

ТИМЪТИ ЗАН КОБРА

Част 1 от „Кобра“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1995

chitanka.info

ШКОЛНИК: 2043

Цяла сутрин в ефира предаваха военни маршове, но всяко привикнало ухо веднага щеше да различи мрачните оттенъци в музиката, които липсваха през първите седмици от нашествието. Ето защо, когато трепкащите светлини на екрана бяха заменени от лицето на водещия новините, Джони Моро изключи заваръчния лазер и наостри слух, завладян от неясно безпокойство.

Информационният бюлетин беше кратък, но затова пък далеч надхвърляше всички опасения: „Щабът на Асгардското обединено командване току-що съобщи, че преди четири дни Адирондак е бил окупиран от десантни сили на трофти. — Върху екрана, над дясното рамо на говорителя, се появи холографска карта с познатите над седемдесет безлезнави точки, съответстващи на планетите от човешкия Доминион, заобиколени вляво от червената мъгла на империята на трофтите, а вдясно и отгоре със зелено беше маркиран районът, обитаван от минтистийци. Две малки точки в левия долен ъгъл сега мигаха в червено. — Според съобщенията, Звездните сили на Доминиона се прегрупират на нова позиция в близост до Палм и Иберианд, докато на Адирондакската редовна армия е било наредено да организира партизанска война срещу частите на окупатора. Разширен репортаж, включващ официални изявления на Централния комитет и на Военното командване ще бъдат излъчени преди новините в шест тази вечер“.

Отново засвири военна музика, придружена от познатите трепкащи светлини, а Джони бавно се изправи и отърси рамене.

— Татко, превзели са Адирондак — каза той, без да се обръща.

— Чух — разнесе се гласът на Пирс Моро.

— При това само за три седмици — продължи Джони, като неволно стискаше дръжката на лазера. — Три седмици.

— Не бива да преценяваш хода на войната по първите няколко седмици — рече Пирс и протегна ръка към лазера в ръката на сина си. — На трофтите им предстои да научат, че да се задържи един свят е

далеч по-трудно, отколкото да се завладее. Не забравяй, че ни завариха неподготвени. Няма да е същото, когато Звездните сили попълнят екипажите си и се включат във военните действия. Напълно възможно е да загубим Палм и Иберианд, но след това сигурно ще ги спрем.

Джони поклати глава. Имаше нещо нереално в това да обсъждаш пленяването на милиарди човешки същества, сякаш ставаше дума за пионки от някаква космическа шахматна игра.

— И после какво? — попита той огорчено. — Как ще прогоним трофтите от нашите светове, без да унищожим най-малко половината от населението? Ами ако те решат да приложат тактиката на „изгорената земя“ при отстъплението си? Ако вземат...

— Ей, ей — прекъсна го Пирс, застава пред него и положи ръка на рамото му. — Излишно се притесняваш. Войната започна само преди три месеца, Доминионът тепърва ще набира сили. Остави всичко и се захващай за работа, ясно? Не забравяй, че трябва да се прибереш вкъщи навреме за домашното. — Той му протегна изключения лазер.

— Щом трябва — Джони неохотно прие инструмента и нагласи светлоотразителните очила. Сетне се постара да прогони войната и всичко свързано с нея от мислите си и сигурно щеше да успее, ако не беше последната забележка на баща му.

— Освен това — каза той, като сви рамене, — каквото и да се случи, двамата с теб не можем да направим нищо.

По-късно, докато вечеряха, Джони не промълви нито дума, но в дома на Моро един глас повече или по-малко едва ли можеше да повлияе на общата шумотевица. Както обикновено в центъра на разговорите беше седемгодишната Гуен, която едновременно ги засипваше с ключки от училището и задаваше въпроси по най-различни теми — от системата за прогонване на вихрушките до приготвянето на печено месо върху скара. Не оставаше по-назад в познанията за училищния живот и петгодишният брат на Джони — малкият Джейми отсега проявяваше умение бързо да се ориентира в обществения живот. Пирс и Ирена ръководеха цялото това представление с опит, дължащ се на продължителна практика, старяха се да отговарят търпеливо на всички зададени от Гуен въпроси и да изглаждат отдалеч всякакви възможни противоречия. Дали по някаква мълчалива уговорка, или поради друга причина, но никой не спомена войната.

Джони изчака да вдигнат масата и едва след това отправи обичайната си молба.

— Татко, ще ми дадеш ли колата да се разходя из Хърайзън сити?

— Какво, и тази вечер ли има мач?

— Не — отвърна Джони. — Исках да проверя едно нещо, това е всичко.

— Какво „нещо“?

Джони почувства, че лицето му порозовява. Нямаше желание да лъже, но знаеше, че ако каже истината, неминуемо ще последва задълбочен семеен разговор, а той все още не беше готов за него.

— Ами... просто да проверя нещо.

— Например, къде се намира наборният пункт на Военната комисия? — тихо попита Пирс.

В кухнята внезапно се възцари тишина, последвана от въздишката на майка му.

— Джони? — обади се тя.

Той въздъхна на свой ред и се подготви за неизбежния вече неприятен разговор.

— Нямаше да се запиша, преди да разговарям с вас — рече той.

— Щеше ми се първо да посъбера малко информация — за процедурата и прочие.

— Джони, войната е много далеч оттук... — поде Ирена.

— Зная, мамо — прекъсна я Джони. — Но там умират невинни хора...

— Още една причина да си останеш у дома.

— ... не само войници, но и цивилни — продължи смутено той.

— Само си мислех... всъщност, днес татко каза, че нямало какво да направим. — Той премести поглед към Пирс. — Може и така да е... но аз смятам, че не бива толкова лесно да се отказваме.

За миг по устните на Пирс се мярна едва забележима усмивка.

— Значи, когато друго не помага, цитираш мен, а?

— На това го учат в училище — обади се Джейми от вратата. — Извън часовете, когато му показват как се поправят компютри.

Джони погледна намръщено брат си, ядосан, че разговорът поема в друга посока. Но Ирена не беше склонна да се предава толкова лесно.

— Като стана дума за училище... — подхвана тя. — Остава ти една година, докато вземеш диплома. Надявам се, че не смяташ да напускаш още сега.

Джони поклати глава.

— Трудно ми е да кажа. Като гледам какво постигнаха трофтите само за три месеца...

— Образованието сега е по-важно от...

— Добре, Джони — прекъсна я неочаквано Пирс. — Можеш да идеш в Хърайзън сити, щом настояваш и да надникнеш в наборната комисия.

— Пирс! — стрелна го гневно Ирена.

Пирс поклати тъжно глава.

— Не можем да го спрем. Не чуваш ли какви ги приказва? Той вече е решил. Пълнолетен човек е и има право сам да взема подобни решения. — Пирс вдигна очи към Джони. — Говори с комисията, но ми обещавай, че ще се посъветваш с нас, преди да вземеш окончателно решение. Разбрано?

— Разбрано — кимна Джони и въздъхна облекчено. Едно е да постъпи доброволно в армията и съвсем друго да спечели битката за поддръжка в собственото си семейство. — След няколко часа съм тук — рече той, взе ключовете от баща си и излезе.

Канцеларията на наборната комисия не беше сменила разположението си от близо три десетилетия и докато я приближаваше, Джони си помисли, че баща му вероятно е минал по същия път, когато се е записвал доброволно в армията преди двадесет и пет години. Тогава заплахата дошла от страна на минтистийците и Пирс Моро се сражавал с тях от торпедната палуба на своя дреднаут.

Тази война беше различна и макар Джони от малък да мечтаеше за романтични и секващи дъха космически сражения, той вече беше спрял избора си на нещо не толкова величествено, но далеч по-ефективно.

— Искаш да постъпиш в армията, така ли? — попита служителят от наборната комисия, докато оглеждаше иззад бюрото Джони. — Прощавай за любопитството, но напоследък нямаме кой знае колко

доброволци за армейска служба. На твоята възраст повечето хлапета мечтаят за звездните изстребители. Мога ли да попитам за мотивите?

Джони кимна, опитвайки се да си съсредоточи мислите и да запази самообладание. Нищо чудно това да беше първият тест от много предстоящи изпитания.

— Според мен, трофтите са достатъчно подготвени, за да отблъснат първите няколко удара на Звездните сили. А това означава, че тепърва ще изгубим още планети, чието цивилно население ще бъде изоставено изцяло на милостта на врага... освен ако армията не изпрати специално подготвени диверсантски части за да ръководят и координират съпротивата. Точно в такива части искам да служа.

Служителят кимна замислено.

— Значи искаш да участваш в партизанската война?

— Искам да помагам на хората — поправи го Джони.

— Хъм. — Мъжът пред него протегна ръка към компютърния терминал, прегледа внимателно цялата информация за Джони и вдигна учудено вежди. — Наистина впечатляващо — рече той, без Джони да долови и капчица ирония. — Отличен успех в училище, максимален персонален индекс... интереси... за офицерското училище ли би желал да кандидатстваш?

Джони сви рамене.

— Не се целя чак толкова високо, но не бих се отказал, като му дойде времето. Нямам нищо против да съм най-обикновен войник, ако за това питате.

— Хъм-хъм — повтори служителят и отново разгледа внимателно лицето на Джони. — Добре, виж какво ще ти кажа, Моро. Доколкото ми е известно, до момента не са разработвани специални планове за водене на партизанска война на застрашените планети. Но ако това стане — и според мен подобна възможност е напълно реална, — задачата действително ще бъде възложена на някое от тези специални подразделения.

Джони плъзна поглед по предложения списък. „Група Алфа, морска пехота, рейнджъри, командоси...“ — все познати и уважавани имена.

— И как да се запиша в едно от тях?

— Не можеш. Първо постъпваш в армията, след това те чакат цял куп тестове и изпити и ако се справиш добре, те сами ще те

поканят.

Джони огледа стаята, украсена с разноцветни холоизмерни плакати на звездни крайцери, стратощурмовици и ракетни танкове със защитна окраска.

— Благодаря за съвета — рече той накрая, докато прибираше магнитната карта с информацията, която му бяха записали. — Ще обмисля всичко и тогава ще дойда.

Беше късно и той реши, че у дома всички ще са заспали, но когато се прибра, Джейми и родителите му го очакваха в кухнята. Разговорът продължи почти цялата нощ. Този път Джони надделя — накрая беше убедил не само тях, но и себе си в правотата на решението, което бе взел.

На другия ден всички слязоха в града и присъстваха на официалното подписване на необходимите формуляри.

— И така... утре е великият ден.

Джони вдигна глава от багажа и погледна брат си. Седнал на леглото в другия край на стаята, Джейми полагаше отчаяни усилия да изглежда спокоен и дори жизнерадостен. Ала смачканият чаршаф под него издаваше вълнението му.

— Аха — кимна Джони. — От космопорта на Хърайзън сити ще ни откарат с редовен полет на „Скайларк лайнз“ до Ейри, а после с военен кораб до Асгард. Човек трябва да попътува малко, за да осъзнае колко е голяма вселената.

— Ще ти призная, че и аз тайничко си мечтая някой ден да видя Ню Персей — подсмихна се Джейми. — Казват, че не надхвърлял сто и двадесет километра на дължина. Някакви резултати от тестовете?

— Нищо, като изключим главоболието, което ще ме държи поне още няколко часа. — Последните дни му се сториха истинско мъчение, изпитите продължаваха по дванадесет часа, без никакъв отдих между тях. Обща подготовка, военни и политически познания, психологически тестове, медицински прегледи, лабораторни изследвания... пълна програма. — Някой спомена, че обикновено всичко това го правели за две седмици — добави той, но беше щастлив, че вече е минало. — Изглежда, че спешно им трябва нови попълнения.

— Сигурно. С всички ли се сбогува? Нещо неуредено?

Джони подхвърли чифт чорапи в куфара и приседна на леглото.

— Джейми, твърде съм уморен, за да ти насмогна на подмятанята. Какво имаш пред вид?

Джейми въздъхна.

— Ами, все си мислех да ти кажа... Алис Керн е доста притеснена, че не си й споменал нищо за плановете си.

Джони свъси вежди и се разрови в спомените си. Не беше се виждал с Алис от началото на изпитите, но последната им среща мина съвсем нормално.

— Дори да е така, запазила го е за себе си. А ти откъде разбра?

— От Мона Бийл — рече Джейми. — Алис, естествено, няма да ти каже — твърде е късно, за да си променяш решението.

— А ти защо ми го казваш?

— Защото смятам, че трябва да се видиш с нея тази вечер. Покажи й, че все още държиш на нея, преди да се втурнеш да спасяваш човечеството.

Нещо в гласа на Джейми го накара да преглътне поредната подигравателна забележка, която беше намислил.

— Значи не одобряваш решението ми, така ли? — попита притихнало той.

Джейми поклати глава.

— Не в това е въпросът. Само се опасявам, че все още не си даваш сметка с какво си се захванал.

— Джейми, аз съм на двадесет и една години...

— И си прекарал целия си досегашен живот в едно малко провинциално градче на един отдалечен свят. Сложи си ръка на сърцето, Джони, тук ти вече си тежиш на мястото, но какво ще стане, когато се наложи да се справиш с цял куп нови трудности — далеч по-сложния живот в цивилизованата част на Доминиона, армията, войната. Доста сериозни препятствия.

Джони въздъхна. Не би обърнал внимание на тези думи, ако не бяха казани от Джейми, който отдавна бе спечелил всеобщо уважение заради умението да предугажда всякакви възможни неприятности.

— Като те слуша човек — отбеляза той, — единствената възможност е да си остана вкъщи.

— Така излиза, прав си. Но нямам какво друго да ти предложа. Искях поне да се уверя, че тръгваш оттук с ясното съзнание за онова, което ти предстои.

— Аха. Благодаря. — Джони плъзна поглед из стаята, забелязвайки предмети, които бе престанал да вижда от години. Трябваше да мине цяла седмица, откакто взе решението, преди мисълта, че наистина ще напусне родната планета, да стигне до съзнанието му.

Може би завинаги.

— Как мислиш, Алис ще иска ли да се срещне с мен? — попита той.

Джейми кимна.

— Сигурен съм, че и тя ще се почувства по-добре след това. Освен това ми се струва, че... — Той се подвоуми дали да продължи. — Може и да ти прозвучи глупаво, но си мисля, че колкото повече неща те обвързват с Чедър лейк, толкова по-дълго ще запазиш моралните си устои непокътнати.

Джони се разсмя.

— Сред нравствения упадък на големите светове, така ли? Я стига, Джейми, нима наистина вярваш, че напредъкът винаги е придружен от поквара?

— Не, разбира се. Но затова пък съм искрено уверен, че покварата върви ръка за ръка с напредъка.

Джони размаха ръце, за да покаже, че се предава.

— Добре де, стига за това. И друг път съм те предупреждавал — започнеш ли с афоризмите, ще ме изгубиш като събеседник. — Той стана, извади от гардероба цял куп чисти ризи и ги стовари на леглото. — Избери си — ще ти потрябват, за да си винаги спретнат. Останалото прибори в моя багаж, заедно с касетките.

— Ами, добре — Джейми се изправи. — Иди се позабавлявай. После ще се напиш — по време на полета към Асгард.

Джони поклати глава с престорена умора.

— Едно съм сигурен — никога не ще ми липсват твоите постоянни съвети.

Не беше вярно, разбира се, но и двамата го знаеха.

Сбогуването на следващия ден в космопорта на Хърайзън сити беше точно толкова мъчително, колкото Джони предполагаше. Нищо чудно, че изпита някакво горчиво облекчение, когато най-сетне градът започна да се смалва зад илюминатора на совалката, която трябваше да ги откара до очакващия ги на орбита лайнер. За първи път в живота си Джони се разделяше със семейството, приятелите и родния дом и когато синьото небе отвън постепенно се стопи в черния мрак, той се зачуди дали Джейми не беше прав, когато говореше за трудностите, които го очакваха. Но от друга страна изглеждаше толкова лесно и примамливо да промени изведнъж живота си, вместо да го гради търпеливо от дребни и до болка познати парчета. Съвсем на място си спомни поговорката за новото вино в старите мехове, изводът от която беше, че твърдоглавият човек никога не е склонен да приеме каквото и да било извън неговите собствени представи за обкръжаващата го действителност.

Високо над тях вече мъждукаха първите звезди и Джони посрещна появяването им с усмивка. Животът в Хърайзън беше доста безгрижен, но на двадесет и една той все още нямаше намерение да привиква към него. За първи път откакто се записа в армията, той почувства, че го изпълва въодушевление. Нека Джейми да си мисли, че го очакват само неприятни затруднения... затова пък Джони беше уверен, че заедно с тях ще има и доста приключения.

Той остави последната мисъл да се загнезди в съзнанието му, хвърли прощален поглед на космопорта и затърси с очи звездния кораб над тях.

„Скайларк 407“ беше търговски лайнер, а преобладаващата част от близо тристата пасажери се оказаха туристи и бизнесмени. Групата новобранци не надхвърляше и десетина души, но след първите няколко спирки на Раджпът, Зимбве и Блу Хейвън броят им започна бързо да нараства. Когато дойде време да се прехвърлят на военния транспортен звездолет на Ейри, оказа се, че са повече от една трета от пътниците. Джони се качи с последните и само минути след това звездолетът навлезе в хиперпространството. Някой, очевидно, доста бързаше.

За Джони следващите пет дни бяха посветени на доста несръчна — и на моменти безуспешна — културна адаптация. Наблъскани в тесните каюти, лишени от удобствата на космическия лайнер,

новобранците оформяха причудлива мозайка от навици, поведения и акценти и да се свикне с всичко това се оказа доста по-трудно, отколкото Джони бе допускал. Изглежда повечето от останалите се чувстваха по същия начин. Още през първите дни те започнаха да формират немногочислени, относително хомогенни групички, подобно на тези, които бяха пристигнали на транспортния кораб преди тях. Джони направи няколко половинчати опити да скъси дистанцията, но накрая се отказа и прекара останалата част от пътя в компанията на другите наборници от Хърайзън. Принуден бе да признае, че Доминионът на човека не е толкова еднороден, колкото си бе представял. Успокои се с мисълта, че в армията вероятно са намерили начин да разрешат бързо и безболезнено тези различия. Не се и съмняваше, че когато започне подготовката в лагера, нещата коренно ще се променят и всички отново ще станат една монолитна група.

В известен смисъл беше прав... но в друг грешеше дълбоко.

Военно-регистрационният отдел заемаше помещение, многократно надхвърлящо по размери голямата концертна зала на Хърайзън сити, което не му пречеше да бъде претъпкан с народ. В далечния край, зад неподвижната редица от сержанти, тълпата от наборници се разпръскваше на множество бързо движещи се потоци от хора, получили новото си назначение. Докато пристъпваше бавно напред, без да обръща особено внимание на шумотевицата наоколо, Джони честичко поглеждаше регистрационната си карта и се стараше да прогони бързо нарастващото разочарование.

ДЖОНИ МОРО

ХЪРАЙЗЪН: ХН-89927-238-285П.

ДА СЕ ЯВИ В СТАЯ: АА-315 КОМПЛЕКС ФРЕЙР

ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ: КОБРИ

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НА ПОДЕЛЕНИЕТО:

С-662 КОМПЛЕКС ФРЕЙР

15:30 ЧАСА

Кобри. В транспортния кораб им бяха раздали доста подробни брошури за различните военни формирования и Джони бе отделил няколко часа, за да се запознае с устройството и предназначението на специалните части. Но никъде не се споменаваха за каквито и да било кобри.

Кобри. Що за част беше това, та носеше името на едни от най-отровните земни влечуги? Може би се занимаваха с противохимична и радиационна защита или пък бяха сапъори? Каквото и да беше, едва ли щеше да отговаря на надеждите, с които бе живял през последните няколко месеца.

Нечия ръка се стовари неочаквано на гърба му и той едва не изпусна регистрационната карта.

— Разкарай си задника отгук — изсъска едър, навъсен мъжага и го подмина. Говореше с напълно непознат акцент. — Ако ти се чишка, намери си място — подхвърли той през рамо.

— Извинете — промърмори Джони, но мъжът вече се бе изгубил в тълпата. Той стисна зъби и ускори крачка, като се ориентираше по светещите пътеуказатели. Каквито и да бяха тези кобри, крайно време беше да открие обозначената в картоната стая. Часовникът показваше 15:12, а нямаше никакво съмнение, че военните направо не понасят да се закъснява.

Стая С-662 беше първият признак, че си е позволил прибързани и доста погрешни заключения. Тук със сигурност нямаше да се побере цял батальон — подредените столове не надхвърляха и четиридесет на брой. На ниския подиум отпред ги очакваха двама офицери с червено-черни мундири и докато Джони търсеше с поглед свободно място, единият от тях го попита:

— Името?

— Джони Моро, сър — отвърна той и хвърли поглед на стенния часовник. Но беше само 15:28. Офицерът кимна и отбеляза нещо в списъка. Джони седна и прекара следващите няколко минути заслушан в ударите на сърцето си и глъчката наоколо.

Точно в 15:30 вторият офицер се изправи.

— Добър ден, господа — кимна им той. — Аз съм Ранд Мендро, командир на подразделение „Кобри“ и бих желал първо да ви посрещна с добре дошли на Асгард. Тук ние правим от момчетата и момичетата войници — летци, моряци, звездни пилоти, каквото

поискате. Но вие — присъстващите в тази стая — имате честта да бъдете избрани за най-новата и, по мое мнение, най-елитната част, с която съвсем скоро ще разполага Доминиона. Ако пожелаете да се присъедините. — Той се огледа в очакване на евентуални възражения. — Защото ви предстои да изпълните една изключително опасна задача — да се промъкнете в тила на трофтите и да организирате там партизанска война.

Той направи тържествена пауза и Джони почувства, че стомахът му се свива. Значи елитна част — тъкмо каквато искаше, — при това предназначена да помага на цивилното население. Но от друга страна, да ги хвърлят в тила на трофтите почти се равняваше на самоубийство. Ако се съдеше по сподадения шепот из стаята, не само на него бе хрумнала тази мисъл.

— Естествено — продължи Мендро, — не си представяйте, че просто ще ви спуснем с парашути от ниска орбита — с лазерна пушка в едната ръка и портативна радиостанция в другата. Предстои ви да преминете през изключително интензивна подготовка в специална школа и да бъдете въоръжени с най-модерните средства за защита и унищожаване. — Той направи знак с ръка на военния до него. — Моят заместник, сержант Шри Бей ще бъде главен инструктор на вашето подразделение. А сега ще ви демонстрира някои от уменията, които ви предстои да усвоите като кобри.

Сержант Бей остави папката, която държеше, бавно се изправи и в следния миг полетя право към тавана.

Джони подскочи от изненада, очаквайки да чуе оглушителния рев на натоварени до максимална степен персонални ракетни двигатели — което би означавало, че се е случило най-лошото. Обърна се, готов да види размазаното от страшния удар тяло на Бей...

Сержант Бей стоеше невъзмутимо до вратата, а на лицето му играеше лека усмивка, докато оглеждаше изумената аудитория.

— Сигурно всички знаете — заговори той, — че употребата на екзоскелет и реактивна раница в толкова тясно пространство може да доведе до фатални последици. Този път гледайте внимателно. — Той леко сгъна колене и с познатото вече вум-вум отново се озова на предишното си място. — Някой видя ли какво направих?

Тишина... в която се вдигна една-единствена ръка.

— Ами... сигурно омекотихте удара с рамене?

— Значи нищо не сте видели — кимна Бей. — В действителност се завъртях във въздуха, отблъснах се с крака от тавана, отново се завъртях и се приземих тук.

Джони облиза с език пресъхналите си устни. Таванът беше само на пет метра над главите им. Да се извърши подобна сложна маневра в толкова тясно пространство...

— Въпросът не е в силата и в точността на скока — заговори Мендро, — а че нито един от вас не видя какво точно се случи, въпреки че бяхте предупредени. Помислете си как би подействало, ако стаята беше пълна с трофти, които *не са* предупредени. А сега...

Той млъкна, защото в този миг вратата се отвори и на прага спря поредния задъхан новобранец.

— Вилхо? — попита Бей, опрял пръст в някакво място от списъка.

— Да, сър — отвърна новодошлият. — Съжалявам, че закъснях, сър — забавиха ме в регистрационния отдел.

— Така ли? — Бей размаха списъка. — Но тук е отбелязано, че сте преминали регистрация в 14:50. Това означава — я да видим — седемнадесет минути преди Моро, който обаче пристигна тук седем минути преди вас? Хъм?

Лицето на Вилхо почервения.

— Ами... май съм се загубил. Сър.

— Въпреки указателните табели на всеки ъгъл? Да не говорим за хората от персонала, които можеха да ви упътят. Хъм?

Вилхо приличаше на подгонено животно.

— Аз... спрях да хвърля едно око на изложбата при входа на коридора, сър. Помислих, че съм съвсем близо до тази стая.

— Разбирам. — Сержант Бей го изгледа с хладна надменност. — Точността, Вилхо, е неотменно качество на добрия войник. Ако наистина възнамерявате да станете кобра, тя е абсолютна необходимост. Още по-важна от нея е честността и достойнството пред лицето на вашите бъдещи съекипници. Което означава, че не бива при никакви обстоятелства да стоварвате вината върху чуждия гръб. Ясно ли е?

— Ясно, сър.

— Добре. Елате сега тук — ще ми е нужен помощник за следващата демонстрация.

Вилхо преглътна мъчително, отлепи крака от пода и се затътри покрай столовете към подиума.

— Това, което ви показах преди минутка — обърна се отново към аудиторията Бей, — не беше нищо повече от циркаджийски номер, нелишен обаче от възможност за военно приложение. Сега ще видите нещо далеч по-практично.

Той извади от джоба на куртката си два миниатюрни черни диска, вдлъбнати в центъра.

— Единият ще държите с лявата си ръка обърнат ей така — показа Бей на Вилхо, — а когато ви наредя, ще хвърлите втория към задната част на стаята.

Междувременно Мендро се премести в дъното на помещението. Капитан Бей отстъпи няколко крачки, огледа се, присви лекичко колене и нареди с ясен глас:

— Готови — *сега!*

Вилхо хвърли диска към вратата. Джони по-скоро почувства, отколкото видя движението на Мендро, който улови черния диск във въздуха и почти мигновено го запрати обратно — право към Бей. Самият Бей падна на една страна, встрани от пътя на бясно летящия диск, претърколи се и докато се изправяше от протегнатите му ръце бликнаха две тънки снопчета ослепителна светлина. Изненаданият вик на Вилхо почти съвпадна с трясъка от сблъскалия се със стената диск.

— Чудесно — каза Бей, изправи се и вдигна първия диск. — Вилхо, покажи им твоя.

Дори от разстояние, Джони различаваше съвсем ясно малката дупка на не повече от милиметър встрани от центъра на черната вдлъбнатина.

— Какво ще кажете, а? — продължи Бей, след като се качи на подиума и вдигна пред тях втората мишена. — Естествено, не можете да очаквате, че противникът ще стои пред вас неподвижно.

Вторият изстрел не беше толкова точен, колкото първия. Лазерният лъч беше попаднал в самия край на диска, където металът се бе деформирал от високата температура. Но представлението беше наистина впечатляващо — особено, след като Джони нямаше никаква представа къде бяха скрити оръжията на Бей.

Нито къде бяха сега.

— Вече имате известна представа за възможностите на една кобра — продължи Мендро. — Бих искал да ви покажа как изглеждат нещата отвътре. — Той вдигна дистанционната показалка и я насочи към екрана, върху който се появи изображение на човек в цял ръст. — На пръв поглед кобрите не се отличават по нищо от нормалните хора. *Отвътре* обаче... — фигурата на екрана се смали до син схематизиран скелет с разхвърляни на различни места бели точки. — Синият цвят съответства на керамично покритие, благодарение на което всички големи и малки кости са практически нечупливи. Като прибавим към това и подсилването на сухожилията и ще можем да си обясним защо сержант Бей успя да извърши три главозамайващи скока, без да пострада сериозно. — Междувременно скелетът на екрана избледня до бледосиво, за да контрастира по-добре с миниатюрните жълти кръгчета, които се оформиха върху всички по-важни стави. — Сервомотори — посочи Мендро. — Другата половина от тайната на скока. Увеличават многократно силата, подобно на механизмите, използвани при екзоскелетите и бойните скафандри, само че са добре скрити от всякакви любопитни погледи. Ето тази малка термоядрена батерия представлява енергийният източник... — той посочи една асиметрична сфера в коремната област, — но не мога да ви кажа повече за нея, защото и на мен не ми е много ясно. Достатъчно е да знаете, че действа и че е сигурна.

Джони си спомни за невероятните скокове на Бей и стомахът му отново сви. Въпреки сервомоторите, керамичните пластини и всичко останало, все още не можеше да повярва, че подобен трик може да бъде усвоен едва ли не за една нощ. Или подготовката на кобрите продължаваше много месеци, или Бей беше изключително надарен атлет... но ако имаше нещо, в което не се съмняваше, то бе, че не го бяха избрали единствено заради физическите му данни. Изглежда армейското командване се готвеше за продължителен, затегнат военен конфликт.

Междувременно изображението се бе сменило, като този път по-интересните пунктове бяха маркирани в червено.

— Нападателната и отбранителна екипировка на кобрата — поясни Мендро. — Малокалибрени лазери, разположени във върховете на пръстите, в един от тях освен това са монтирани разтоварващите електроди на мълниехвъргачката, чийто кондензатор е поставен в тази

телесна кухня. В лявата подбедрица е скрит мощен бронебоен лазер, тук са рупорите на два различни вида звукови оръжия, а в областта около ушите и очите са разположени оптичните и слухови усилватели. Така — въпроси?

— Наборник Макдоналд, сър — надигна се един от присъстващите. Говореше рязко и отсечено, с типичен военен маниер и с изразен акцент. — Оптичните усилватели не са ли като прицелния обектив при бойния скафандър, където непосредствено на нивото на очите се проектира скала за разстоянието до целта?

Мендро поклати глава.

— Прицелният обектив е предназначен предимно за стрелба на средни и далечни разстояния, но е напълно безполезен при бой от близка дистанция, какъвто най-често ще се налага да водите. Кое и ни отвежда при най-същественния въпрос от целия „Проект кобра“. — На екрана се появи изображение на човешки череп, като в областта непосредствено под главния мозък мигаше в зелено обект с форма и големина на орех. Десетки тънки нишки излизаха от него, повечето от тях се спускаха надолу по гръбначния мозък, преди да поемат по свои собствени пътища. Напомнят, помисли си Джони, схемата на човешката нервна система от учебника по биология в четвърти клас...

— Това — обяви тържествено Мендро, сочейки ореховидния обект — е компютър. — Вероятно най-мощният съществуващ компютър с подобни размери. Оптичните нишки, излизащи от него, достигат до всички сервомотори, оръжията, както и до цяла система от кинестетични сензори, имплантирани директно в керамичното покритие на костите. Прицелният обектив, за който споменахте, Макдоналд, оставя на вас да осъществите изцяло процеса на прицелване и стрелба. С помощта на този нанокомпютър обаче, процесът става напълно автоматизиран.

Макдоналд кимна с разбиране. Идеята естествено не беше нова, компютъризираните оръжия бяха приети на въоръжение в звездните кораби и стратошурмовиците още преди стотина години. Революционното в случая беше, че се превръщаха в персонална екипировка.

Оказа се, че Мендро не е свършил с изненадите.

— Освен огневия контрол — продължи той, — в компютъра са въведени цяла система от предварително програмирани бойни

рефлекси, включващи не само движения за отбягване на неочаквани атаки, но и трикове като този, който ви демонстрирахме преди малко. Като съберете всичко това — този път в изображението бяха включени едновременно всички досегашни детайли, — ще получите най-опасните войници, които някога е създавало човечеството.

Той остави още няколко секунди изображението, след това го изключи.

— Като кобри, вие ще бъдете острието на контранастъпателната стратегия, която по наши предположения ще доведе до пълното прочистване територията на Доминиона от нашествието на трофтите... Но затова ще трябва да се заплати доста висока цена. Вече ви запознах с военните опасности, които ще срещнете. На този етап все още е рано да се преценяват потенциалните загуби на жива сила, но мога да ви уверя, че ще бъдат значителни. Другото е, че ви предстои да преминете през няколко доста сложни хирургични операции и немалка част от онова, което ще поставим във вас, остава там завинаги. Керамичното покритие, например, не може да бъде отстранено, което ви принуждава да задържите сервомоторите и нанокomпютъра. Без съмнение ще има и други проблеми, за които ние не сме се досетили и които вие — като първо поколение кобри — ще изпитате на гърбовете си.

Той спря за миг и огледа стаята.

— След всичко това, бих искал да ви припомня още един факт — вие сте тук, защото се нуждаем от вас. Всеки един от вас е показал на предварителните изпити храброст, интелигентност и емоционална стабилност — качества, необходими за да станете истински кобри и ще ви кажа, че сред тълпата отвън няма много като вас. Колкото по-бързо и повече кобри бъдат включени във военните действия, толкова по-скоро ще изритаме онези гущестомехурести трофти там, където им е мястото... Така. Останалата част от деня е на ваше разположение — запознайте се с помещенията, огледайте и комплекса Фрейр — той погледна към Вилхо, — вижте и изложбената зала. Утре сутринта ви очаквам тук и бих желал всеки един от вас лично да ми съобщи за решението си. — Той плъзна поглед по лицата на присъстващите и кимна отсечено. — Дотогава сте свободни.

Джони прекара деня както ги беше посъветвал Мендро — запозна се със съседите си в спалното помещение — бяха петима, — разходи се по коридорите и надзърна на полигона на учебния комплекс Фрейр. Изглежда бяха заделили цял един етаж за тяхното подразделение — всеки път, когато минаваше през салона за посетители, вътре имаше негови другари по съдба, обсъждащи оживено предимствата и недостатъците на предложението. На няколко пъти Джони се спира край тях, за да ги изслуша, долавяйки в думите им същата неувереност, каквато разяждаше и него. И наистина, решението, което им предстоеше да вземат, не беше от лесните... но Джони бе постъпил в армията доброволно, движен от желанието да помага на хората от застрашените планети. Не можеше да се откаже точно сега, само защото цената, която трябваше да заплати, се оказа малко по-голяма от очакванията му.

В допълнение — трябваше да го признае с ръка на сърце, — цялата тази история му напомняше за любимите книжки от детството със супергерои и незабравими приключения и неочаквано появилата се възможност да осъществи детските мечти, като че ли също придаваше допълнителна тежест върху едната страна на везните — макар вече да беше напълно зрял човек.

Дискусиите продължиха в спалното помещение чак до командата за лягане, но Джони съумя да се абстрахира от тях и да заспи. Събуди го пронизителният звук на сутрешната тръба, но той не беше единственият проклинащ на висок глас онзи, който ги събуждаше в този безбожно ранен час. Все пак се облече и слезе в санитарното помещение. Когато се върна, всички останали — с изключение на Вилхо, който все още се излежаваше — бяха отишли на закуска. В приемната, където беше церемонията по официалното встъпване, Джони се оказа трети поред. Мендро го поздравя, произнесе няколко подходящи за случая думи, след което го запозна с програмата за предстоящите хирургически операции. Докато вървеше към медицинското крило, Джони усещаше неприятно треперене в слабините, но същевременно беше изпълнен с увереност, че е взел правилно решение.

На няколко пъти през следващите седмици тази увереност щеше да бъде поставяна на сериозни изпитания.

— Е, добре, кобри, слушайте внимателно!

Гласът на Бей разцепи като гръмотевица тишината на асгардската утрин и Джони с мъка потисна спазмите, надигащи се от онова, което бе останало от стомаха му след операциите. Никога досега не се бе чувствал толкова изтощен — но и никога не го бяха подлагали на подобни изтощителни физически натоварвания. Болката разкъсваше тялото му, бликаше от слепоочията и се спускаше надолу чак до пръстите на краката. Той пристъпи неуверено, застанал почти в края на редицата от тридесет и пет школници и потръпна от неприятните усещания, останали след последните няколко имплантации. Почти всичките му телесни кухини бяха запълнени с най-различна екипировка. Тази мисъл отново пробуди неприятните спазми в стомаха му и той побърза да съсредоточи вниманието си върху Бей.

— ... твърде неприятни усещания, зная го от личен опит, но повярвайте ми, че само след няколко дни всички следоперативни симптоми ще изчезнат напълно. А междувременно, не ви остава нищо друго, освен да привиквате с новите си тела. Сега, сигурно вече се питате, защо носите новите си компютри окачени на шията, а не в черепите си. Нали? И тъй като ви подбирахме по интелигентност, предполагам, че някои от вас вече са готови с различни остроумни обяснения. Желаете ли да опитат?

Джони неволно докосна с ръка наподобяващия огърлица нанокompютър, който носеше на шията си. Струваше му се, че знае верния отговор, но нямаше желание да рискува.

— Школник Нофке, сър — обади се Пар Нофке, съсед на Джони по стая. — Може би не искате да активирате оръжията ни, докато не напуснем Асгард?

— Близо — кимна Бей. — Моро? Имаш ли нещо да добавиш?

Джони подскочи от изненада.

— Ами... сигурно, защото процесът на синхронизиране между мозъка, компютъра и останалата екипировка трябва да бъде постепенен?

— Добре казано, но трябва да се научиш да изразяваш по-ясно мислите си. След имплантацията достъпът до компютъра ще бъде преустановен напълно, ето защо известно време ще го носите отвън,

докато отmine опасността да се изпотрепете един друг. Добре — по време на първия урок ще се научите да привиквате с усещанията на собственото си тяло. На около пет километра зад мен е разположена кулата на една изоставена обсерватория. Един междупланетен състезател по маратон би изминал това разстояние за около дванадесет минути, ние ще го направим за десет. *Бегом — марш!*

Той се извърна и пое с доста бързо темпо към миниатюрната кула в далечината, а останалите школьници се подредиха зад него. Джони се озова някъде по средата на групата. Стараеше се да поддържа ритмично темпо и прогонваше всякакви ненужни мисли. Тези пет километра надвишаваха поне двукратно най-дългото разстояние, което някога беше пробягвал и когато наближиха кулата, въздухът излизаше от стиснатото му гърло на пресекулки и всичко наоколо се въртеше в кръг.

Бей вече ги очакваше.

— Задръжте дъх и бройте до тридесет — посъветва ги той. Джони опита и за своя изненада успя да го стори, дори дишането и зрението му се възстановяваха с неочаквана бързина. — Току-що преминахме урок едно и половина — продължаваше Бей. — Близо две трети от вас позволиха на телата си да се хипервентилират, без никаква друга необходимост, освен навика. При скоростта, която поддържахме, вашите сервомотори трябваше да поемат от петдесет до седемдесет и пет процента от работата. С течение на времето ще привикнете да се осланяте на вашата автономна система, но докато това стане, ще трябва сами да се грижите за всички тези подробности. Продължаваме. Втори урок — скокове. Ще започнем със скокове до определени височини. Следете внимателно какво правя. Все още не сме ви въвели програмите с бойните рефлексии, така че, ако не внимавате, най-вероятно ще си изкълчите някой глезен или — още по-неприятно — може здравата да си ударите главата. Затова — гледайте и се учете.

През следващите няколко часа те се научиха да скачат, да се завъртат при необходимост във въздуха и да се приземяват безопасно, дори когато това става неочаквано. След това Бей ги отведе при кулата и им показа най-малко дузина техники за външно катерене по стръмната и гладка стена. Когато дойде време за обяд, всеки един от тях вече беше извършил по едно секващо дъха изкачване на стената до отворения прозорец на последния етаж. Бей им нареди да се покатерят

на близката стена, където, върху невероятно тясното пространство, даде команда да извадят индивидуалните хранителни пакети и там, на десетина метра над земята, се заеха да поглъщат лакомо храната.

Следобед тренираха да контролират сервомоторите на ръцете и по-специално да хващат тежки предмети така, че да не пострада кожата и кръвоносните съдове на дланите. Проблемът не беше толкова банален, колкото изглеждаше на пръв поглед и докато Джони се измъкна само с няколко незначителни охлузвания, други получиха доста сериозни наранявания. Бей нареди на най-пострадалите да се отправят към лазарета, а останалите продължиха обучението, докато слънцето опря в хоризонта. След поредния петкилометров крос, те се прибраха в казармата, хапнаха набързо и бяха събрани в една от учебните зали за урок по тактика и стратегия на партизанската война.

Късно вечерта, напълно изтощени духом и телом, им позволиха да се приберат в спалните помещения.

От две седмици насам — откакто бяха започнали операциите, — за първи път си лягаха в спалното помещение. Джони без да губи време се отправи към леглото и се строполи изтощен под звука — както му се стори — от немошно скърцащите пружини. Но сигурно само си въобразяваше — не беше много по-тежък, въпреки огромното количество техника, която бяха натъпкали в него. Той протегна изтръпналите си мускули, опипа предпазливо охлузванията по ръцете си и се зачуди дали ще издържи още четири седмица в този ад.

Само след минута в стаята влязоха петимата му съквартиранти, очевидно по средата на разгорещено обсъждане на събитията от деня.

— ... казвам ви, всички армейски инструктори се държат като работи — говореше Кали Халоран. — Нарочно го правят, за да стреснат от самото начало новобранците. Психология, момчета, психология.

— Майната ѝ на тази психология — изплю ядно Пар Нофке, опря се на леглото и се протегна отпаднало. — И защо трябваше да обядваме на десет метра височина — това ли му викаш психология? Ще ти кажа — Бей просто изпитва удоволствие, като ни гледа как се потим.

— За да привикнеш да пазиш равновесие, докато си съсредоточил вниманието си другаде, разбра ли? — попита го сухо Имел Дойч.

— Както вече казах — кимна Халоран. — Психология.

Нофке изсумтя и се обърна към другите.

— Ей, Друма, Ролон! Я елате тук да се позабавляваме. Имаме достатъчно време да изиграем един „царски блъф“!

— След минутка — разнесе се мекият глас на Друма Сингх от банята, където бяха изчезнали с Ролон Вилхо. Джони бе забелязал, че ръцете на Сингх са омотани със синкави бързозаздравяващи бинтове и предположи, че Вилхо му помага да смени превръзките.

— И ти също, господин Всезнайко — подвикна Нофке на Джони. — Знаеш ли как се играе „царски блъф“?

Всезнайко?

— Зная как го играят на нашата планета — отвърна той.

— Ела да покажеш — махна му другият, спря до кръглата маса в средата на помещението и хвърли отгоре тесте карти. — Идвай, ние на Регина казваме, че щом една игра е на пари, нямаш право да се отказваш.

— И откога регинските правила важат на Асгард? — попита Вилхо, който тъкмо се беше появил от банята. — Защо да не играем по земните правила, според които *винаги* се играе на пари?

— На Ейри играем на владения — подвикна Халоран от леглото си.

— На Хърайзън пък... — поде Джони.

— Кой го интересува какво правите в дълбоката провинция? — прекъсна го Вилхо.

— Най-добре да поспим — посъветва ги Сингх, излязъл след Вилхо. — Утрешният ден сигурно пак ще е натоварен.

— Я идвайте — повика ги Дойч, присъединил се към Нофке на масата. — Една игра ще ни дойде добре. Нищо друго не сплотява толкова добре хората. Психология, нали така, Кали?

Халоран се изкиска, отметна одеялото и скочи на крака.

— Така де. Бройте ме и мен. Хайде, Джони, ставай. Друма, Ролон — ще играем по регинските правила, както каза човекът. Само едно раздаване.

Правилата се оказаха почти същите като тези, които познаваше Джони и той навлезе в играта без особени проблеми. Не се стараяше да спечели, а само да не допуска глупави грешки. Едва сега — след подмятането на Вилхо за дълбоката провинция, той разбра защо се чувства изолиран от останалите в групата: с изключение на Дойч, другите идваха от по-стари и по-известни светове от Хърайзън, а Дойч, като единствен представител на окупирания от трофтите Адирондак, се ползваше с привилегирован статус. Не всички се отнасяха с такова нескрито презрение като Вилхо, но Джони усещаше, че го гледат отгоре. Надяваше се, че ще го приемат по-бързо в своя кръг, след като покаже, че умее да играе тази сложна игра не по-зле от тях.

Дали поради безразличието му към победата, или защото се придържаше към изпитаната тактика за златната среда, а може би понеже владееше по-добре от останалите езика на тялото, но всички опити да блъфира се оказаха успешни и в края на първата игра той беше с най-висок резултат. От общо шест разигравания спечели едно, в други две имаше по един успешен блъф и загуби само последното — и то защото Нофке продължи да упорства до края с ръка, която по начало беше губеща. Вилхо предложи второ раздаване — дори настоя, — но Сингх им напомни за уговореното ограничение и всички се разпръснаха по леглата.

Десетина минути след като загасиха осветлението, Джони все още продължаваше да преиграва в главата си всички ходове, търсейки в поведението на останалите и най-малкия признак за пропукващата се социална бариера. Но беше твърде изморен и съвсем скоро се отказа. Не беше чак толкова зле — биха могли да го игнорират напълно. Последната мисъл, преди да потъне в царството на сънищата беше, че следващите няколко седмици може да се окажат напълно поносими.

Акцентът през цялата първа седмица от подготовката беше поставен върху работа със сервосистемата, задействане на оптичните и слухови усилватели и начални умения с оръжията. Школниците научиха, че малокалибрениите лазери, вградени в пръстите на ръцете им, са конструирани предимно за поразяване на метални обекти, но могат да се използват и срещу живи цели на късо разстояние. Първоначално енергийните им източници бяха поставени на

минимална мощност — далеч под смъртоносното ниво, — но това не донесе особено успокоение на Джони, докато се обучаваше в стрелба по топящите се от лазерните удари мишени. Не беше трудно да си представи последствията от един неточен изстрел, особено когато практикуваха залпова стрелба. Полуавтоматичните прицелни устройства, с които ги бяха снабдили, само усложняваха нещата — достатъчно беше едно неволно преместване на погледа при задействана система за търсене и захващане на целта и след миг изстрелът щеше да полети в напълно погрешна посока. Дали с късмет — или благодарение на упоритата подготовка — всичко мина без инциденти и към края на учебните стрелби Джони беше забравил първоначалните си опасения.

В началото на втората седмица тренировките започнаха да дават резултат.

— Слушайте внимателно, кобри. Днес ще имате първата възможност да се натикате в огъня на противника — обяви Бей, без да обръща внимание на ледените дъждовни струи, които се сипеха върху тях. Застанал неподвижно, Джони полагаше отчаяни опити да понася също така невъзмутимо стихията на природата, но усещаше, че кожата му е настръхнала. — Зад мен, на не повече от стотина метра има стена. Тя е част от макет на укрепление, заградено от четирите страни и с малка постройка в средата. По цялото протежение на горния край на стената преминава фотоелектричен лъч, симулиращ охранителен лазер, а в двора ви очакват андроиди — наричаме ги „манекени“, — които наподобяват трофти-пазачи. Целта, която трябва да достигнете и отнесете със себе си — напълно безшумно, — е малка червена кутия във вътрешността на постройката.

— Страхотно — промърмори едва чуто Джони. Усещаше, че стомахът му започва да се бунтува.

— Радвай се, че не сме на Регина — прошепна застаналият до него Нофке. — При нас, охранителните лазери са насочени *нагоре*, а не по протежение на стената.

— „Манекените“ са програмирани с максимално приближение до сензорните и рефлексни способности на трофтите — обясняваше Бей, — а пултовите оператори, които ги командват, са сред най-добрите, така че не разчитайте да направят някоя глупава грешка. Оръжията на „манекените“ са заредени с оцветяващи куршуми, ударят

ли някого, той е извън играта. Същото важи и ако задействате фотоелектричния лъч или свръхчувствителните микрофони, които сме разположили в района — тогава всички „манекени“ ще се насочат към вас. За да стане още по-весело, на различни места зад стената са монтирани разни хитроумни самозадействащи се устройства, които трябва на всяка цена да избягвате. Не ме питайте какво представляват, защото няма да ви кажа. Въпроси? Няма? Добре. Алдред, пред строя, всички останали към укритието вляво.

Един по един школниците се подредиха зад Бей, за да поемат, когато им дойде времето, през разкаляното поле. Бей беше пропуснал да им съобщи, че „застрелването“ е придружено от оглушителен вой на сирена. Така или иначе, разговорът в укритието не вървеше, прекъсван от твърде честия вой на сирената. Напрежението нарастваше с всеки пореден безуспешен опит и — напълно естествено — всички въздъзнаха с облекчение, когато осмият школьник, Дойч, се появи иззад стената без да е задействал сигналната инсталация. Въздишките им бяха почти като възторжени овации.

Някак неусетно дойде ред и на Джони.

— Хайде, Моро, приключиха с пренастройката — осведоми го Бей. — Не забравяй, от теб се иска да се прокраднеш незабелязано и да си отваряш очите. Бързината в случая няма никакво значение. Действай предпазливо и се постарай да си припомниш всичко, което сме учили. Готов? Тръгвай!

Джони пресече тичешком калното поле, приведен ниско над земята, за да представлява колкото се може по-малка мишена за хипотетичните оптически сензори. На десетина метра от стената забави ход и се заоглежда, търсейки изпънати ниско по земята жици или разположени в самата стена датчици. Не откри нищо, но по-неприятното беше, че по стената не се виждаха никакви подходящи издатини, за които да се хване. Джони спря до самата стена, огледа я за последен път, измери на око височината, присви леко колене и скочи нагоре, надявайки се, че не е сбъркал в преценката си. И да имаше грешка, беше съвсем минимална — пръстите му се плъзнаха за миг по равната повърхност отгоре и след това се вкопчиха в ръба на стената.

Дотук добре. От мястото, където се намираше, можеше да различи съвсем ясно фотоелектричното алармено устройство. Лъчът, който трябваше да прескочи, минаваше на около двадесетина

сантиметра над горния край на стената. Задачата не беше особено трудна, стига да не се озове върху някой от „манекените“ на отвъдната страна.

Той щракна лекичко със зъби и задейства слуховия усилвател — повтори го три пъти, за да постигне максимална мощност. Звукът от падащите дъждовни капки прерасна в приглушен тътен, на чийто фон се долавяха и други, по-слаби шумове. Нито един от тях не приличаше на звук от равномерни крачки. Джони кръстоса мислено пръсти, надникна през ръба на стената и същевременно изключи звукоусилвателите.

Вътрешната постройка се оказа по-малка, отколкото бе предполагал, състоеше се само от един етаж и заемаше незначителна част от двора. Никъде не се виждаха часовои. Джони завъртя глава и се огледа в двете посоки.

Дворът беше празен.

Или бе извадил невероятен късмет и всички часовои се намираха от другата страна на сградата, или го дебнеха вътре, скрити зад затъмнените прозорци. Каквото и да беше, нямаше друг изход, освен да рискува. Той напрегна мишци, преметна се над стената, като внимаваше да не пресече фотолъча и погледна право надолу, към калната земя, където му предстоеше да се приземи. И към дебнещия го „манекен“.

„Не е честно!“ — беше единственото, което успя да си помисли. В следния миг задейства прицелното устройство, изпъна пръсти надолу и удари „манекена“ с пълната мощ на лазерите. Беше съсредоточил цялото си внимание в стрелбата и се приземи малко непохватно, но затова пък установи не без задоволство, че целта е поразена.

Само дето сега не беше време да се тупа по рамото. Изправи се и се затича към сградата. Където и да бяха другите „манекени“, нямаше съмнение, че съвсем скоро ще бъдат осведомени за поваления им колега и ако не действа достатъчно пъргаво, щеше да изгуби инициативата. Той се прилепи към стената на сградата, прокрадна се до ъгъла и надникна зад него. И тук никой, затова пък от тази страна имаше няколко стълби и малка врата. Джони зави зад ъгъла и се втурна към вратата...

Дори и без помощта на звукоусилвателите, сигналният звън зад гърба му беше почти оглушителен. Джони изруга тихо, вероятно се беше натъкнал на някой от капаните, за които ги предупреждаваше Бей. В бързината бе забравил да провери пътя, който му предстоеше да измине. Сега вече беше твърде късно, не му оставаше нищо друго, освен да се приготви за бой. Може би все още имаше малка надежда, стига да проникнеше вътре, преди да са вдигнали тревога... Той спря пред вратата, прицели се в бравата и... в този момент иззад ъгъла се появи още един „манекен“.

Джони се хвърли на земята и същевременно насочи ръце към новия противник. Ала в мига на изстрела, вратата зад него рязко се отвори и преди да завърти глава, той почувства тъпия удар от оцветяващия куршум в гърба.

Сякаш за да обяви за провала му пред целия свят, от стената пронизително зави сирена. Джони се надигна, чувствайки се като пълен идиот и се огледа за обратния път.

— Това да ти е за урок — произнесе някой от входа на постройката. На вратата, зад „манекена“, който го беше застрелял, стоеше мъж с военна униформа и надпис „Проект кобра“ на ръкава. — Когато имаш две или повече цели, ще спестиш време, ако поразииш първата като се целиш визуално, без да използваш прицелното устройство.

— Благодаря, сър — кимна Джони. — Как да изляза оттук?

— По обратния път. Иди се почисти. И не се ядосвай — някои от останалите не стигнаха дори дотук.

Джони, кимна и със сведена глава закрачи в посоката, към която го упътиха. Не беше кой знае колко успокоен от факта, че имаше такива, които бяха загинали по-рано. Убитият си е убит.

— Срина се значи едничката надежда на планетата Хърайзън — произнесе подигравателно Вилхо, остави таблата с яденето в другия край на масата и го надари с престорено-сърдечна усмивка.

Джони сведе очи и продължи да яде, усещайки как кръвта нахлува в разширените кръвоносни съдове на лицето му. През последните няколко дни все по-често ставаше мишена за подобни иронични забележки от страна на Вилхо и макар да се стараше да не

им обръща внимание, той си даваше сметка, че му е все по-трудно да си сдържа нервите. Търпеше, защото се опасяваше, че ако отвърне, само ще предизвика нови подигравки — може би и от другите — заради провинциалния му произход.

Изглежда обаче беше сбъркал в преценката си за останалите. Халоран, седнал срещу Джони, се обърна и изгледа намръщено Вилхо.

— Доколкото забелязах, ти също не успя да се покриеш със слава — рече той. — В интерес на истината, като изключим Имел, всички останали получихме по един хубав урок.

— Така де, но нали все Джони ни го сочат за пример. Ама не сте ли забелязали? Тъкмо се питах как ли се чувства сега сред простосмъртните.

Ето че и Сингх се размърда неспокойно на стола.

— Мисля, че преувеличаваш, Ролон, а и да не е така, Джони няма вина за това.

— Няма ли? — захили се Вилхо. — Я стига, не по-зле от мен знаете колко помага подмазвачеството в подобни случаи. Нищо чудно татенцето на Джони да е пратило малко парички на Бей или Мендро и сега хората просто си вършат работата.

Наглостта на Вилхо минаваше всякакви граници. Повече не можеше да търпи.

С едно-единствено и гладко движение той се изправи и прелетя над масата, дочувайки смътно трясъка от падналия назад стол. Приземи се точно пред изненадания Вилхо, който така и не беше успял да реагира. Джони го сграбчи за ризата, вдигна го и го наведе назад.

— Достатъчно, Вилхо — повече няма да търпя бръцолевенето ти. А сега се разкарай — ясно?

Вилхо го изгледа равнодушно.

— Леле-леле, та ти си можел да се ядосваш. Предполагам, че „бръцолевене“ е тъкмо един от онези цветисти изрази, които толкова обичате да използвате в провинцията?

Това вече беше направо прекалено. Джони пусна ризата и замахна с юмрук към лицето му.

По-голяма грешка не би могъл да направи. Не само че Вилхо успешно избягна удара, но запратен от удесеторената мощ на сервомоторите си, Джони литна напред и се блъсна в насрещната маса. Болката нажежи до бяло гнева му, той се завъртя със сподавено

ръмжене и отправи нов удар към Вилхо. Отново не уцели, но докато замахваше за трети удар, почувства как нещо приковава ръката му във въздуха. Напъна всички сили в очаквания опит да се освободи, но единственото, което постигна, бе, че съвсем изгуби равновесие.

— Спокойно, Джони, спокойно — прошепна някой в ухото му.

А след това червената пелена се вдигна от очите му и той се огледа, за да установи, че Дойч и Нофке го притискат отзад, докато пред него е само Вилхо — с неизменната самодоволна физиономия.

Все още се мъчеше да си обясни как бе станало всичко, когато по уредбата му наредиха да се яви в кабинета на Мендро.

Разговорът беше кратък, но изключително неприятен и когато дойде време да си тръгва, Джони се чувстваше като някоя от подвижните мишени, по които се обучаваха в стрелба. Мисълта, че ще трябва отново да се изправи лице в лице с другарите си, му се струваше толкова непоносима, че почти беше готов да се върне обратно в кабинета на Мендро и да поиска да го преместят в друга част. Там поне щеше да избегне многозначителните погледи... Ала докато обмисляше тази възможност, краката неусетно го отведоха далеч и проблемът скоро придоби академичен характер.

Когато влезе в помещението, вътре го чакаха Дойч и Халоран.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено Дойч.

— Разбира се — отвърна малко троснато Джони, подразнен от прекаленото любопитство на другия. — Само дето ме одраха жив — на думи.

— Е, щом е било само на думи — махна с ръка Халоран. — Не забравяй, че за разлика от нашите, *неговите* оръжия действат. Остави ли те в частта?

— Да — кимна неохотно Джони и почувства, че заседналата в гърлото му буца започва да се топи. — Поне така ми се струва. Но сигурно ще изслушам още една лекция от Бей, когато научи за случката.

— О, Бей вече знае — той ни каза да те чакаме тук — уведоми го Халоран. — Нареди ни да те отведем на полигона, когато се върнеш. Готов ли си?

Джони кимна намръщено.

— Мисля, че да. Колкото по-скоро свърша неприятната работа, толкова по-добре.

— Кое, срещата с Бей ли? — попита Дойч. — Не се тревожи, известно му е как е станало. А също на Пар и Друма, ако те интересува.

— Щеше ми се аз да го зная — поклати глава Джони. — Какво има против мен този Вилхо?

— Ама ти наистина ли не се досещаш? — вдигна учудено вежди Халоран.

— Нали току-що го казах? Сигурно не може да понася всеки, който е имал нещастieto да се роди на повече от десетина светлинни години от Земята или нещо подобно?

— Не, няма нищо против, стига да не са по-добри от него.

Джони внезапно спря.

— За какво говорите? Какво толкова съм направил?

Халоран въздъхна.

— Нищо, според твоите представи, но твърде много за човек като Ролон. Виж, помниш ли първата среща, когато Вилхо закъснях? Кого тогава посочиха за пример?

— Вярно... мен. Но само, защото бях последният, пристигнал преди него.

— Така е — съгласи се Халоран. — Но Ролон не го знаеше. А после, първата вечер, когато направо ни скъса задниците на „царски блъф“? Не знам дали ти е известно, но земните жители открай време се имат за големи картоиграчи и нищо чудно постъпката ти да е наляла още масло в огъня.

Джони поклати невярващо глава.

— Но аз не го направих нарочно...

— Естествено, че не си — всеки се опитва да спечели играта — успокои го Дойч. — Не си искал да го унижиш, но тъкмо това е станало. За хора като Ролон, подобно натриване на носа, при това от някое „социално нищожество“, е далеч повече, отколкото биха могли да понесат.

— И какво да направя — да му лижа петите?

— Не, просто давай в същия дух и не му обръщай внимание — посъветва го мрачно Дойч. — Може би ще се успокои сега, след като те накисна пред Мендро. Ако ли пък не... — той се поколеба. —

Тогава най-добре да си обира чуковете. Такива като него не ни трябват на Адирондак.

Джони го погледна втрещено. За миг на лицето на Дойч се изписа нещо повече от познатото безгрижно изражение.

— Знаеш ли — рече Джони, — не мислех, че обръщаш внимание на всичко, което става край теб.

— Защото обичам да се шегувам и често се смея без причина? — попита Дойч. — Или понеже съм предпочел да си скрия задника на Асгард, вместо да грабна първия попаднал ми боен лазер и да се втурна да помагам на моите окупирани съотечественици?

— Ти сам го каза...

— Наистина се безпокоя за Адирондак, Джони, и за всичко онова, което трофтите биха могли да сторят на моето семейство и приятелите ми, но не виждам смисъл да го показвам. Най-доброто, което мога да направя, за да им помогна, е да усъвършенствам уменията си на кобра и да изисквам от вас същото.

— Като стана дума за това, не е ли време да се връщаме на полигона? — намеси се с усмивка Халоран.

— Да ти имам самообладанието — отвърна сухо Дойч и в същия миг от лицето му изчезна доскорошното странно изражение. Но краткият миг на прозрение беше достатъчен за Джони, който за първи път си даде сметка що за хора е подбрала военната комисия за неговата част.

Хора, с които си заслужаваше да се биеш рамо до рамо.

Което автоматически решаваше и въпроса с Вилхо. Не беше оправдано да рискува мястото си в специалните части, само заради дребни ежби и глупави подмятания. Оттук нататък, реши той, ще използва забележките на Вилхо само, за да тренира душевното си равновесие. Щом Дойч можеше толкова спокойно да понася окупацията на своята родна планета и той би могъл да издържи някой като Вилхо.

Междувременно излязоха от сградата и Халоран ги поведе.

— Чакайте малко — спря ги Джони. — Полигонът не е ли нататък?

— Така е — кимна с доволна усмивка Халоран. — Но ние сме кобри — ще стигнем по-бързо, ако минем направо, вместо да се влачим по всичките тези душни коридори.

— Имаш предвид — като заобиколим сградата? — попита Джони и огледа осеметажната постройка, която се стопяваше нейде в далечината.

— Като я изкатерим — поправи го Халоран. Той се обърна към стената и сгъна колене. — Хайде, губи последният на покрива и всички строшени прозорци са за ваша сметка.

Втората седмица мина досущ като първата — в упражнения и часове по военна подготовка. През няколко дни заменяха или добавяха нови чипове в компютрите, които носеха като колиета и всеки път това означаваше достъп до нови оръжия и прибори от наличния арсенал. Джони се научи да борави със своите звукови оръжия, при това без да позволява на трофтите да го засекат в някой прослушван от тях диапазон, узна как се стреля с мълниехвъргачката, която генерираше високоволтова дъга по хода на йонизираното поле, създавано от лазерното устройство в дясното му кутре и как най-ефикасно да пораждава различни електронни уреди, а в последните дни овладя и стрелбата с бронебойния лазер, поставен в лявата подбедрица — едновременно най-мощното и най-неудобното за прицелване оръжие. Лъчът се генерираше в кухнята, покрита с фиброоптичен слой вътрешна повърхност на големия пищял, преминаваше през няколко гъвкави фокусиращи лещи на петата и накрая излизаше. В деня на стрелбата им раздадоха специални термоизолиращи ботуши и докато тренираше да стои на един крак, а с другия да се прицелва, Джони проклинаше идиота, в чиято глава се беше родила тази тъпа идея. Бей твърдеше, че бързо ще оценят удобството на подобно разположение, особено след като в играта влязат и програмираните им рефлексии, ала останалите изглежда не му вярваха.

Но въпреки тежката работа, ученията и вечерните лекции — въпреки физическата и душевна умора, — две неочаквани открития си пробиха път до съзнанието на Джони. Първото, че Вилхо беше зарязал напълно подигравките след инцидента в столовата и второто — че Бей наистина му обръщаше по-особено внимание.

Второто откритие го безпокоеше далеч повече от първото. Намеците на Вилхо, че семейството му е подкупило по някакъв начин инструктора, бяха направо смешни... но и другите в групата ги бяха

чули, а щом Джони усещаше подобно отношение, сигурно го чувстваха и те. Как ли го обясняваха? Дали наистина вярваха, че се радва на някакви особени привилегии?

И, което бе по-важното, защо постъпваше така Бей?

Джони не беше най-добрият сред тях, ако някой заслужаваше похвала, това бе Дойч. Не беше и най-слабият. Нито пък най-младият, или най-старият. Каква бе причината в такъв случай?

Каквато и да беше, не му оставаше нищо друго, освен да продължава с избраната тактика — да понася стоически всичко и при всякакви обстоятелства да запазва абсолютно спокойствие. Тази тактика се оказа далеч по-ефикасна, отколкото бе предполагал и към края на втората седмица можеше да изслуша дори и най-строгата забележка на Бей или да работи в тясно сътрудничество с Вилхо, без да му трепне окото. Не знаеше дали другите си дават сметка за онова, което ставаше вътре в него. Освен, може би, Халоран...

А после дойде третата седмица от обучението и всичко, което бяха изпитали на гърбовете си досега, им заприлича на лятна ваканция... защото още през първия ден от тази седмица започнаха тренировката с компютъризираните рефлексии.

— Съвсем просто е — поде Бей, като махна с ръка към тавана, на два метра над главите им. — Първо се прицелвате в мястото, където искате да отскачите, после скачате и същевременно се завъртате във въздуха. — Той се приведе леко и се изпъна назад. — А след това се отпускате и за останалото ще се погрижи компютърът и сервомоторите. Не им се съпротивлявайте — най-много да разтегнете някое сухожилие, а и по този начин подсъзнанието ви ще привикне по-трудно с новите условия. Въпроси? Няма? Добре. Алдред, прицели се и скачай.

Един по един, всички повториха същия скок до тавана, с който ги беше смяял при първата среща Бей. Наученото от последните няколко седмици изпълваше Джони с увереността, че ще се справи... но когато дойде неговият ред, от тази увереност кой знае защо не беше останала и следа. Нищо от досегашния опит не можеше да се сравни с усещането за пълно изключване на съзнанието от контрола върху тялото. За щастие всичко стана толкова бързо, че така и не успя да се

поддаде на светкавично завладялата го паника. Едва по-късно си даде сметка, че това бе една от причините, заради която Бей беше започнал тренировката със скока до тавана.

Всяко упражнение изпълняваха по пет пъти. С течение на времето Джони почувства как безпокойството го напуска, докато накрая започна да приема безрезервно своя „втори пилот“.

Както и следваше да се очаква, и този път не ги оставиха дълго да се радват на постигнатото.

Стояха върху покрива на пететажна сграда и разглеждаха двора под тях и подсилената стена, на около петдесетина метра отсреща.

— Той сигурно се шегува — прошепна Халоран, надвесен над Джони.

Джони кимна мълчаливо и проследи с поглед Бей, който беше приключил с описанието на предстоящата маневра и се готвеше за демонстрация.

— Както обикновено — говореше Бей, — в началото ще задействате прицелното устройство, за да позволите на вашите компютри да определят разстоянието. А след това просто... скачате.

Краката му се изпънаха конвулсивно и само след секунда той полетя към насрещната стена. Удари я на около пет метра по-надолу и подметките му се плъзнаха с пронизително стържене. Коленете му бяха сгънати, приели напълно тежестта от сблъсъка и само след секунда, той ги изправи с рязко движение, което изпрати тялото му към сградата, на чийто покрив се намираха школниците. Тялото му отново се завъртя във въздуха и когато достигна стената на сградата, той беше на не повече от пет-шест метра над земята. Още две кратки прелитания между срещуположните стени и Бей се приземи в основата на тяхната сграда.

— Това е — долетя до слуха им неговият глас. — След минутка съм горе и започваме.

Той се скри във входа.

— Аз май ще опитам да скоча направо — подхвърли Нофке, без да се обръща към някого.

— Може и да успееш от пететажна сграда, но на Адирондак небостъргачите не са рядкост — поклати глава Дойч.

— Обзалагам се, че Голямата надежда на Хърайзън ще ни просветли с поне дузина предимства на показания току-що метод — подхвърли подигравателно Вилхо.

— Две стигат ли ти? — отвърна спокойно Джони. — Първо: по този начин се съкращава значително времето на свободен полет, а в добавка към по-безболезненото приземяване, се затруднява и стрелбата на всеки потенциален противник. И второ: през по-голямата част от времето краката сочат нагоре, което осигурява възможността за мигновено използване на бронебойния лазер срещу преследвачи на покрива.

За негово удоволствие, всички останали школьници закимаха в знак на съгласие и Вилхо се видя принуден да преглътне следващата си язвителна забележка.

И този път това бе само началото на серия от все по-сложни учения, през които Бей ги водеше стъпка по стъпка. С течение на времето компютърът започна да премахва едно по едно наложените ограничения за използване на най-опасните въоръжения, успоредно с това оцветяващите куршуми и обгарящите лазери на „манекените“ бяха заменени с истински оръжия. Най-малко половината от школьниците можеха да се похвалят с дребни наранявания, но същевременно отношението им към учебния процес коренно се промени. Единствено Дойч запази безгрижния си маниер, но Джони предполагаше, че под привидната маска той беше точно толкова сериозен, колкото и всички останали. Вечерните лекции бяха заменени с допълнителни занятия на полигона, по време на които усъвършенстваха наблюдението с подсиленото нощно зрение, до което преди бяха прибягвали само по здрач или рано сутрин. Трупаха все нови и нови умения, количеството заплашваше да прерасне в качество, когато — неочаквано за всички — дойде краят.

Почти.

— В процеса на всяко обучение, кобри — обърна се към тях в този последен ден Бей, — настъпва момент, когато наученото достига една пределна точка, отвъд която остава само практическото му приложение, с чиято помощ да се шлифоват до блясък познанията. Тази шлифовка щеше да е подходяща, ако бяхте скъпоценни камъни

или, да речем, спортисти. Но вие не сте нито едното, нито другото — вие сте войници. А за войниците няма друг заместител, освен бойния опит... Това е, с което ще се заемете от утре сутринта. Четири дни непрекъснати сражения — през два от тях ще действате сами, през другите два — в група. Срещу вас ще бъдат добре познатите ви „манекени“. Оръжията и екипировката ще са същите като онези, с които ще разполагате след пет дни, когато имплантираме нанокompютрите. Така. Сега е шестнадесет-нула-нула, свободни сте до утре сутринта, когато точно в осем-нула-нула ще бъдете откарани на полигона. Съветвам ви да вечеряте добре — през следващите четири дни ще получавате само суха храна — и да се наспите. Въпроси? Свободни!

След вечеря всички се събраха в спалното помещение.

— Чудя се, какво ли толкова ни чака — заговори пръв Нофке.

— Едно е сигурно — няма да е лесно — въздъхна Сингх. — Нищо чудно някой от нас да не стигне до края.

— Или *някои* — поправи го Халоран. Беше се изправил до прозореца и гледаше навън. Над рамото му Джони виждаше трепкащите светлини на учебния комплекс и по-нататък, най-близко разположения град — Фарнеси. Кой знае защо тази гледка му напомни за родния дом и подсили мрачното му настроение.

— Едва ли ще е чак толкова опасно, та някой да пострада, не мислите ли? — попита Нофке, но напрегнатото му изражение подсказваше, че знае отговора.

— Че защо не? — отвърна Халоран. — Вярно, че са похарчили доста за нас, но мислите ли, че ще допуснат да попаднем в ръцете на трофтите още щом ни хвърлят на Адирондак, само защото сме били зле обучени? Защо, според вас, ще имплантират проклетите компютри едва след последното Изпитание?

— За да спестят малко пари там, където е възможно — изсумтя в знак на съгласие Джони. — Пар, стига си размесвал тия карти, или ги остави, или раздай да играем.

— Знаете ли от какво имам нужда сега? — намеси се неочаквано Вилхо. — От една приятна нощ далеч от това тъпо място. От няколко питиета, музика, приятна компания... не като вашата, а на сладурчета...

— Смяташ ли, че Мендро ще ти осигури подобно нещо, ако го помолиш? — захили се Дойч.

— Нямах намерение да го питам — спокойно отвърна Вилхо.

— Май това, за което говориш, се нарича самоволно отлъчване — вдигна вежди Халоран. — Има доста по-лесни начини да си създадем неприятности.

— Глупости. Нали Бей сам каза, че сме свободни? Някой някога да ви е забранявал да напускате комплекса Фрейр?

Настъпи смутена тишина.

— Вярно, има нещо такова — призна колебливо Халоран. — Само че...

— Никакво „само че“. Никак няма да е трудно да се измъкнем оттук. Мястото дори не се охранява. Хайде — и без това едва ли ще можем да заспим. По-добре да се повеселим.

Защото утре може да умрем. Никой не произнесе тези думи на глас, но те се четяха по лицата им. След кратко мълчание, пръв се надигна Халоран.

— Готово. Защо не?

— Бройте и мен — кимна припряно Нофке. — Чувал съм, че в града ставали ужасно интересни игри на карти.

— Както и много други неща — добави Дойч. — Друма, Джони? Какво ще кажете?

Джони се двоумеше, кой знае защо си припомни прощалните думи на брат си, че трябвало колкото се може по-дълго да запази непокътнати моралните си устои. Но трябваше да признае, че Вилхо бе прав — нито веднъж досега не им бяха забранявали открито да напускат учебния комплекс.

— Хайде, Джони — за първи път от доста дни насам Вилхо се обърна към него на малко име. — Приеми го като разузнаване във вражеска територия, ако не можеш иначе.

— Е, добре — кимна Джони. В края на краищата, не беше длъжен да прави неща, които смяташе за нередни. — Чакайте само да се преоблека...

— Я не се занасяй — продължаваше да упорства Вилхо. — И с тези дрехи си добре. Само ни бавиш. Друма?

— Ще взема да дойда — склони Сингх. — Но съвсем за малко.

— Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш — увери го Халоран.
— Стигнем ли града, всеки разполага с времето си. Хайде. През прозореца?

— Някой да изгаси лампата — сети се Вилхо. — Скачаме...

Да напуснат комплекса се оказа доста по-лесно, отколкото Джони беше предполагал. От покрива на крилото, в което се разполагаше спалното помещение, те се спуснаха право на плаца за строева подготовка, използван най-често от редовните армейски подразделения във Фрейр, прекосиха го тичешком и се озоваха в подножието на невисока ограда. Не беше никак трудно да преодолеят както оградата, така и сигналната инсталация върху нея.

— Нищо работа — въздъхна доволно Дойч. — Сега остава да пробягаме десетина километра и сме в града. Напред, момчета!

Въпреки че се наложи да забавят темпото, когато навлязоха в населените райони, целият път отне не повече от половин час... А след това, за първи път през живота си, Джони вдъхна от атмосферата на големия град.

От онази вечер му останаха само объркани спомени. Водеше ги Дойч, който изглежда си бе наумил, че трябва да посетят всички ресторанти, нощни локали и увеселителни заведения, познати му от неколкоседмичния период след пристигането му от Ибериандския университет и преди да постъпи в специалните части. По улиците на града сигурно имаше повече хора, отколкото Джони бе срещал някога — цивилни със странни, фосфоресциращи дрехи, гримирани по невероятен начин, както и военен персонал от всякакъв ранг и род. Атмосферата беше твърде празнична, за да не се присъединиш, но същевременно всичко бе някак чуждо, непознато и това му пречеше да се отпусне напълно. Все пак издържа няколко часа, след което се извини на Дойч и Сингх и пое към предградията. Проникването обратно в комплекса не беше по-трудно от неговото напускане и скоро той се озова, съвсем сам, в тъмното помещение. Оправи леглото без да пали светлините.

Лежа около половин час, но сънят не идваше. Тъкмо се чудеше какво да прави, когато от прозореца се разнесе слаб шум.

— Кой е там? — прошепна тихо той, загледан в неясната фигура, която прескачаше рамката.

— Вилхо — отвърна влезият. — Сам ли си?

— Да — рече Джони и пусна крака от леглото. Имаше нещо обезпокояващо в гласа на Вилхо. — Какво се е случило?

— А аз си мислех, че Мендро и военната полиция вече ще ме чакат — каза Вилхо и се покатери на леглото си. — Не съм съвсем сигурен, но ми се струва, че загазих.

— Какво? — Джони включи усилвателя на нощното зрение. Озарено от млечнозелена светлина, лицето на Вилхо изглеждаше напрегнато, но съвсем невредимо. — В какво си загазил?

— Нищо особено, само дето се поскарахме малко с един тъпанар зад някакъв бар. Наложих се да го поотупам малко. — Вилхо скочи ненадейно от леглото и се отправи към банята. — Лягай си — подхвърли той през рамо. — Ако онзи дойде да се оплаква, най-доброто алиби ще е дълбокият сън.

— Мислиш ли, че може да те познае? Искам да кажа...

— Не беше нито сляп, нито неграмотен.

— Беше ли достатъчно светло, че да прочете името ти на ревера?

— Да, беше... ако въобще е имал време за четене. Хайде, лягай си.

Джони се зави, но усещаше ударите на сърцето си. „Поотупах го малко.“ Какво ли означаваше това? Дали не го е ранил — може би тежко? Той понечи да попита... но се отказа. Наистина ли го интересуваха подробностите?

— И какво ще правиш сега? — попита той.

— Ще си лягам — какво друго?

— Искам да кажа — кога ще докладваш?

Вилхо спря чешмата и се върна в стаята.

— Нямам никакво намерение да докладвам на когото и да било. Да ти приличам на луд?

— Но човекът може да е в тежко...

— Измъкна се на два крака. Освен това не е някой, заради когото да си рискуваш кариерата. Става дума и за *твоята* кариера.

— За моята ли?

— Не се прави, че не разбираш. Издрънкаш ли на Мендро, ще трябва да признаеш, че ти също си напускал комплекса. — Той млъкна и втренчи поглед в лицето на Джони. — Освен това няма да си спечелиш симпатиите на другите, ако ме издадеш за подобна дреболия.

— Дреболия? С какво беше въоръжен онзи — с тежкокалибрен лазер ли? И без бой можеше да мине. Защо се заяде с него?

— Едва ли ще разбереш — Вилхо се покатери отново в леглото. — Виж какво, не съм го убил, а и да съм попрекалил малко, вече е късно да съжалявам. Така че, хайде да забравим целия този разговор. И без това той едва ли ще реши да се оплаква.

— Ами ако реши? Не го ли изпревариш, ще излезе, че си искал да се скриеш.

— Добре де, ще трябва да рискувам. А ти стой настрана от тази работа.

Джони не отговори. В стаята се възцари тишина и само след няколко минути до слуха му достигна равномерното дишане на Вилхо. Единственият признак на чиста съвест, както често казваше бащата на Джони, само че едва ли важеше за конкретния случай. За Джони обаче, проблемът не беше в съвестта на Вилхо, а в неговата.

Как беше най-правилно да постъпи? Ако запази мълчание, от юридическа гледна точка става съучастник в престъплението и в случай, че цивилният е пострадал сериозно, наказанието може да бъде доста тежко. От друга страна, намеците на Вилхо за отношението на останалите, не бяха лишени от смисъл. Изглежда наистина ще е най-добре, ако веднага забрави за инцидента. И без това, докато се мяташе от едно предположение към следващото, беше отминала половината нощ.

Така и не можа да заспи през следващите няколко часа. Останалите четирима се прибираха един по един, почти на равномерни интервали, колкото всеки път да го стряскат в дрямката. За щастие не бяха заловили никого и тази мисъл най-сетне му даде така желания покой. Но дори сънищата, които сънува през тази нощ, бяха изпълнени с насилие и напрежение. На сутринта се чувстваше по-зле, отколкото ако беше бодърствал.

Беше съвсем отпаднал, очите му бяха зачервени, болеше го главата. За щастие нямаше и следа от военна полиция, закусиха необезпокоявани, никой не ги очакваше и край десантния самолет и още щом се издигнаха във въздуха, Джони почувства как напрежението го напуска. Съмняваше се, че ръководството не би предприело спешни мерки, ако знаеше за инцидента от изминалата

нощ. Изглежда противникът на Вилхо бе решил да запази горчивото преживяване за себе си.

След около час се озоваха на полигона, чиято площ надхвърляше сто хиляди хектара и след като ги снабдиха с нови компютърни модули и им дадоха последни инструкции, Бей нареди да се заемат с изпълнение на персоналните си задачи. Джони направи последен мъчителен опит да прогони спомена за предишната нощ. Най-важното сега е да оцелее в предстоящото изпитание.

Изненадата дойде едва, когато се върна след успешно изпълнената мисия и откри, че край щаба се е приземил самолет на военната полиция. Двойно по-изненадан остана, когато научи, че полицаите очакваха *него*.

Младежът, който се бе настанил на стола до Мендро, наистина имаше вид сякаш някой го беше помислил за боксова круша. На челото и бузата имаше бързозарастващи лепенки, а рамото и дясната му ръка бяха стегнати в пластмасова лонгета, каквито се поставяха при счупване на кости. Онова, което се виждаше от лицето му, издаваше твърда решимост нещата да бъдат доведени докрай.

На лицето на Мендро се четеше единствено спокойна увереност.

— Това ли е човекът? — попита той, след като Джони се настани на свободното място срещу тях.

Цивилният хвърли изплашен поглед на Джони, после се втренчи в табелката на ревера му.

— Беше твърде тъмно, за да разгледам лицето, командире — рече той. — Но името е същото.

— Аха — каза Мендро и впи очи в Джони. — Моро, това тук е господин П'алит, който твърди, че снощи си го нападнал пред „Гасер ейа бар“ във Фарнес. Вярно ли е или не?

— Не е вярно — едва успя да произнесе Джони с пресъхнали устни. През мъглата, която забулваше обкръжаващата го действителност, започнаха да се прокрадват първите лъчи на назряващото подозрение.

— Беше ли снощи във Фарнес? — продължи разпита Мендро.

— Да, сър, бях. Аз... се измъкнах незабелязано... исках да се поразсея преди предстоящото изпитание. Бях там само няколко часа...

— той погледна крадешком П'алит — и смело мога да заявя, че не съм се бил с никого.

— Лъже — прекъсна го П'алит. — Той беше...

Мендро го спря с жест.

— Сам ли беше?

Джони се поколеба.

— Не, сър. Всички от моята стая излязоха. Разпръснахме се из града и сега нямам алиби. Но...

— Какво „но“?

Джони пое дълбоко въздух.

— Първият, който се прибра след мен, ми каза, че се сбил с някакъв тип край един бар във Фарнес.

Мендро присви очи и както изглежда, не повярва на думите му.

— Защо не докладвахте за това?

— Той каза, че последствията не били кой знае колко сериозни. Не спомена нищо за... това. — Той погледна към П'алит и едва сега започна да осъзнава в каква каша са го забъркали. Нищо чудно, че Вилхо не му позволи да се преоблече, преди да излязат. — Ако има някакво обяснение, то е, че по време на инцидента другият е носел моята резервна униформа.

— Хъм. И кой беше този човек?

— Ролон Вилхо, сър.

— Вилхо. Същият, върху когото се нахвърли преди известно време в столовата?

— Да, сър — кимна Джони, стиснал зъби.

— Май се опитва да прехвърли вината на някой друг — захили се П'алит.

— Може би. Как започна боят, господин П'алит?

Цивилният вдигна здравото си рамо.

— Мисля, че подхвърлих нещо презрително за живота в пограничните планети — не помня как точно се стигна до тази тема. Но той го взе доста навътре и започна да ме блъска назад, въпреки че ме придружаваше доста голяма група.

— Не беше ли същата причина, заради която нападна и Вилхо, Моро? — попита Мендро.

— Да, сър. — Едва ли сега беше моментът да се връщат на онзи неприятен случай. — И все пак някой от придружаващите ви хора

може би е разгледал по-внимателно нападателя, господин П'алит?

— Не, никой не ви е разгледал добре... но това едва ли е необходимо. — П'алит се обърна към Мендро. — Струва ми се, че няма какво повече да умуваме, командире. Ще вземете ли мерки или не?

— Тук, в армията винаги наказваме виновните — заяви Мендро и натисна едно копче на бюрото. — Благодаря ви, че ни информирахте за случая. — Вратата зад Джони се отвори и на прага застана сержантът от военната полиция. — Сержант Костас ще ви изпрати навън.

— Благодаря ви. — П'алит се надигна, кимна на Мендро и последва сержанта. Дватамата останаха насаме.

— Имаш ли друго да кажеш? — попита меко Мендро.

— Нищо, което да свърши работа, сър — отвърна огорчено Джони. Толкова труд, всички тези положени усилия... и да му се случи почти накрая. — Не съм го направил, но няма как да го докажа.

— Хъм. — Мендро го погледна внимателно, после вдигна рамене. — Както и да е, бягай на полигона, че ще изпуснеш занятията.

— Значи не възнамерявате да ме освободите от служба, сър? — попита Джони, почувствал надежда там, където преди миг виждаше само мрачни перспективи.

— Смяташ ли, че подобно нарушение го заслужава?

— Наистина не зная — поклати глава Джони. — Вярно, че армията се нуждае от нас. Но на Хърайзън да нападнеш някой по-слаб от теб е постъпка, достойна за страхливец.

— Същото важи и за Асгард — въздъхна Мендро. — Не е изключено да се стигне до уволнение, Моро, скоро ще разберем. Няма смисъл обаче, да лишавам твоята група от помощта ти, докато не вземем окончателно решение.

С други думи — даваха му възможност да рискува живота си — и може би да го загуби, — а след това щяха да решат, дали го е заслужавал.

— Да, сър — каза Джони и стана. — Ще се постарая да дам всичко, на което съм способен.

— По-малко и не очаквам. Свободен си.

Да забрави тревогите се оказа доста по-лесно, отколкото бе предполагал, особено след началото на следващото изпитание. Защитните съоръжения, които трябваше да преодолее, бяха конструирани с дяволска изобретателност, наложи се да използва и последните резерви от способността си за концентрация, за да се справи успешно. Но опитът и не на последно място, късметът си казаха своето и той изпълни всички самостоятелни задачи без да получи сериозни наранявания, ако се изключат няколко дребни драскотини и незначителни обгаряния.

А след това ги събраха за груповите изпитания... и тогава започнаха неприятностите.

Срещата с Вилхо — необходимостта да работи и да се бие редом с него — всичко това пробуждаше чувства и мисли, които никаква опасност не можеше да потисне... Което, естествено, оказва влияние върху самоувереността му. На два пъти изпадна в ситуации, от които го измъкнаха единствено компютъризираните му рефлексии, по-лошото беше, че на няколко пъти изложи на излишен риск членове на групата си, само защото едва не се провали. Пак заради него, Сингх получи сериозно лазерно изгаряне и трябваше да погълне почти конска доза обезболяващи, което се отрази сериозно върху боеспособността му. Накрая, като капак на всичко, Джони едва не попадна в капан-месомелачка и само благодарение на бързото взаимодействие между Дойч и Нофке беше спасен от сигурна смърт.

Поне стотина пъти през тези два ужасни дни Джони се изкушаваше от възможността да си разчисти сметките с Вилхо или поне да уведоми другите с каква подла твар съжителстват, но така и не намери сили да го стори. И без това едва не бяха загинали всички, само защото един от тях беше под огромно емоционално натоварване, какво ли щеше да стане, ако напрежението се увеличи още.

Оставаше другата възможност. Далеч по-простата. Но не, не можеше да го направи — просто ей така да застреля Вилхо в гърба.

Учебните акции следваха една след друга и изглежда никой не се съобразяваше с бурята в душата на Джони. Групата им проникна в добре укрепена десететажна сграда, вътре откриха и унищожиха двадесетчленния гарнизон, обезвредиха всички взривни устройства, взривиха входа към подземния бункер и спасиха четирима „манекени“, симулиращи цивилни пленници, заловени от трофтите. Същата нощ

прекараха върху територия, контролирана от вражески части, призори се дегизираха като местни граждани, осъществиха контакт с „манекени“ — членове на тукашната подривна организация и във взаимодействие с тях изпълниха една сравнително лесна задача — въпреки досадните грешки, допускани твърде често от операторите на „манекените“.

Акцията приключи успешно и най-важното — не дадоха нито една жертва. Докато летяха обратно към комплекса Фрейр, Джони реши, че рискът си е заслужавал. Каквото и наказание да му наложеше сега Мендро, той беше уверен, че вече е истинска кобра. Нямаше значение дали щяха да му позволят да остане на служба, никой вече не можеше да му отнеме тази вътрешна увереност.

На летището във Фрейр вече ги очакваше джипката на военната полиция. Джони закрачи почти радостно към нея. Поне всичко щеше да свърши съвсем скоро.

Така и стана. Не очакваше само, че командирът ще покани и свидетели.

— Сержант Бей ми докладва, че сте се справили отлично — започна Мендро, като ги оглеждаше доволно. Шестимата бяха седнали в полукръг срещу него. — Щом сте живи и здрави, склонен съм да се съглася с тази оценка. Някакви забележки от ваша страна за задачите, които изпълнявахте?

— Да, сър — заговори Дойч след кратка пауза. — Имахме известни проблеми при взаимодействието с групата от съпротивата — твърде трудно беше да компенсирате всички техни грешки. Реалистична ли беше симулацията в този случай?

Мендро кимна.

— За съжаление, напълно. Свикнете с мисълта, че от цивилните можете да очаквате само това — невероятно глупави грешки. При подобни случаи най-правилното поведение е запазване на спокойствие и максимално бързо неутрализиране на допуснатите грешки. Други коментари? Няма? Тогава да преминем към въпроса, заради който ви събрах тук — обвиненията срещу школьник Моро.

Внезапната смяна на темата предизвика развълнувано шепнене сред членовете на групата.

— Обвинения, сър? — попита Дойч.

— Да. Срещу него е повдигнато обвинение, че е нападнал граждан по време на неразрешената разходка из града, която всички вие сте предприели преди четири дни. — Мендро им предаде накратко версията на П'алит. — Моро твърди, че не той е извършителят на престъплението. Вие какво смятате?

— Лично аз не вярвам в тази история, сър — произнесе със спокоен, уверен глас Халоран. — Не искам да кажа, че пострадалият лъже, просто е сбъркал името.

— Или наистина е срещнал Джони през онази нощ, но се е сбил по-късно и сега се опитва да припише всичко на армията, за да изкара по-голямо обезщетение — добави Нофке.

— Може и така да е — кимна Мендро. — Да предположим, съвсем за малко, че говори истината. Как смятате, в такъв случай редно ли е да освободим Моро от специалните части?

Настъпи смутена тишина. Джони наблюдаваше бързата смяна на чувства по лицата на другарите си. Присъдата беше очевидна, въпреки че симпатиите им натежаваха на другата страна. Не можеше да ги обвинява, на тяхно място и той щеше да избере същото.

Дойч беше човекът, който се нае да обобщи мнението на останалите.

— Смятам, че нямате голям избор, сър. Неправомерната употреба на нашата екипировка може да предизвика сериозно недоволство сред цивилното население. А и без това си имаме достатъчно противници.

Мендро кимна.

— Съгласен съм. Добре. Предстоят ви няколко почивни дни. След това ще извършим детайлен анализ на поведението ви по време на изпита и ще ви покажем къде и по какъв начин бихте могли да се възползвате по-добре от средствата, с които разполагате. — Той направи кратка пауза и нещо в изражението му накара Джони да застане нащрек. — Не знаехте, че можем да следим всяко ваше действие, нали? Това беше едно от нещата, които пазехме в тайна, за да избегнем влиянието на субективния фактор. В компютрите има достатъчно свободна памет за подобна цел. — Той премести поглед бавно, почти лениво. — Било е доста тъмно в уличката зад „Тасер ейа

бар“, нали, Вилхо? Наложило се е да включиш за кратко нощното зрение — само докато си млатил онзи нещастен цивилен.

Лицето на Вилхо придоби мъртвешка бледност. Той отвори уста... после погледна един след друг останалите от групата и забрави за оправданията.

— Ако имаш някакво обяснение, бих желал да го чуя веднага — добави Мендро.

— Никакво обяснение, сър — произнесе Вилхо със здраво стиснати устни.

Мендро кимна повторно.

— Халоран, Нофке, Сингх, Дойч, придружете бившия си съекипник до хирургическото крило, там вече получиха инструкции какво да правят. Свободни сте.

Вилхо се надигна мъчително, сякаш се бореше с огромна тежест. Той погледна Джони с невиждащи очи, после пристъпи към вратата, все още наперено, но всички знаеха, че сега това е само поза. Останалите го последваха, с каменни изражения.

Няколко секунди след като излязоха в стаята цареше тишина.

— Значи още от началото сте знаели, че не съм го направил — обади се накрая Джони.

Мендро махна с ръка.

— Не сто процента, но почти. Компютърът не записва изображението, само регистрира часа, когато е включено едно или друго устройство — например, приборите за нощно наблюдение. Наложил се да проверим кога точно е станало това и дали по същото време не са били използвани сервомоторите. Едва когато узнахме от теб, че другият потенциален нарушител е Вилхо, нещата потръгнаха по-бързо.

— Но все пак, можехте да ми съобщите, че не съм под подозрение.

— Така е — съгласи се Мендро. — Реших обаче, че това е подходяща възможност да проверя как ще действаш под емоционално напрежение.

— И дали няма да загазя по време на акцията? Или пък да застрелям Вилхо?

— В двата случая автоматично щеше да бъдеш отстранен от служба — допълни Мендро малко навъсено. — А преди да започнеш с

обвиненията, спомни си, че ние тук ви готвим за война, а не за игра с предварително уговорени правила. Правим каквото е необходимо и ако някои от вас носят по-голяма тежест от другите, такъв им бил късметът. Това е животът, привиквай, ако не искаш да си имаш неприятности. — Мендро изсумтя недоволно и завъртя глава. — Извинявай... не исках да ти чета лекции. Пък и това, че потича малко повече, само ще ти бъде от полза. Така че, няма за какво да се оплакваш.

— И не възнамерявам да го правя, сър. Макар че не става дума само за някоя и друга обиколка в повече. Сержант Бей ми е вдигнал мерника още от началото на обучението — ако не беше така, може би Вилхо нямаше да се раздразни чак толкова, че да ме накисне по този начин.

— Кое то пък ни помогна да разберем що за човек е, нали? — отвърна хладно Мендро.

— Тъй вярно, сър. Само че...

— Нека да го кажем малко по-иначе — прекъсна го Мендро. — През цялата човешка история жители на един район, страна, планета или система нередко са гледали отвисоко на хората от други места. Такава е човешката природа. В наше време, в епохата на Доминиона, това се изразява в презрително отношение към граничните планети. Светове като Хърайзън, Раджпът, дори Зимбве... и Адирондак... Някой ще каже, че това е дреболия и наистина е така, но тъкмо по тази причина е изключително трудно да се определи какво въздействие би оказал този фактор върху всеки новобранец. И тъй като не разполагаме с теоретична обосновка, не ни остава нищо друго, освен да разчитаме на експерименти: избираме някой представител на една от „изостаналите планети“ и го сочим на останалите като пример за подражание, а след това следим кой ще прояви раздразнение. Като Вилхо. Както и — за съжаление — някои от другите.

— Разбрах. — Само преди седмица, помисли си Джони, вероятно щеше да реагира доста бурно, ако беше научил, че са го използвали по този начин. Но сега... сега вече всички изпити бяха минали и той наистина бе доказал, че от него ще излезе кобра. Ами другите... тях какво ги чакаше? — Какво ще стане с другите? Помня, в началото споменахте, че екипировката, с която ще ни снабдите, не може да бъде демонтирана по никакъв начин. Това означава ли, че ще трябва да ги...

— Да ги премахнем? — Мендро се усмихна, някак огорчено и поклати глава. — Не. Вярно, част от нещата, които поставихме във вас, не могат да се демонтират, но на този етап все още сме в състояние да ги направим неизползваеми. — В очите му се четеше тъга. При колко ли подобни случаи, помисли си Джони, се е налагало да съобщава на някой от своите ученици, че всичко — трудът, болката и мъката — е било напразно. — Нанокмпютърът, с който накрая ще ги снабдят, ще е само бледа имитация на вашите. Той ще блокира връзката между оръжията и енергийния източник и ще постави ограничения за използването на сервомоторите. Което означава, че провалилите се ще напуснат Асгард почти като обикновени хора — с малко по-здрави кокали.

— И горчиви спомени.

Мендро го изглежда продължително с нетрепващи очи.

— Всички ги имаме, Моро. Именно в спомените се крие разликата между новобранеца и опитния войник. Когато се сдобиеш със спомени за успехи или неуспехи — за неща, които си можел да направиш по-добре, различно или да не правиш въобще — и когато всичко това отлежи там, където му е мястото, тогава вече си истински войник.

Седмица по-късно Джони, Халоран, Дойч, Нофке и Сингх — иначе казано новосформираната специална част под кодовото название „отряд кобра 2/03“ — потеглиха, заедно с голяма група току-що завършили кобри, на борда на грижливо охраняван транспортен звездолет към зоната на бойните действия. След като проникнаха в периметъра, контролиран от трофтите, отделните групи бяха стратошутирани над Адирондак, в непосредствена близост до обхващания над осемстотин квадратни километра стратегически район Ессек.

Десантът беше истински провал. Реагирайки далеч по-бързо отколкото се предполагаше, окупационните подразделения на трофтите пресрещнаха групата на Джони в покрайнините на града, към който ги поведе Дойч. Кобрите успяха да се измъкнат от обкръжението без никакви загуби... но в хода на разгорялата се битка загинаха трима цивилни, попаднали в неподходящия момент на

неподходящото място. Много дни по-късно лицата им продължаваха да спохождат сънищата на Джони и едва след като членовете на групата започнаха да работят под прикритието на новите си легенди и да подготвят първите набези срещу трофтите, той си даде сметка колко прав е бил Мендро.

Беше дошло време за събиране на войнишки спомени.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Точно от другата страна на Асгард — ако учебният комплекс Фрейр се приемеше за ориентир, — отдалечен както в пространството, така и във философски смисъл от този център на военната мощ, лежеше един малък град, известен просто като Купол. Неведнъж през последните няколко столетия бяха правени опити да му се даде някое по-елегантно име, но те оставаха без резултат, също като опитите да се преименува Земята. Градът — куполът, който оформяше неговия небосвод — беше залегнал в представите на гражданите на Доминиона също толкова здраво, колкото и собствените им имена... защото именно оттук Централният комитет изпращаше своите заповеди, разпоредби и нареждания, които оказваха огромно влияние върху живота на всеки отделен човек. Само на това място можеха да се отменят решенията на градоначалници, губернатори и генерали, ако някой пострадал от своеволията им събереше кураж да се оплаче.

В действителност, всичко това граничеше с легендата и работещите под сянката на купола го знаеха добре. Незначителните местни проблеми по принцип оставаха в приоритета на регионалните структури за управление и рядко излизаха извън тези рамки. Почти изключено беше обаче, Комитетът да разглежда някой въпрос, който не би имал значение за милиардите жители на Доминиона.

Но и това *можеше* да се случи.

Кабинетът на комисар Саркис Х'орм беше почти толкова просторен, колкото и на останалите близо тридесетина най-могъщи управници на Доминиона. Мек плюшен килим, изработени от рядко и скъпо дърво мебели и огромно бюро, украсено с множество произведения на изкуството от най-различни светове — с други думи, тук ухаеше на лукс и покой. Зад една от страничните врати бе разположен неговият осемстаен апартамент, както и миниатюрната *хайку*-градина, в която обичаше да се отдава на размишления или да обсъжда тревожни проблеми. Повечето от останалите комисари предпочитаха през свободните дни да се връщат в именията си във

вътрешността на страната, но Х'орм не беше сред тях. Човек съвестен, решителен, всецяло отдаден на работата си, той често оставаше в кабинета до среднощ... и на неговата възраст постоянното напрежение започваше да се проявява.

Както и сега, помисли си Ванис Д'арл, който оглеждаше с критичен поглед Х'орм, докато комисарят четеше доклада, който му бе приготвил. Скоро — може би по-скоро, отколкото някой от двамата им очакваше — Х'орм можеше да прекали с привързаността си към работата до такава степен, че да изгуби способността си да се справя с нея — било поради тежко заболяване или преждевременна смърт — и тогава неговото място в Комитета щеше да бъде заето от Д'арл. Този пост несъмнено олицетворяваше най-големия възможен успех за един гражданин на Доминиона, но носеше със себе си и немалко неприятности. Вече деветнадесет години Д'арл работеше редом с Х'орм — поне осем от тях като негов главен помощник и заместник и едно от нещата, които научи тук, беше, че управлението на Доминиона изисква безкрайно търпение и безкрайна мъдрост. Нито веднъж не се бе замислил над въпроса дали и някой друг, освен тях двамата, не притежава подобни качества — просто, защото от малък го бяха откърмили с философията на превъзходството. Подобно на него, Х'орм също беше роден и отгледан на Асгард, споделяше възгледите му и двамата с Д'арл знаеха колко усилия са необходими, за да бъдат подготвени хора като тях.

Той извика последната страница върху монитора, приключи с четенето и въпросително вдигна вежди към Д'арл.

— Тридесет процента. След всички предварителни тестове, след толкова положени усилия за „Проекта кобра“, близо тридесет процента от обучаващите се са преценени като напълно неподходящи. И забелязахте ли главната причина за несъответствието?

Д'арл кимна.

— Неспособност да се работи в тясно сътрудничество с цивилното население. Доста обобщаващо определение, но дори с него не можах да намаля процента повече, отколкото е сега. Ще опитам пак.

— Не разбираш ли до какъв извод води това? Или сте пропуснали нещо важно при предварителните тестове, или пък се е случило нещо много съществено *след* тези тестове и преди завършващия етап. От което се налага изводът, че в момента

изпращаме напълно оборудвани и въоръжени кобри на планети като Силвърн или Адирондак, без да сме запознати с природата на тези промени. Ако питаш мен, това е изключително опасна политика.

Д'арл прехапа устни.

— Възможно е... да става дума за някакво временно усещане за сила, под влияние на техните нови способности — предположи той. — Малко мирис на барут и бързо ще осъзнаят, че и те са способни на грешки, също като простосмъртните.

— Може би. А може би не. — Х'орм върна отново няколко страници от доклада и намери търсения пасаж. — През първия етап от операцията са изпратени триста кобри, в момента се обучават още шестстотин. Онези от армията поне размърдаха ли се да затворят ситото на приемните изпити?

— Рано е да се каже — поклати глава Д'арл.

Известно време двамата се гледаха мълчаливо. Д'арл неусетно премести очи към прозореца и панорамната гледка, която разкриваше над тях куполът.

— Достатъчно е да наредите, сър — каза той, — и аз съм готов да издам заповед за спирането на целия проект. В най-лошия случай ще уведоим останалите членове на Комитета за потенциалните опасности.

— Хм. — Х'орм отново погледна монитора. — Значи триста души вече са включени във военните действия. Не. Причините, вследствие на които Комитетът даде първоначалното си одобрение все още са валидни: ние сме във война, част от територията ни е окупирана и от нас се изисква да използваме всички оръжия, с които разполагаме. Освен това, спрем ли нещата сега, това означава да обречем на гибел тези триста души, които вече са във войната. Но все пак... ще искам от теб да следиш всички доклади от разузнаването от Силвърн и Адирондак и да събираш пълна информация за взаимодействието на тези кобри помежду си и с цивилното население. Ако се появят някакви, каквито и да било проблеми, искам да съм в течение незабавно.

— Слушам, сър — кимна Д'арл. — Ще ми е по-лесно, ако ми кажете какво точно да търся.

Х'орм махна с ръка.

— О, ще го наречем „титанов комплекс“ или нещо подобно. Убеждението, че си толкова всемогъщ, та стоиш над общоприетите норми и закони. Всички кобри са надарени с огромна физическа сила и невъобразими умения — тъкмо там, според мен, се крие главната опасност.

Д’арл неволно се засмя при тези думи. Точно това не беше очаквал — да се тревожат, че са предоставили твърде голяма мощ в ръцете на шепа обикновени войници! Но споделяше напълно гледната точка на своя началник. Кобрите бяха получили силата си наведнъж, а не стъпка по стъпка, за да имат време да привикнат с нея.

— Разбирам ви — кимна той. — Желаете ли да предоставим този доклад на останалите?

— По-късно. Първо ще се запозная по-подробно с цифрите.

— Слушам, сър. — Ето че получи още един урок. Попаднеше ли докладът в останалите членове, скоро щеше да е достояние на всички обитатели на Купола. А един от основните принципи на властта, който Д’арл беше научил в самото начало, бе, че не бива да предоставяш на противника цялата информация, с която разполагаш. — Да ви донеса ли вечерята?

— Ако обичаш. И добави още една чашка кахве, тази вечер ще работя до късно.

— Слушам, сър. — Д’арл се надигна. — Аз също ще остана до късно в кабинета си, така че, ако ви потрябвам...

Х’орм кимна, но вече бе потънал в доклада. Неговият заместник безшумно пресече покрития с дебел килим под и излезе. Нямахше защо да се безпокоят за кобрите, поне докато участваха във войната. Но Х’орм не беше от хората, които се притесняват лесно за дреболии и щом бе загрижен, сигурно наистина имаше някаква причина. Значи, първата стъпка ще бъде да се свърже с комплекса Фрейр и да нареди да ограничат приема на нови кадри.

А след това... след това ще поръча две вечери наведнъж. Изглежда, че го чакаше доста дълга нощ.

ВОЙНИК: 2046

Дневната беше малка, претрупана с мебели и вътре цареше съвсем осезаема мрачна и тъжна атмосфера. Седнал край олющената маса в самия център на стаята, Джони лениво разглеждаше отсрещната стена и си мислеше, че напуканата ѝ боя е като отражение на неговото собствено почти пределно изтощение. Нещо като карта на душата му с безброй пукнатини и множество отчупени парченца, илюстрираща въздействието на трите военни години върху психичното му равновесие. Но все още се държи, повтаряше си той винаги, когато стигнеше до този момент от разсъжденията. Експлозиите и звуковете оръдия са набраздили повърхността ѝ, но стената под нея е непокътната. И щом една глупава стена може да издържи, ще издържа и аз.

— Така ли? — разнесе се звънлив глас зад него.

Джони погледна към намачкания къс хартия със ситно изписани числа и букви, върху който се упражняваше момичето.

— Първите три са съвсем добре — кимна той. — Но последната трябва да е...

— Ще я оправя — прекъсна го Дениз и се нахвърли с обновено настървение на геометричната задача, която решаваше. — Не ми казвай.

Джони се усмихна и нежно погали червеникавите коси на момиченцето, което само се намръщи, изпълнено с решимост да приключи най-сетне със задачата. Дениз беше десетгодишна, почти колкото сестрата на Джони и въпреки че не бе получавал никакви съобщения от семейството си откакто пристигна на Адирондак, понякога си представяше Гуен като чернокоса двойница на момичето, което седеше до него. И наистина, тук упоритостта и инатът на Гуен ги имаше в изобилие. Както и настойчивото желание на Дениз да се отнася с Джони като с близък приятел — въпреки мълчаливата резервираност на родителите ѝ към присъствието на една кобра в техния дом. Съвсем като независимата Гуен.

Но Дениз беше израснала в окупирана зона и това не можеше да не остави белег върху все още детската ѝ душа. Засега късметът все още беше на нейна страна — вярно, че живееше в тясна квартира с още цял куп хора, но иначе войната отвън не бе засегнала сериозно семейството ѝ.

Това едва ли щеше да продължава безкрайно, особено ако разквартируваните тук кобри си позволяваха да се задържат прекалено дълго и да насочат вниманието на трофтите към този район. Хубавото на всичко това беше, че малката палавница го подтикваше да си върши добре и бързо работата, лошото, че прибавяше към тревогите му още една.

През отворения прозорец долетя тътен от далечна гръмотевица.

— Какво беше това? — попита Дениз и вдигна ръката, с която стискаше молива.

— Ехо от звуково оръдие — отвърна без да се замисли Джони. Беше задействал слухоусилвателите още в началото на тътнежа и долови след първата шокова вълна воя от реактивните двигатели на противниковите самолети. — На няколко километра от нас.

— Ох. — Моливът продължи да стърже по листа.

Джони се надигна, пристъпи към прозореца и погледна навън. Апартаментът беше на шестия етаж, но въпреки това не можеха да се похвалят с кой знае каква гледка. Кранач беше град, заобиколен от блата и принуден да расте право нагоре. През улицата от другата страна се издигаше също такава шестетажна сграда, а зад нея се виждаха върховете на небостъргачите, изпълващи централната част. Той превключи на по-голямо увеличение и огледа видимата част от небосвода за следи от стратошути. Съобщението в пулсов код, което бяха получили предната вечер, предизвика трескаво раздвижване на всички нелегални формирания — тревогата идеше от факта, че предстоящото спускане на новото попълнение от кобри можеше — поради грешка в плановете — да доведе до преждевременното им залавяне в непосредствена близост до Кранач. Джони неволно стисна зъби при тази мисъл, но за момента беше безсилен да предприеме каквото и да било. Едно бе да се получи кодиран сигнал, който покрива почти половината повърхност на планетата, съвсем друго — да се изпрати отговорно съобщение към кораба-предавател, който непрестанно менеше орбитата си. Джони познаваше поне дузина способа да

надхитри радио, лазерните или пулсови пеленгатори, но всеки един от тях действаше максимум четири пъти, преди трофтите да засекаат предавателя. Съпротивата, естествено, винаги разполагаше с по някой резервен метод, само дето отказаха да прибегнат до него за нещо толкова дребно като шепа изложени на опасност кобри.

— Виждаш ли нещо? — попита го Дениз.

Джони поклати глава.

— Синьо небе, небостъргачи... и едно малко момиче, което не си е написало домашното.

Дениз се засмя и лицето ѝ неочаквано придоби нежно, детинско изражение, а от доскорошната сериозност не остана и следа. Джони често се чудеше, дали се досеща за истинската дейност, с която се занимаваха родителите ѝ. Знаеше ли например, че в този момент участваха в диверсионен набег, с цел отвличане вниманието на врага?

Трудно беше да каже. По-важното бе, че получаваше от нея онази топлина, за която толкова жадуваше напоследък. Отново се настани до детето, прогони мрачните мисли и съсредоточи вниманието си върху петизмерната математика.

Изминаха почти три часа, преди ключалката да щракне. Ръцете на Джони автоматично заеха позиция за стрелба. Но предпазливостта се оказа излишна. Той проследи с безмълвна тревога шестимата, които постепенно изпълниха тясната квартира, търсейки по лицата и телата им следи от пресни наранявания. Както обикновено, резултатът от прегледа беше по-добър от опасенията му, но по-лош от надеждите. Хубавото бе, че всички напуснали призори апартамента — две кобри и четирима цивилни — се връщаха със собствени сили. А лошото...

Той пресече стаята още преди майката на Дениз да е направила и две крачки, подхвана я лекичко и я поведе към кушетката.

— Какво те ужили? — попита той, докато разглеждаше сгърчената ѝ ръка.

— „Стършел“ — отвърна Марджа Толан, очевидно замаяна от болкоуспокояващите. Двама от цивилните избутаха Джони настрана и побързаха да разтворят аптекката.

— С автоматично самонасочване право към спусъка на скорострела ѝ — допълни Кем, мъжът ѝ. Беше се отпуснал изтощено на същия стол до масата, където преди малко седеше Джони.

Джони мрачно кимна. До този случай скорострелите се смятаха за сравнително безопасни оръжия за употреба. Миниатюрните инерциални ракети, които изстрелваха, не създаваха радарни, звукови или инфрачервени отражения, които да бъдат засечени от безчислените локатори на трофтите и техните бързо реагиращи оръжия. Ракетите се задвижваха от силно сгъстен въздух, продължаваха по инерция и двигателите им се включваха едва след десетина-петнадесет метра. Като противодействие трофтите прибегваха най-често до „стършели“ и лазерни завеси, но до този момент опитите им да засекаат стрелящия оставаха безуспешни. Или Марджа беше уцелена по случайност или...

Джони погледна въпросително Кали Халоран, двамата отдавна бяха привикнали да се разбират без думи. Както и този път.

— Няма да знаем със сигурност, докато не започнат да повалят масово всички, които са въоръжени със скорострели — произнесе уморено Кали. — Но изстрелът бе твърде точен, за да е само случайност. Мисля, че спокойно можем да зачеркнем и скорострелите от списъка.

— Които иначе вършеха дяволски добра работа — мрачно изсумтя Имел Дойч. Стоеше с гръб към тях, загледан навън през прозореца.

В стаята се възцари тишина. Нещо витаеше из въздуха.

— Какво се е случило? — попита притихнало Джони.

— Изгубихме още една кобра — въздъхна Халоран. — Струва ми се, че беше от групата на Макдоналд, но не съм съвсем сигурен — видимостта беше направо отвратителна. Хората, които е трябвало да охраняват един от достъпите към тяхната позиция, изглежда не са си били по местата и вътре незабелязано са се промъкнали десетина трофти. Получихме призив за помощ, но бяхме твърде далеч.

Джони кимна, долавяйки горчивината в гласа му. Той самият беше изпадал най-малко два пъти в подобно положение, откакто пристигна на Адирондак. По същия начин — благодарение некомпетентността на цивилните — изгубиха Пар Нофке и Друма Сингх. Измина немалко време преди Джони да се съвземе от тази тежка загуба — за Халоран, който открито ненавиждаше местните жители, този период бе дори по-дълъг.

Дойч, роден и израсъл на Адирондак, така и не можа да го преживее.

— Да имаш представа за общия брой на жертвите? — попита Джони.

— Не особено голям, ако изключим кобрата.

Джони потръпна, осъзнал за кой ли път през последните няколко месеца, че бяха започнали да ценят неизмеримо повече живота на кобрите, отколкото на техните съюзници от съпротивата.

— Знаеш добре, че нямахме никакво намерение да превземаме тези складове и хората бяха предупредени да не се излагат на излишни рискове. Какво стана, подкрепленията пристигнаха ли безпрепятствено?

— Нямам представа — поклати глава Джони. — Пулсовият приемник мълчи.

— Напълно в стила на тези задници, да ни уведомят в последния момент за промяна в програмата.

Джони вдигна рамене и се върна при Марджа и другите двама цивилни.

— Как е раната?

— Типично нараняване от стършел — обясни един от тях. — Кожата е разкъсана, но тъканите в дълбочина са запазени. Известно време ще трябва да пази стаята.

Поне един от родителите на Дениз щеше да е далеч от убийствения пъкъл.

Ако това въобще имаше някакво значение. Джони вече се бе нагледал до втръсване на избити невинни граждани, попаднали в кръстосан огън.

В стаята отново настъпи тишина. Двамата цивилни приключиха с раната на Марджа и излязоха, като взеха със себе си всички оръжия на групата, за да ги скрият в тайника. Кем и Дениз придружиха Марджа до една от трите спални на апартамента — уж, за да ѝ помогнат, а в действителност, за да оставят трите кобри насаме, да обсъдят операцията и възможностите за нови подривни действия, преди да се приберат от работа останалите обитатели на апартамента.

Всъщност, подобни обсъждания бяха минало, нещо, с което се занимаваха през първите два месеца след пристигането си. Сега, когато всяка дума, мнение, предложение, беше повторено многократно, когато дори жестовете или едва забележимото вдигане на вежди значеха достатъчно, всякакви разговори бяха излишни.

Точно днес всички жестове означаваха само едно — безмерно изтощение.

— Утре — напомни им Джони за следващата тактическа оперативка на високо равнище и с това разговорът приключи.

Халоран кимна. Дойч само нервно прехапа устни.

Така свърши още един ден на Адирондак. Щом стената може да издържи, припомни си Джони, ще издържа и аз.

Тримата мъже, седнали край масата, не се отличаваха по нищо от който и да било жител на Кранач през тези дни — уморени, с отдавна немити лица и дори мъничко изплашени. Понякога беше доста трудно да повярваш, че тъкмо те — благодарение на някакви скрити от околните качества — организират и ръководят всички действия на Адирондакското съпротивително движение.

Трудно беше да се съгласиш с последното, след загубата на кобрата и другите цивилни при последната акция.

— Първата новина е, че въпреки объркването в разменените съобщения, попълнението от кобри е достигнало целта успешно — докладва Борг Вайсман, докато останалите водачи от Централния сектор го слушаха мълчаливо. Нисък и широкоплещест, с прашна коса и мръсни нокти, Вайсман наистина приличаше на строителен техник — за какъвто в действителност се представяше. Малцина обаче знаеха, че е напуснал армията преди двайсетина години, където беше служил като главен тактически програмист и че през последната година неведнъж бе доказвал, че се справя далеч по-добре с компютрите, отколкото в строителството.

— Колко получихме този път? — попита някой от сенчестата част на стаята.

— За Кранач са отделени тридесет — шест нови групи — отвърна Вайсман. — Повечето ще изпратим в Северния сектор, за да попълнят местата на онези, които изгубихме при щурма на летището миналия месец.

Джони хвърли поглед на Дойч и забеляза, че лицето му се сгърчи при спомена. По време на инцидента тяхната група беше на друго място, но Дойч настоя да му разкажат всички подробности. Кой знае защо го измъчваше мисълта, че именно той е предал своите другари —

нали беше роден на Адирондак. Джони се зачуди как ли щеше да се чувства, ако войната бе стигнала до Хърайзън. Вероятно точно като Дойч.

— Една от групите ще се настани тук — продължаваше Вайсман. — Алма вече е готова с квартирата, легендите и всичко останало. Като се има предвид повишената активност на трофтите в последно време, няма да е зле, ако ги понатиснем, за да оставим на новците време да привикнат.

— С други думи, нова акция — произнесе Халоран, сякаш решението вече беше взето.

Вайсман се поколеба, сетне кимна.

— Зная, че не обичате да скъсяваме времето между операциите, но друг изход нямаме.

— „Ние“? — произнесе от тъгла Дойч. — Искаш да кажеш „вие“, нали?

Вайсман нервно облиза устни и се огледа с безпокойство. В началото Дойч неведнъж беше изпълнявал ролята на буфер между кобрите и представителите на Адирондак, стараяйки се да изглажда всякакви противоречия и културни различия. Но напоследък, след преживените тежки загуби, той все по-често изоставяше тази функция и сам ставаше център на дразги.

— Мислех, че няма да възразявате, ако една-две от нашите групи ви подпомогнат — произнесе уплашено Вайсман. — Все пак, ние също трябва да носим част от...

— И понеже я носите както трябва, изгубихме още една кобра — прекъсна го Дойч. — Май ще е по-добре този път да се оправим сами.

Ама Нунки се раздвижи на стола.

— Имел, тъкмо ти по-добре от всички знаеш, че не бива да очакваш от нас чудеса. Това е Адирондак, не е Земята, нито Кентавър — нашата история не познава думата „война“.

— И какво, според теб, са последните три години? — отвърна троснато Дойч.

— Ако ми позволите — реши да се намеси Джони, — струва ми се, че Имел е прав. Сега се нуждаем от бърз, неочакван удар, който да накара трофтите поне за известно време да преустановят обиските по квартирите и претърсването на околността. Едно светкавично нападение в стил „кобра“ ще свърши чудесна работа.

Вайсман въздъхна шумно и поклати глава. Напрежението в стаята спаднаше почти осезаемо. Това също беше част от промените — в последно време все по-често се случваше тъкмо Джони да поема ролята на умиротворител при подобни срещи. Роля, с която в началото се бе нагърбил Дойч. Не се чувстваше никак удобно в тази нова роля. Но все някой трябваше да го върши, а от тримата Халоран изпитваше най-малко съчувствие към хората от окупираните светове. Не му оставаше нищо друго, освен да продължава в същия дух и да се надява, че все някога Дойч ще преодолее депресията.

— Аз съм изцяло за предложението на Джони — кимна Халоран. — Да имате някоя подходяща цел за взривяване?

Вайсман погледна към Джейкъб Дейн, седнал до него на масата.

— Подготвихме *четири* подходящи цели — рече Дейн. — Но тогава все още смятахме, че с вас ще дойде и наша група...

— Само ни кажи кои са целите — прекъсна го Дойч.

— Слушам, сър — Дейн измъкна от джоба си смачкано листче и го зачете, старайки се да преодолее треперенето на ръцете си. И четирите цели нямаха почти никакво тактическо значение, изглежда Дейн имаше също толкова лошо мнение за нелегалните подривни групи, колкото и Дойч.

— Нито една от тези цели не заслужава дори горивото, което ще изхабим, за да стигнем до нея — изсумтя презрително Халоран, след като прочетоха списъка.

— Може би предпочитате да нападнете „Сборището на духове“? — подхвърли подигравателно Ама.

— Не е смешно — промърмори Джони, но лицето на Халоран внезапно потъмня. От месеци знаеха, че трофтите са оборудвали свой щаб за тактически операции някъде в Кранач, но до момента така и не бяха открили тайното местонахождение на „Сборището на духове“, както го бяха нарекли. Темата беше особено болезнена за Халоран, който лично организира поне дузина експедиции за издирване на щаба и всеки път се връщаше с празни ръце.

И ето че сега Ама беше поставила пръст в раната.

— Прав си, Джони — съгласи се тя и сведе смирено глава в знак, че иска прошка. — Не е смешно. Съжалявам, исках да поразведря обстановката.

Халоран отново изсумтя недоволно и погледна останалите.

— Някой да има *свястно* предложение?

— Какво ще кажете за пратката с електронни резервни части, която трябваше да пристигне вчера? — подхвърли Дойч.

— Вече е тук — кимна Дейн. — Складираха я в старата фабрика. Но няма да е лесно да се доберем до нея.

Дойч вдигна въпросително вежди и погледна Халоран и Джони.

— Че защо не? — сви рамене Халоран. — В една стара фабрика сигурно има повече вратички, отколкото могат да запушат трофтите.

— Смяташ, че все още не са се научили да го правят ли? — Дойч се надигна и огледа присъстващите в стаята членове на бойни групи. — Изглежда, че днес повече няма да ни потребват. Благодаря, че дойдохте.

От гледна точка на протокола, нито една от кобрите нямаше право да закрива съвещанието. Но никой не посмя да възрази. Присъстващите напуснаха залата и вътре останаха само кобрите и тримата цивилни водачи.

— А сега — продължи Дойч, като се обърна към тях, — да разгледаме плановете на фабриката.

Лицето на Ама приличаше на гръмоносен облак, но тя реши да премълчи, предчувствайки, че едва ли ще получи подкрепа от другите двама водачи. Вместо това извади папката с плановете и изсипа съдържанието ѝ на масата — листчета с детайлно събирана информация, ръчно нарисувани скици и подробни сведения от агентите на съпротивата. Не след дълго вече внимателно разглеждаха плана на фабриката за пластмасови изделия „Уолкър“.

Подготовката на акцията продължи до късно следобед, но Джони все пак успя да се прибере в квартирата преди началото на комендантския час. Никой не се поинтересува за това как е протекла срещата, макар всички да се досещаха, че съвсем скоро Джони ще излезе за поредната акция. Отнасяха се вежливо с него, но той усещаше някаква преграда в отношенията, неизказани от никой, но витаещи из въздуха опасения, че този път може и да не се върне.

Едва късно вечерта, след като си легна, Джони се замисли за тази възможност. Не се боеше, с течение на времето мисълта за смъртта му ставаше все по-безразлична. И все пак знаеше, че в боя най-често загиват тъкмо тези, които не знаят цената на живота.

Ето защо, в последните минути преди да заспи, той се опита да си припомни всички причини, заради които трябваше да се върне жив от акцията. Започна, разбира се, със семейството си и завърши с Дениз.

Вграденият в нанокomпютъра часовник беше едновременно най-простият и най-полезният детайл от цялата екипировка на кобрите. Подобно на неизменния за всяка бойна операция хронометър, той позволяваше на разпръснатите в относително широк участък войници да синхронизират действията си и още повече — той можеше да се свързва директно с контрола на сервомоторите и тогава всяко движение се извършваше с точност до хилядна от секундата. С други думи, часовникът разкриваше възможности, които доскоро се смятаха за изключителен приоритет на автоматизираните устройства и най-елитните механизирани военни подразделения.

Точно след дванадесет минути и осемнадесет секунди часовниковият механизъм за пореден път щеше да докаже своето изключително значение. Докато се спускаше надолу по тясната вентилационна шахта на старата фабрика, в чиято пречиствателна система кобрите бяха открили неохраняван проход, Джони непрестанно сверяваше хода на движението си с този на цялата операция. Не беше в особен възторг от пролуката, на която се бяха натъкнали — тесните, затворени пространства бяха потенциални клопки, особено за кобрите, — но поне до момента изглеждаше, че рискът ще си струва. Не беше особено трудно да преодолеят аларменото устройство, което трофтите бяха инсталирали в горния край на шахтата и — ако можеше да се вярва на чертежа, който бе запечатал в паметта си — съвсем скоро трябваше да се озове в някаква голяма цистерна, разположена непосредствено над главния вход към сградата. Там трябваше да открие подходяща позиция за стрелба по охраната от вътрешната страна на вратата и да изчака сигнала за начало на акцията.

На времето трофтите доста често използваша преносими датчици тип „черна кутия“ за охраната на сгради като тази, но успешните действия на съпротивата ги бяха принудили да се откажат от подобна тактика. Пришълците скоро научиха, че колкото и да занижават прага на чувствителност на който и да било от датчиците, противникът

неизменно съумяваше да предизвика поредица от фалшиви тревоги, с които обезсмисляше употребата им. След безброй безуспешни преследвания на „нарушители“, в края на краищата те се отказаха от всякакви автоматични системи за охрана и вместо тях започнаха да разполагат часови, оборудвани с датчици и сигнални устройства, някои от които се самозадействаха при преустановяване на жизнените функции. Една почти съвършена система, в която на пръв поглед нямаше пролуки.

Но само на пръв поглед.

Някъде отпред изплува сивкаво кръгло петно, заобиколено от непрогледен мрак. Това беше затвореното с решетка входно отворстие на вентилационната шахта, а светлината идваше от аварийното осветление на помещението отгоре. Надяваше се, че ще бъде празно, да застреля някой от часовете в самото начало на операцията би означавало да я изложи на риск.

Най-важният въпрос сега бе, дали самозадействащите се устройства могат да бъдат изключени стотни от секундата преди притежателите им да бъдат унищожени в синхронизираната атака на кобрите. Тази задача вероятно бяха оставили на Джони, тъй като ретранслаторът на сигналните устройства трябваше да е разположен някъде вътре.

Ето че достигна решетката. Включи оптичния усилвател и я разгледа внимателно, проверявайки за датчици и прекъсвачи. Откри четири подозрителни на вид жици, преряза ги с лазерите в пръстите и също с тяхна помощ направи достатъчно широк отвор в решетката, за да проникне в цистерната зад нея. Люкът в другия край не можеше да се отваря отвътре, но Джони дори не му обърна внимание. Отново с помощта на лазерите той изряза отвор в стената на цистерната, сетне предпазливо надникна през него.

Намираше се на около пет метра над пода, цистерната, от която наблюдаваше, беше най-голямата от всички, прикачени към тавана. В единия край на помещението, само на четири метра от него, се виждаше врата към съседната стая, до която водеше тясна метална стълба.

Преодолял външната система за охрана, Джони не очакваше по-нататъшни неприятни изненади. До началото на операцията имаше само няколко минути. Един-единствен добре премерен скок и щеше да

се озове при вратата. Той се измъкна през отвора, стъпи върху тесния ръб и отскочи.

Тъкмо предишната нощ беше разсъждавал върху опасностите, които водеше със себе си апатията. И ето че сега, за един кратък миг — цялото време, с което разполагаше — той осъзна горчивата цена, която трябваше да заплати заради прекалената си самоувереност. От стената долетя остро металическо изщракване и в същата секунда ръцете му заеха позиция за стрелба — много преди умът му да регистрира черната маса, която се носеше право към него. Колкото и светкавично, движението се оказа напълно безсмислено. В мига, когато от пръстите му бликнаха два тънки, смъртоносни лазерни лъча, Джони си даде сметка колко грижливо бяха подготвили този път трофтите своята клопка. Огромен, трудно охраняем военен обект, незабелязана от никого „пролука“, лесна за преодоляване сигнална инсталация и накрая — клопка във въздуха, докато тялото му лети по предварително набелязаната балистична траектория и той е напълно безпомощен да предприеме каквото и да било.

Черната маса го пресрещна, разтвори се пред него и той откри, че това е здрава метална мрежа, която го обгърна, превръщайки го в огромен пашкул. Здравите метални въжета се стегнаха, тялото му се разтърси и увисна, полюшвайки се само на няколко метра над земята.

Беше попаднал в капан, пленен и безпомощен, което за една кобра означаваше, че е мъртъв.

Тялото му все още не беше осъзнало неизбежния край и продължаваше да се бори с лепкавата мрежа, която вече прорязваше дрехите му. Мрежата продължаваше неумолимо да се стяга и нямаше съмнение, че ще спре едва, когато опре в подсилените с керамични пластини кости. Едрокалибреният лазер в подбедрицата му изригна в серия от ослепителни изстрели, но резултатът беше само дъжд от бетонни парчета, който се посипа върху него. Не можеше да помръдне нито ръцете, нито краката си, за да направи по-значителен отвор в мрежата. Да можеше поне да прекъсне въжетата, които го държаха към тавана, но въпреки подсиленото си зрение не успя да ги различи в тъмнината.

А същевременно дълбоко в съзнанието му прозвуча нов тревожен сигнал, изпратен от вградения монитор, който следеше състоянието на организма.

Всеки момент щеше да заспи.

Това беше последният удар на врага, едновременно неизбежен и фатален. Притиснато с мрежата към тялото и лицето му, контактното упойващо вещество проникваше през кожата в кръвта далеч по-бързо, отколкото можеше да противодейства системата за вътрешна стимулация. Оставаха му секунди, преди да изчезне околният свят... а трябваше да изпълни още една, безкрайно важна задача.

Джони размърда език и докосна лепкавото парченце, закрепено за небцето. Побутна го към ъгълчето на устата, сетне с мъка го прекара през конвулсивно стиснатите си зъби... и го опря във върха на миниатюрния микрофон, който трябваше да използват само при извънредни обстоятелства. „Край на акцията — прошепна Джони. Виеше му се свят, в стаята съвсем притъмня, въпреки зрителните усилватели. — Попаднах в клопка...“

С крайчеца на съзнанието си успя да регистрира потвърждение — съобщението беше получено, — но силите не му стигнаха дори да различи отделните думи. Всъщност, вече не му стигаха за нищо.

Мракът го обгърна като топло одеяло.

Най-близката сграда до старата фабрика беше един изоставен склад на около стотина метра северно от главния вход. Приклепнал върху покрива на склада, Кали Халоран стискаше ядно зъби и се опитваше да гледа във всички посоки едновременно. „Клопка“, беше единственото съобщение, което доловиха от Джони малко преди съня — или смъртта — да го обори... но дали ставаше дума за обикновена клопка или за нещо предварително планирано? Във втория случай най-вероятно Дойч също нямаше да се измъкне жив от фабриката. А нищо чудно и той самият вече да бе попаднал в засада — в случай, че се касаеше за широкомащабна операция.

Стараяше се поне засега да не мисли за смъртта на Джони. По-късно щеше да скърби, сега дългът изискваше от него да се погрижи за живите. Той лекичко премести единия си крак напред и се приготви в случай на нужда да открие огън с монтирания вътре лазер.

Благодарение на вградената светоусилващата система нощта наоколо изглеждаше не по-тъмна от късен следобед, но въпреки това не можа да зърне Дойч, докато другата кобра не се озова съвсем близо

до него. По същото време го забеляза и охраната, защото откри безпорядъчна стрелба и небето се озари от ярките блясъци на лазерните оръжия. Дойч отвърна на огъня в движение, без да спира. За останалото се погрижи нанокомпютърът на Халоран — още преди да го помисли, той вече бе открил огън по горните прозорци и покрива на фабриката, които оставаха извън обсега на Дойч.

Предпазливостта се оказа излишна. Макар да притичваше на зигзаг, като същевременно стреляше назад с бронебойния лазер, Дойч пресече разстоянието със скоростта на ракета и за броени секунди се скри зад склада — извън обсега на противниковия огън.

Ясно беше, че трофтите няма да се задоволят само с отблъскване на кобрите. Халоран измина няколко крачки и тъкмо преди да се плъзне надолу по наклонения покрив на склада, забеляза, че двора на фабриката се изпълва с вражески войници.

Долу вече го чакаше Дойч с напрегнато, озарено от бледата светлина лице.

— Добре ли си? — прошепна Халоран.

— Аха. Побързай — само след миг тук ще гъмжи от гадини.

— Готово, стига да смениш това „побързай“ с „да побързаме“. Хайде. — Той сграбчи Дойч за рамото и го дръпна в обратна посока.

Но Дойч отблъсна ръката му.

— Не, аз оставам. Трябва да зная със сигурност.

Халоран закова на място, обърна се и обезпокоено погледна съекипника си. Какво му ставаше на Дойч...

— Той е мъртъв, Имел... — опита се да му обясни, сякаш беше малко дете. — Сам го чу, когато предаваше...

— Но саморазрушителят му така и не се задейства — прекъсна го рязко Дойч. — Инак щяхме да го чуем, или поне да доловим сътресенията. Ако е жив...

Така и не довърши изречението, но Халоран разбра какво иска да каже. И двамата знаеха за зловещите опити, които извършваха трофтите със заловените кобри. Джони не заслужаваше подобна участ и само те можеха да му помогнат в този момент.

— Добре — въздъхна той. — Но, моля те, не рискувай. Не си заслужава да си загубиш живота, само за да осигуриш на Джони достойна смърт.

— Зная. Не се безпокой, няма да правя глупости. — Дойч млъкна и се ослуша. — Време е да вървиш.

— Разбрано. Ще гледам да ги примамя след мен.

— Ти също не бива да рискуваш. — Дойч го потупа по рамото, подскочи внезапно нагоре, вкопчи се в ръба на покрива и изчезна от погледа му.

Халоран включи на максимална степен слуховите и зрителните си усилватели и се затича в обратна посока, като се стараяше да се придържа към сенките. Все още не беше дошло време да скърби за изгубения си приятел.

Първото, което почувства, след като черната мъгла започна да се разтваря, беше странно пламтене на бузите. Постепенно усещането се засили, придружено от неприятно притискане с твърд предмет в гърба и краката. После дойде жаждата, първите опити да раздвижи ръцете и краката си, които се оказаха оковани... до слуха му достигна слабо съскане на въздух... и едва накрая той си даде сметка, че зад спуснатите му клепачи блести ярка светлина и че лежи върху някаква твърда плоскост.

Джони отвори очи, разтърси глава и си помисли с изненада, че все още е жив.

На около метър над него се виждаше гладък, боядисан в бяло метален таван. Достатъчно беше леко да завърти очи, за да установи, че стените също са боядисани в бяло. Скритите в нарочни ниши светлини придаваха допълнителна болнична атмосфера на помещението, в другия край на което имаше солидна стоманена врата с подсилени панти. В ъгъла бе монтирана тясна мивка с чешма — вода? — която можеше да се използва и като тоалетна, ако нямаше друга възможност. Изчезнали бяха раницата с принадлежности и колана му, но все пак му бяха оставили дрехите.

Стаята имаше твърде жизнерадостен вид за килия на осъден на смърт. За операционна пък беше прекалено празна.

Той вдигна глава и огледа металните пластини, които притискаха ръцете и краката му към масата. Не бяха белезници, по-скоро биохимични датчици, с възможност при нужда за инжектиране на опиати. Което означаваше, че трофтите следят непрестанно

състоянието му. От това пък следваше, че се е събудил, само защото те са го пожелали.

Усещаше, че мъглата все още не е напуснала докрай съзнанието му, ала въпреки това си помисли, че са допуснали доста глупава грешка.

Първият му порив беше да се освободи с едно рязко задействане на сервомоторите, да прореже пантите с бронебойния лазер и да се разкара час по-скоро оттук. Спря го единствено привидната безразсъдност на положението.

Какво всъщност смятаха, че правят трофтите?

Каквото и да беше, вършеха го в противоречие със собствените си заповеди. Съпротивата беше заловила куриер със специални заповеди още преди няколко месеца, в една от които изрично се нареждаше всяка заловена кобра да бъде елиминирана незабавно или да бъде упоена с наркотици и аутопсирана. При последната мисъл стомахът на Джони се сви на топка, но той отново съдържа желанието си да си пробие път навън. Врагът никога не беше допускар подобна грешка. Това, което ставаше в момента, имаше съвсем конкретна цел.

Значи, трябваше да си отговори на въпроса — за какво им е дотрябвала една невредима, намираща се в съзнание кобра?

Разпит? Изключено. Над определен праг физическите мъчения щяха да задействат детонатора на саморазрушителното устройство в неговия енергоизточник, до същото щеше да доведе и употребата на някои определени лекарства. Може би размяна или откуп? Не, това беше смешно. Трофтите просто не разсъждаваха по този начин, пък и нямаше как да стане. Ще го оставят да избяга, за да го проследят до мястото, където се укриваха приятелите му? Също толкова смешно. Из града имаше скрити поне десетина напълно сигурни монофиламентни телефонни линии, с чиято помощ щеше да се свърже с Борг Вайсман, без да излага когото и да било на опасността от залавяне. Трофтите вече бяха опитвали подобна тактика с предишните заловени, а и да се проследи една специално обучена във всякакви техники на измъкване от „опашка“ кобра беше почти невъзможно. Не, оставеха ли му дори минимална възможност да избяга, той щеше да си проправи път с всички огневи средства, с които разполагаше.

С всички огневи средства. С огневите средства на кобра...

Джони огледа с разтуптяно сърце стените и тавана. Едва сега ги забеляза, тъкмо защото знаеше какво да търси. Помещението беше претъпкано с камери, микрофони и датчици.

Той отпусна глава назад, усещайки ледени тръпки по тялото си. Затова значи било всичко — за да съберат изчерпателна информация за всички оръжия и прибори, с които разполага една кобра. Което означаваше, че каквото и да го чака отвън, съществуваше поне малка надежда да премине жив през него.

В първия миг едва не се поддаде на изкушението. Ако наистина можеше да се измъкне, защо да не остави на трофтите да съберат нужната информация? И без това повечето вече го знаеха, а и някои неща можеха въобще да не разберат. Например, предварително програмираните бойни рефлексии — твърде малка част от тях не подлежаха на изменение, останалите варираха според обстановката. Най-много да узнаят какъв път ще избере всяка кобра, попаднала в подобна ситуация и нищо повече.

Но още от самото начало Джони знаеше, че размяната, която на пръв поглед му предлагаша, беше илюзорна. Някъде по пътя, който щеше да поеме, малко преди края, го очакваше неизбежно унищожение.

Нито една смъртоносна клопка не е неизбежна — обичаше да казва сержант Бей на далечния Асгард и Джони беше склонен да повярва в тези думи дори сега. Стига да имаше поне малка представа за онова, което дебнеше отвън. Не знаеше нито откъде ще дойде съкрушителният удар, нито познаваше разположението на сградата и местонахождението ѝ на Адирондак.

Дългът налагаше да постъпи по единствения възможен начин. Той затвори очи, съсредоточи вниманието си върху невралната аларма и я програмира така, че да включи сервомоторите и да го освободи от оковите при първите признаци за въвеждане на ново лекарство в кръвта му. А дотогава... оставаше му само да чака.

И да се надява. Колкото и безсмислена да беше подобна надежда.

Седяха и слушаха, а когато Дойч приключи, вече знаеше, че не е успял да ги убеди.

Ама Нунки първа изрази общото мнение:

— Рискът е твърде голям, а възможността за успех — повече от минимална.

Из стаята се разнесе ропот, което означаваше, че може би не всички са напълно съгласни с нея.

— Вижте — продължи Дойч, като се стараеше да говори спокойно и логично. — Зная, че ви звучи налудничаво, но видях с очите си как товарят носилката с Джони на един глайдер, който отлетя на юг. Сами знаете, че ако бяха решили да го аутопсират, щяха да го направят в тяхната болница. Вероятно са намислили нещо друго, нещо, което налага да остане жив, а докато е жив, все още има надежда да го спасим.

— Само че първо трябва да го открием — обясни търпеливо Джейкъб Дейн. — За целта разполагаме единствено с твоята преценка за посоката, в която е излетял самолетът и евентуалния район, където може би се е приземил.

— Не е съвсем така — възрази Дойч. — Мястото трябва да е доста добре охранявано, както срещу атака отвън, така и отвътре и да е далеч от любопитни погледи. Добре, добре — зная, че в тази част на града има много местенца, отговарящи на подобни условия. Просто трябва да ги обиколим.

— И какво, ако наистина открием мястото? — попита Кенет Макдоналд, кобра от Източния сектор. — Ще хвърлим всички сили срещу него и ще се оставим да ни избият? Даже и да успеем, какво им пречи да го премахнат в последния момент и да оставят неговия саморазрушител да срине със земята сградата и всичко в нея?

— Може би тъкмо това очакват от нас — добави Ама.

— Защо тогава не го оставиха във фабриката, където нямаше да се налага да го търсим? — възрази Дойч, но си даваше сметка, че победата се изплъзва от ръцете му. Той погледна към Халоран, но приятелят му мълчеше. Нима наистина не го интересуваше съдбата на Джони?

— Склонен съм да се съглася с Кенет — обади се Пейзър Обертон, водач на съпротивата в сектора на Макдоналд. — Никога досега не сме искали от вас да спасявате някой от нашите хора, затова не смятам сега да се хвърляме в безсмислена акция, за да спасим един от вашите.

— Не сме се събрали тук, за да си разчистваме сметките, а защото воюваме заедно — ядоса се Дойч. — И в случай, че сте забравили, кобрите са единственият ви шанс да спечелите тази война и да прогоните нашествениците от вашата планета.

— От *нашата* планета? — повтори натъртено Дейн. — Ти да не си емигрирал официално?

Дейн едва ли някога щеше да узнае колко близо беше до смъртта в този момент. Дойч го гледаше, стиснал зъби, докато вътре в него бушуваше мъката и отчаянието от безкрайните месеци на изтощителна борба. Още миг и щеше да изгуби контрол над оръжията си и да изпепели в огъня на лазерното сияние този глупак. Никой от тях не разбираше — никой от тях дори *не се опитваше* да разбере — какво му струваха постоянните грешки и пропуски на неговите съпланетници, грешки, костващи смъртта на хора, които смяташе за повече от братя... какво означаваше да приема върху себе си част от вината им, защото той беше един от тях...

Измина доста време, преди да се вдигне пелената пред очите му. Той сведе глава към стиснатите си юмруци, които бе опрял на масата, сетне погледна към Вайсман.

— Борг? Ти си водач на тези страхливци. Какво ще кажеш?

Из стаята се разнесоха гневни възгласи. Вайсман не откъсваше очи от Дойч.

— Зная, какво те мъчи — поде той — и това е защото *ти* предложи да нападнем фабриката. Но сега шансовете ни са още по-малки.

— Войната е низ от лоши шансове — възрази Дойч. После бавно огледа стаята. — Сами знаете, че не е необходимо да ви моля за разрешение. Бих могъл да ви заповядам.

— Имел — размърда се неспокойно Халоран, — технически погледнато ние нямаме право...

— Не говоря за това — прекъсна го Дойч. — А за правото на по-силния.

В стаята се възцари пълна тишина.

— Заплашваш ли ни? — попита накрая Вайсман.

Дойч отвори уста, готов да произнесе: „точно това правя, да ви вземат мътните“, но в същия миг в главата му изплува отдавна забравена сцена. Лицето на Ролон Вилхо в момента, когато командир

Мендро четеше заповедта за освобождаването му от подразделението и от специалните части „Кобра“, и присъдата, която самият Дойч бе произнесъл за престъплението на Вилхо: „Неправомерната употреба на нашата екипировка може да предизвика сериозно недоволство сред цивилното население“.

— Не — произнесе с огромно усилие той. — Разбира се, че не. Аз само... няма значение. — Той огледа за последен път стаята и после се изправи. — Правете каквото искате. Аз отивам да намеря Джони.

Никой не проговори, докато пресече стаята и излезе. В първия момент се зачуди какво ли ще си помислят за неговото внезапно избухване. После реши, че това няма значение. Скоро нищо нямаше да има значение.

Той пристъпи в нощта, наострил сетива за евентуални патрули на трофтите и се отправи на юг.

— Да се надяваме — обади се пръв Джейкъб, след като отзвучаха стъпките на Дойч, — че живата съвест на Адирондак ще ни остави на мира поне за известно време.

— Млъквай, Джейкъб — отреза го Халоран и в гласа му се доловиха стоманени нотки. Отдавна беше привикнал с отношението на цивилните към кобрите, но в случая с Джейкъб, който винаги се държеше с надменно превъзходство, беше съвсем друго. Съмняваше се, че Джейкъб преди малко бе забелязал ядно стиснатите юмруци на Дойч, а и едва ли си даваше сметка за онзи кратък миг, когато един от пръстите се насочи право към челото му в позиция за стрелба. — Защото, ако питаш мен, всичко, което каза Дойч, е вярно.

— Включително и за ефикасността на спасителната операция? — изсумтя Дейн.

Халоран се обърна към Вайсман.

— Слушай, Борг, твоите хора нали все още не са тръгнали да търсят мястото, където откараха Джони? Преди да ги пратиш, искам да споделя нещо с теб — сетих се за една противникова база, която до момента така и не съумяхме да открием.

— За „Сборището на духове“ ли говориш? — намръщи се Ама. — Това е невъзможно. Джони е като адска машина — трябва да са абсолютни глупаци, за да го откарат в такова ключово място.

— Зависи какви са плановете им относно него — почеса замислено брадичка Макдоналд. — Докато той е жив, всички около него ще са в безопасност. Виж, нашите системи за саморазрушение не са чак толкова мощни. Всяка постройка, подсилена срещу ядрена бомбардировка, ще издържи на взрива от тях.

— А и като се има предвид колко мудро действаха снощи — добави Халоран, — нищо чудно да са заложили клопката преди доста време. Джони просто се е натъкнал на засадата и те са побързали да го прехвърлят в най-близкото подходящо скривалище. Защо да не предположим, че „Свърталището на духове“ прилича на останалите бази — с подсилена охрана в добавка. В такъв случай напълно естествено е да откарат Джони в него.

— Лично аз не разполагам с кой знае каква информация за техните бази — продължаваше да упорства Ама.

— Има цял куп неща, за които не разполагаш с необходимата информация — сви рамене Халоран. — Достатъчно е един ден да ни придружите по време на акция срещу някоя от вражеските бази и ще ви разкрием всичко, което ни е известно за тези змийски гнезда. Стига да ви стиска, разбира се — той отчете със задоволство гневното изражение върху лицето на Ама, обърна се към Вайсман и вдигна въпросително вежди. — И така, Борг?

Вайсман нервно почука с пръсти по масата.

— Добре — кимна накрая той с въздишка. — Ще изпратя всички налични хора да търсят базата. Освен това ще поискам подкрепления от съседните участъци. Но работата е доста трудоемка и едва ли скоро ще получим резултати. Във всеки случай ще трябва да преустановим всякаква дейност по време на комендантския час.

— Добре — Халоран дори не се беше надявал да постигне това. — Кенет?

Макдоналд поклати глава.

— Не съм склонен да рискувам хората си в търсене на илюзорни цели. Но ако ми покажете точното местонахождение, ще ви помогна при акцията. Трофтите трябва да знаят, че ще ги раздрусваме яко всеки път, когато слагат ръка на някой от нашите.

— Съгласен. И ти благодаря. — Халоран погледна към Ама. — Да не губим време. Давай картите и да се захващаме за работа.

Джони търпя, докато жаждата стана непоносима, после скъса пластините, с които беше окован и се приближи към мивката. Без нужните лабораторни прибори беше невъзможно да се определи дали във водата не са добавени някакви опиати, но това не го безпокоеше. Досега трофтите имаха не една възможност да го упоят, та едва лицата да използват за целта чешмата.

След като утоли жаждата си, той се разходи из килията. Не че имаше нещо интересно за разглеждане, просто използва възможността, за да изследва отблизо стените и поставените в тях датчици и монитори. Помещението буквално гъмжеше от тях.

Вратата на килията беше с доста интересна конструкция. Бравата, например, се задействаше както механически, така и по електронен път, което в комбинация с подсилените панти представляваше допълнително предизвикателство — противникът предлагаше различни възможности за измъкване — със сила или с умение. Всяка от тях щеше да ги снабди с нова информация за неговите тайни способности.

Джони се върна обратно при масата, бутна встрани останките от доскорошните си окови и се излегна отгоре. Вграденият часовников механизъм показваше с точност до секунда колко време беше изминало от началото на залавянето му. Три часа бе прекарал в безсъзнание, а след като се пробуди бяха изминали още пет. Което означаваше, че навън е почти десет часа сутринта. Жителите на Кранач сигурно вече разчистват срутените след последното сражение сгради. Децата — включително и Дениз Толан — са на училище, а хората от съпротивата...

Хората от съпротивата са се примирили със смъртта му и готвят нови удари. Неговата, а може би и на Кали, и Имел.

В продължение на една дълга, мъчителна минута той се чудеше каква ли участ е сполетяла двамата му другари. Дали беше успял да изпрати предупреждението навреме? Или клопката, заложена от трофтите, е била толкова голяма, че никой не се е измъкнал от нея? Нищо чудно да се намират в също такива килии като неговата, спохождани от подобни нерадостни мисли. А дали не ги дели само една стена — кратък и мощен откос с бронебойния лазер и пак ще са заедно, за да подготвят бягството си...

Той разтърси глава, сега не беше време за подобни илюзии. По-добре отрано да свиква с мисълта, че помощ няма да дойде. Дори Имел и Кали да са живи, едва ли ще сторят подобна глупост като това да се опитат да го спасят — и да знаеха къде се намира. А ако са мъртви — най-вероятно скоро и той ще отиде при тях.

Отново в мислите му изплува образът на Дениз. Изглежда този път наистина щеше да изгуби своя близък приятел.

Надяваше се да понесе загубата без особени сътресения.

Човекът се намираще в килията от седем *вфохра* и досега не беше използвал имплантираните си оръжия, ако се изключи разкъсването на оковите преди два *вфохра*. Градоразпоредителят приглади своите разперени като криле охладителни мембрани и плъзна поглед по редицата от монитори, питайки се какво да предприеме.

Ето че до него застана екзобиологът и бавно разду своя гърлен мехур в знак на почитание.

— Говори — нареди му градоразпоредителят.

— Прегледахме детайлно всички записи — отвърна другият и гласът му затрептя като музикална пиеса, повлиян от необичайно високото азотно съдържание в чуждата атмосфера. — Не открихме никакви биохимични следи за по-сериозно увреждане — включително и мозъчно.

Градоразпоредителят плесна шумно с мембрани за потвърждение, че е разбрал. Значи стана така, както предполагаше — пленникът съзнателно не предприемаше никакви опити да избяга. Странно решение, дори за един чуждопланетен екземпляр... само че в случая пречеше на плановете им.

Ако питаха градоразпоредителя, човекът просто не можеше да избере по-неподходящ момент, за да демонстрира своя инат. Не че някой щеше да го държи отговорен, задето бе пренебрегнал заповедта да се унищожават на място всички войници-*кохбри*, жал му беше за времето и усилията, които бяха вложили. Всички усилия щяха да отидат на вятъра, ако пленникът упорито продължаваше да недемонстрира способностите си пред скритите датчици.

Което означаваше, че градоразпоредителят ще трябва за втори път да прибегва до най-отвратителната част от задълженията си. Той

стегна мускулите на мембраните си, сетне постепенно проникна в най-дълбоката част на подсъзнанието си, разтвори възела от плътно складирана информация, която му беше прехвърлена още докато се намираще на борда на кораба на Върховния... и с огромно усилие на волята направи опит да разсъждава като човек.

От усилието в устата му остана вкус на оксидирана мед, но когато отново дойде в съзнание, той вече разполагаше с подходящ план.

— Свързоф! — извика градоразпоредителят и офицерът за свръзка дотича пред неговия пулт. — Подсилен патрул, пълно бойно снаряжение, в тунел едно, незабавно! — нареди той.

Свързочният офицер разду своя мехур в знак, че е разбрал и включи комуникатора. А градоразпоредителят отново разпери мембраните — усещаше неприятна топлина от разходката из дълбините на съзнанието си — и втренчи поглед в човешкия екземпляр.

Навън сигурно беше един часа по обед, когато Джони за кой ли път премисли всичко, на което ги бяха учили за затворите и начините да се измъкваш от тях. Внезапното изскърцване на вратата го накара с рязко движение да скочи от масата. Приклепнал в ъгъла, с ръце в позиция за стрелба, той не откъсваше поглед от разтворената врата, през която след секунда влетя нечие тяло.

Прицелното устройство вече беше захванало целта и я следваше по цялата траектория на полета ѝ, когато до съзнанието му достигнаха две неща: първо — че фигурата имаше съвсем човешки очертания и второ — че не се движеше със собствени сили. На прага за миг се мярнаха двама тежковъоръжени и бронирани трофти, сетне солидната преграда се хлопна с трясък, който отекна в тясната килия като гърмеж. Джони се изправи, заобиколи предпазливо масата и огледа своя нов съкилийник.

Или по-точно — съкилийничка. Беше се превила и стискаше с ръце удареното си коляно.

— Да пукнат дано тия надути пуяци — нареждаше тя. — Можех и сама да вляза.

— Всичко наред ли е? — попита Джони и я разгледа внимателно. Жената беше с няколко години по-възрастна от него, стройна, облечена по-скоро практично, отколкото с вкус. Освен раната на коляното, нямаше други следи от поражения.

— Нищо ми няма. — Тя се изправи и огледа килията. — Поне засега де. Защо ме натикаха тук?

— И аз това питам.

— Де да знаех. Скиторех си безгрижно по улица „Щрасхайм“, когато отнякъде изскочи патрул трофти и ме спря. Попитаха ме какво търся там, а след като им казах да вървят на майната си, те ме сграбчиха и ме довлякоха тук.

Джони едва сдържа усмивката си. В първите седмици след окупацията минувачите нерядко посрещаха появяването на вражеските патрули с порои от проклетия и цинизми, достатъчно беше да запазят равнодушно изражение и трофтите отминаваха без да разберат, че са обект на подигравки. Ала след като пришълците усвоиха тукашния език, окупираниите бяха принудени да прибягват до далеч по-сложни и завоалирани словосъчетания, за да изразяват презрението си към тях.

Улица „Щрасхайм“. Дали не се намираше в южния край на Кранач, недалеч от индустриалната зона?

— А вие какво търсехте там? — попита я той. — Доколкото си спомням, този район е напълно безлюден.

Тя хладно го измери с поглед.

— Необходимо ли е да повтарям отговора, който дадох на трофтите?

Той сви рамене.

— Не си правете труда. Само питах. — Джони ѝ обърна гръб и се намести обратно на масата. Какво го интересуваше, всъщност?

Освен това, струваше му се, че се досеща, защо я бяха пъхнали при него. В такъв случай, колкото по-малко контакти имаха, толкова по-добре. Какъв смисъл да се сближава с някой, с когото му предстои да умре.

Жената го наблюдава известно време мълчаливо, сякаш ѝ на нея ѝ беше хрумнала същата мисъл. После се доближи до масата.

— Хей... съжалявам — произнесе леко смутено тя. — Одеве бях малко уплашена, а в такъв случай мога направо човек да разкъсам.

Отидох на „Щрасхайм“, защото се надявах да отмъкна разни електронни джунджурии от складовете. Човек трябва да яде, нали?

— Ако питаш мен, тия складове трябва да са ги обрали до шушка още преди години — погледна я Джони.

— Тия нещастници не знаят какво да търсят — сви рамене тя. — Нито пък къде.

— Ти да не работиш за съпротивата? — попита я ненадейно той. В следващия миг съжали за въпроса. Защо да ѝ създава допълнителни неприятности?

Но тя само изсумтя презрително.

— Да не си изкукал? Изкарвам си прехраната с грабежи, а не с доброволни самопожертвования. — Очите ѝ леко се разшириха. — Чакай малко... ама ти да не искаш да кажеш, че... Страхотно. Значи си се изтърсил тук, в имението на стария Тайлър, с лазер в едната ръка и граната в другата, а?

— Стария Тайлър ли? — прекъсна я той. — Кой пък е този?

— Ами че ние сме в неговото имение. Поне така ми се струва — тя се намръщи озадачено. — Ти не знаеше ли?

— Трябва да съм бил в безсъзнание, когато ме доведоха. Май ти също не си много сигурна.

— Защото първо ме отведоха в една сграда на няколко преки оттук. След това минахме по един подземен тунел, но малко преди да излезем под основната сграда мярнах за миг през вентилационната шахта фасадата на имението на стария Тайлър. А и да не бях го видяла, щях да се досетя, когато ме преведоха през вестибюла — да знаеш само колко пари са хвъркнали за мебелировката! Не може да сме другаде.

Имението на Тайлър. Името му беше познато от лекциите по история и география, които им изнасяше Ама. Просторна къща, обзаведена в псевдо-регински богаташки стил, разположена в южната част на града и построена в онези далечни дни, когато наблизо не е имало индустриална зона. Малко след инвазията притежателят ѝ беше вложил огромни средства, за да я превърне в непристъпна крепост — както срещу извънземните, така и срещу евентуални крадци. После, естествено, трофтите се бяха настанили в нея, без бой, дали защото Тайлър ги беше допуснал доброволно, по силата на някакво

споразумение или пък го бяха премахнали. Първото като че ли звучеше по-правдоподобно...

По-важното сега беше да установи със сигурност дали наистина се намират в имението. Ако е така, тогава имаше шанс да открие някой таен аварияен изход. И да се измъкне от клопката, която му бяха заложили трофтите.

— Спомена, че са те довели през някакъв тунел — произнесе замислено той. — Наскоро построен или стар? Искам да кажа, дали според теб са го прокопали трофтите?

Тя го погледна намръщено.

— Що за странен човек си, че не знаеш нищо за имението на стария Тайлър? Едва ли има важна клечка на целия Адирондак, за която да е писано и говорено повече. Май не си израсъл в Кранач.

Джони въздъхна. Нямахше как, тя имаше право да узнае от кого зависи животът ѝ. А и едва ли щеше да издаде кой знае каква тайна на трофтите.

— Права си — родил съм се далеч оттук. Аз съм... кобра.

Очите ѝ отново се разшириха.

— Кобра, значи? Не ми изглеждаш кой знае колко специален.

— И не бива да изглеждам — отвърна търпеливо Джони. — Да не искаш да го пише на челото ми?

— Де да знам. И друг път съм виждал разни да се представят за кобри — само за да направят впечатление или да изплашат хората.

— Доказателство ли искаш? — Тъкмо на това се надяваше, за да приключи по-бързо разговора. Той пъргаво скочи на масата и протегна ръка. Точно отсреща се виждаха няколко монитора, малко под нивото на очите. Джони се прицели, подхвърли едно „гледай внимателно“ на жената и задейства мълниехвъргачката.

Едно по-опитно око щеше да забележи, че светкавицата, озарила след по-малко от миг килията, беше съставена от два компонента — първо, лазерният лъч, бликнал от върха на пръста, който създаваше тунел от йонизиран въздух в пространството зад себе си, а след него и мощният електричен заряд, ударил право в стената. Най-впечатляващ от всичко беше оглушителният трясък, разтърсил металните стени на килията. Жената подскочи уплашено назад и извика нещо, което Джони не можа да долови заради последвалите сътресения.

— Стига ли ти? — попита я той, след като тътенът утихна.

Тя го погледна с разширени от уплаха очи и бавно кимна.

— И още как. Какво, за Бога, беше това?

— Мълниехвъргачка. Конструирана специално за изпепеляване на сложни електронни прибори. Върши чудесна работа, както сама виждаш. — Така беше, поне от този участък на стената вече нямаше да ги следят.

— Не се и съмнявам — тя въздъхна, за да прогони уплахата. — Значи истинска кобра. И как стана така, че те затвориха тук?

В първия момент наистина не знаеше какво да отвърне. Ако трофтите разберат, че е разкрил плановете им... Всъщност, присъствието ѝ тук показваше, че вече са се досетили. Да ѝ каже истината — че пришълците му предлагат да избира между предателството и възможността да ѝ спаси живота?

Избра по-лесното, макар и временно решение, като побърза да смени темата.

— Щеше да ми разкажеш за тунела — припомни ѝ Джони.

— Ох, вярно. Не, със сигурност е построен доста отдавна. Тук-там беше запазена предишната сигнална инсталация.

С други думи, приличаше именно на резервния изход, който търсеше. Само че трофтите вече знаеха за него.

— Добре ли го охраняват?

— Игла да хвърлиш, няма къде да падне. — Тя го погледна с безпокойство. — Да не си решил да се измъкнеш от там?

— И какво, ако е така?

— Че това си е самоубийство... И тъй като възнамерявам да съм до теб, не ми се ще да се пържим заедно.

Той я погледна, сбърчил вежди и едва сега осъзна, че тя се досещаше за доста повече неща, отколкото бе предполагал. С други думи, беше намекнала, че ще се постарее да не бъде в тежест, когато реши да бяга. И че не бива да се чувства отговорен за нейната безопасност.

Ако наистина беше толкова лесно, помисли си с горчивина той. Щеше ли да го разбере, в случай че предпочете да остане в килията, с което автоматически я обричаше на смърт?

Като че ли неусетно беше зачеркнал тази възможност. Бяха заедно съвсем отскоро, а ето че вече не можеше да гледа на нея като на поредната жертва на войната. Няколко разменени думи, усещането, че

са другари по съдба — и всичко изглеждаше толкова различно. Каквото и да му струваше — живота и дори информацията, която врагът щеше да получи, — той вече знаеше, че ще се помъчи да я измъкне оттук. В края на краищата, трофтите щяха да спечелят от своя залог.

Джейми, ако някога узнаеш, сигурно ще се гордееш с мен, помисли си той. Въпреки войната, въпреки всичко, онова, на което са ме учили на Хърайзън от малък, е останало непокътнато. Ах, това глупаво благородство...

От друга страна, жената до него изглежда имаше доста богат опит в проникване и напускане на затворени помещения, което можеше да му бъде от полза. Нещо, което трофтите изглежда не бяха оценили, в желанието си час по-скоро да му тикнат своята примамка.

— Казвам се Джони Моро — рече той и протегна ръка. — А ти?

— Илона Линдър.

Той кимна, осъзнавайки, че след размяната на имената връщане назад вече нямаше.

— Добре, Илона, щом смяташ, че тунелът не е най-подходящата възможност за бягство, да видим какво друго може да ни хрумне. Като начало, не искаш ли да ми разкажеш всичко, което знаеш за имението на Тайлър.

— Безсмислено е — въздъхна Кали Халоран, докато оглеждаше с уморени очи пейзажа пред него. Намираше се на осмия етаж на една висока сграда. — Можем да обикаляме дни наред из тези изоставени райони, без да открием и следа от него.

— Откажи се, щом смяташ така — отговори точно както очакваше Дойч. Беше се настанил направо върху пода и внимателно изучаваше някаква карта на Кранач отпреди войната.

— Добре де. Ще остана, стига поне от време на време да проявяваш малко любезност.

Този път беше ред на Дойч да въздъхне.

— Извинявай. Май наистина попрекалих снощи в разговора с Борг и компания. Ще се опиташ ли да изгладиш положението?

— Разчитай на мен. Но по-важното е да привикнеш с мисълта, че каквото правим, правим го за тези хора, а не за нас.

— Хайде стига си ми чел морал — изсумтя Дойч. — Правя го и заради себе си. А що се отнася до хората от съпротивата... — той сви рамене. — Знаеш ли, Кали, струва ми се, че не разбираш напълно положението, в което са намира Адирондак. Ние сме граничен, провинциален свят, всички ни гледат с презрение — и нашите, и трофтите. Трябва да докажем, че заслужаваме уважение и единственият начин е като прогоним нашествениците.

— Да, предполагам, че има нещо такова. Но, питам се, дали другите ще го запомнят?

— Че какво по-важно има в една война?

— Духът, например. Адирондак вече доказва, че хората му притежават този свободолюбив дух. — Той се зае да изброява на пръсти. — Първо, трофтите така и не можаха да сформират където и да било на планетата колаборационистко правителство. А това ги принуждава да натоварват своите окупационни части с неприсъщи административни задачи. Второ, местните правителства, които завариха, се стараят всячески да им създават проблеми и да организират съпротивата срещу тях. Помниш ли, когато трофтите се опитаха да намерят работници от Кранач и Данимор за ремонт на разрушения мост?

Дойч неволно се засмя.

— Цял куп противоречащи си една на друга заповеди, неподходяща екипировка и постоянен дефицит на материали. Отне им два пъти повече време, отколкото ако бяха го поправяли сами.

— И всеки един от хората, отговорни за този провал, на практика рискуваше главата си — припомни му Халоран. — Не забравяй, говорим за редови, цивилни граждани. Излишно е да ти припомням всички случаи на самопожертвование, проявено през последните три години от членовете на съпротивата. Може и да не си особено впечатлен от своя роден свят, но аз ще ти кажа още сега, че щях ужасно да се гордея, ако Ейри беше постигнал дори само половината от това при подобни обстоятелства.

Дойч прехапа устни, без да вдига очи от разгънатата на коленете му карта.

— Добре — кимна накрая той. — Склонен съм да се съглася, че не се справяме никак зле. Но в тази игра не се брой само желанието. Ако я загубим, никой няма да го е грижа дали в началото сме се

представяли добре, просто защото няма да ни има и точка. Само победителите ги пишат в книгите по история.

— Може би си прав — кимна Халоран. — А може би не. Чувал ли си за Масала?

— Нещичко. Това битка ли беше?

— Обсада. Станала е през първи век на Земята. Римската империя нахлула в някаква страна, май че сега се нарича Израел. Група местни защитници — не съм сигурен дали са били редовна армия или просто отряд за защита на населението — се укрепил на едно плато, което се наричало Масала. Римляните обсадили платото и повече от година се опитвали да го превземат.

— И накрая успели? — попита Дойч.

— Да. Но защитниците се били заклели да не се дадат живи в плен... и когато римляните влезли в лагера, заварили там само трупове. Предпочели самоубийството пред пленничеството.

Дойч облиза устни.

— Аз бих се опитал да унищожа още няколко римлянина, преди да загина.

Халоран вдигна рамене.

— Сигурно и аз. Но не в това е въпросът. Въпреки че изгубили, те не били покорени и макар че римляните победили във войната, битката при Масала останала в историята.

— Хм. — Дойч се загледа в стената, после припряно сгъна картата. — Нещо интересно навън, което да огледаме при следващата обиколка?

— На юг има няколко полуразрушени сгради, под които може да има скрити тунели. И някаква висока стена, зад която се вижда истинска джунгла.

— Имението на Тайлър — кимна Дойч и го посочи с пръст на картата. — Преди войната къщата беше заобиколена от великолепна градина. Но градинарите сигурно отдавна са си отишли.

— Да ти кажа, в тия шубраци сигурно може да се скрие цяла бронетанкова дивизия. Дали пък трофтите не са му хвърлили око?

— Щяхме да чуем, ако са се опитали да го нападат. Стената може и да изглежда декоративна, но старият Тайлър се беше укрепил като в крепост и имаше доста скрити резерви. Освен това досега нямаме сведения там да са влизали или излизали трофти.

— Добре, че ми напомни — време е да се свържем с останалите и да ги попитаме дали не са забелязали нещо интересно.

— Едва ли ще забележат сега, след като не можаха през последните четири месеца. Хайде, да излезем и да огледаме тези изтърбушени сгради отблизо.

— Съгласен — кимна Халоран. Тъкмо ще забрави мрачните мисли, рече си той.

Но докато се спускаха по тъмното стълбище, той си помисли, че сега едва ли е най-подходящият момент да говори на Дойч за саможертви.

Оказа се, че Илона е подвижен склад с информация за имението на Тайлър.

Знаеше как изглежда отвън, познаваше разположението на градините още отпреди войната, известни ѝ бяха големината и приблизителното местонахождение на повечето вътрешни помещения. Можеше дори да скицира каменните барелефи по фасадата и имаше доста точна представа за коридорите и вратите вътре и алеите навън. Джони беше наистина впечатлен, докато не се досети, че подобна информация вероятно е присъствала в изобилие по страниците на разни клюкарски списания за богаташи преди окупацията. Сведения, полезни както за него, така и за всеки решил да надхитри изобретателно монтираната сигнална инсталация и скритите оръжия, за да сложи ръка на богатствата, които пазеха. Дали подобна причина бе подтикнала и Илона, за да събере подобна информация или ставаше дума за обикновено любопитство?

По-важното беше, че благодарение на събраната информация и теоретичната си подготовка, той съумя да си изгради доста пълна представа за системите, които Тайлър бе поставил за охрана на своя дом.

И тази представа беше направо окуражителна.

— Външната врата изглежда така — продължаваше Илона, като драскаше с нокът по металната повърхност на масата. — Има електронна брава и е подсилена от дебела двадесет сантиметра рамка от кирелиумна стомана.

Джони пресметна колко време ще му е нужно, за да пробие отвор през стоманената врата със своя бронебоен лазер. Резултатът беше направо отчайващ — около три часа.

— По стената има ли барелефи? — попита той.

— Има, от двете страни на вратата — тук и тук.

Най-вероятно там бяха монтирани камерите и може би — оръжията. Дали ги имаше и отвътре? Кой би могъл да знае? Но сега по-важна беше двадесет сантиметровата преграда от кирелиумна стомана.

— Значи ще трябва да прескочим стената — въздъхна той. — Какво ли ни чака отгоре?

— Доколкото зная, нищо.

Джони завъртя недоверчиво глава.

— Не може да не е поставил нещо, Илона. Петметровата стена не е пречка за нападателите още от времето, когато са изобретили подвижната стълба. Така... ами ъглите? Някакви наблюдателници или нещо подобно?

— Не, нищо, стената отгоре е съвсем равна.

Което означаваше, че по повърхността ѝ най-вероятно преминава фотоелектричен или лазерен лъч. Възможно ли бе Тайлър да е оставил толкова очевидна вратичка в иначе внимателно изградената охранителна система? Разбира се, всеки преодолял стената обект щеше да бъде засечен от лазерните оръжия на къщата, но техните прицелни устройства зависеха от свръхбързи, чувствителни, но и незащитени от смущения електронни датчици, а и от подобно разстояние изстрелите щяха да дават голямо разсейване. Неточни и дори опасни. Не, Тайлър сигурно беше измислил нещо друго. Но какво?

Трябваше отново да прехвърли всички факти в главата си, преди да му хрумне една възможност. Тайлър беше построил имението си по регинска мода. Пар Нофке, покойният съекипник на Джони също беше от Регина. Какво беше казал веднъж, нещо тъкмо за подобен случай...?

Да, точно така. В онзи далечен ден, след първото учение, когато Джони едва не размаза лицето на Вилхо. „При нас охранителните лазери са насочени *нагоре*, а не по протежение на стената.“

Сега вече всичко беше съвсем ясно. Вместо четири лазера в краищата, покриващи малък участък от пространството над стената, там имаше стотици — насочени нагоре в небето. Една ужасно скъпа

невидима защитна преграда, но същевременно ефективна едновременно срещу ракети, снаряди и нежелани гости. Бързодействаща, с не особено сложна конструкция и практически безпогрешна.

Ето значи къде трофтите бяха заложили своята смъртоносна клопка.

Джони преглътна мъчително, но все пак беше доволен. Тъкмо това му трябваше — да знае как точно врагът е намислил да го спре, въпреки че бариерата изглеждаше непреодолима. Освен ако не открие центъра, откъдето се командват лазерите.

Почувства, че Илона го разглежда внимателно и се помъчи да прогони безпокойството от лицето си.

— Е? Намисли ли как ще преодолеем вратата?

— Съмнявам се да успеем. Но не е необходимо. Ще изкатерим стената и готово.

— Да я изкатерим ли? Че тя е поне пет метра!

— Исках да кажа „прескочим“. Да не мислиш, че ще ми се опре една петметрова стена?

Пречката щеше да е другаде, но той нямаше никакво намерение да го споделя с потенциалните слушатели.

— Ами защитните системи отгоре?

— Не са проблем — излъга я Джони, отново заради подслушващите ги трофти. Не биваше да прекалява с наивността, за да не събуди подозренията им. — Предполагам, че Тайлър е наредил да ги разположат в скрити ниши в ъглите. Датчиците са монтирани отвън и отвътре в стената и веднага щом някой започне да се катери по нея, оръжията се подават и откриват огън. Всъщност, по-скоро ме интересува проблемът как да стигнем до стената. Искам да ми опишеш съвсем подробно пътя, по който те доведоха тук.

Тя кимна и докато разказваше за коридорите, стълбите и вратите, той си помисли със задоволство, че е повярвала на думите му. Оставаше и трофтите да са също толкова уверени, че ще се насочи право към очакващата го смъртоносна клопка.

От която все още не беше намерил изход.

Вътрешният часовник показваше десет вечерта. Време беше да тръгват.

Джони дълго се колеба за най-подходящия момент. Ако опитат следобед, навън ще има достатъчно хора, сред които да се скрият или — ако ги застрелят — поне да узнаят какво се крие зад стените на имението. Отказа се при мисълта, че трофтите едва ли щяха да се подвоумят преди да избият тълпа хора, за да спрат двама бегълци. Освен това, в тъмнината врагът трябваше да се осланя единствено на радар, инфрачервени лъчи и прибори за нощно виждане, което носеше известни предимства.

Тези две причини изтъкна и пред Илона. Третата — че на дневна светлина трофтите не биха рискували да ги допуснат дори в близост до стената — запази за себе си.

Лежеше по гръб на масата, скръстил ръце върху гърдите си, а Илона седеше до него и замислено разглеждаше вратата. Джони я предупреди, че операцията ще започне точно в десет и тридесет и тя изглежда събираше сили. Не знаеше дали трофтите ще позволят да им хвърля прах в очите по толкова наивен начин, но поне си заслужаваше да опита.

Джони пое въздух с пълни гърди и активира на максимално разсейване звуковото оръдие.

Първото, което почувства, беше леко дразнене в червата, едва доловимо трептене на вътрешните органи под въздействие на скритите в няколко телесни кухини звукоусилватели, които бързо влизаха в синхрон със звуковия фон на тялото. Той наостри уши и веднага долови ехото на ултразвуковия „писък“ в металните стени, където бяха разположени свръхчувствителните аудио-визуални датчици...

Необходим му бяха още няколко минути, за да постигне максимален разрушителен ефект, но Джони знаеше, че дотогава трофтите вече ще се досетят за намеренията му. Не смяташе да разрушава датчиците, а само да ги извади от строя за известно време, докато приключи с втората част от замислената операция. Изчака още пет секунди и тъкмо когато Илона започна с разтревожен вид да оглежда стаята, той вдигна левия си крак и стреля.

Горната панта на вратата буквално експлодира и по пода се посипаха нагорещени метални късчета. Илона извика от изненада, но Джони вече бе скочил от масата и се прицелваше в долната панта.

Вторият изстрел не беше толкова точен и лъчът удари в рамката. Наложих да стреля още три пъти, като си помогна и с лазерите в пръстите. Още малко усилие и вратата се огъна навън. Джони скочи и я блъсна с крака. Вратата се отмести с няколко сантиметра. Той се отдалечи в дъното на стаята, засили се и нанесе нов удар. Този път металната врата изскърца пронизително, откъсна се от рамката и безпомощно увисна.

— Нали каза десет и тридесет — изръмжа недоволно Илона. Беше застанала до него и надничаше предпазливо в коридора.

— Изгубих търпение — отвърна той. — Чисто е, да тръгваме.

Двамата прекрачиха разбитата врата и поеха по зле осветения коридор. Включил на максимално слуховите усилватели, Джони местеше поглед по стените, пода и тавана. След като се убедиха, че наблизо не дебне засада, двамата затичаха един до друг. Коридорът пред тях изглеждаше съвсем пуст.

Изминаха няколко метра, когато Джони зърна едно по-светло, едва забележимо петънце съвсем ниско на стената.

— Фотоклетка! — извика той и даде знак на Илона да спре. Да я сочи щеше да е безсмислена загуба на време, затова Джони сграбчи младата жена през кръста и прескочи невидимия лъч. Твърде лесно, помисли си той. Прекалено лесно. Знаеше, че трофтите възнамеряват да го оставят да се измъкне поне донякъде, но това тук беше направо смешно.

Съвсем скоро промени коренно мнението си.

Джони закова на прага на първото по-голямо помещение, но вече беше късно. От двете страни на стаята бяха подредени в полукръг поне десетина въоръжени и бронирани трофти.

Можеше да се върне в коридора, но друг път нямаше. Огледа се за миг, после бутна Илона настрани, рязко присви колене и скочи.

Беше съвсем като скока, с който ги бе смаял сержант Бей в първия ден, когато пристигнаха в комплекса Фрейр, само дето таванът беше значително по-нисък. Можеше да е и по-зле. Джони се завъртя във въздуха, блъсна го с крака, отскочи надолу, сред дъжд от раздробена мазилка, удари се в пода, претърколи се... и трофтите още насочваха оръжията си, когато той се завъртя като пумпал върху извития си гръб.

Някои го наричаха „пробив“, други пък предпочитаха по-точното „въртележка“. Заел ембрионална поза, притиснал колене към гърдите си, Джони откри огън с бронебойния лазер по противниковите редици. Само трима от десетината трофти оцеляха след първото завъртане, но бяха покосени при следващото.

След като и последното бронирано тяло се строполи с метално дрънчене на пода, в стаята се възцари тишина. Джони се огледа, готов за нова атака.

— Илона! — повика я шепнешком той. — Ела!

Тя надникна иззад вратата, огледа ситуацията и предпазливо пристъпи напред.

— Божичко мили! — бяха първите й думи. — Ти сам ли го направи?

— Нямаше кой да помогне. Тази ли е вратата?

— Да. Помня, че зад нея имаше стълба.

— Ясно.

За негово облекчение на стълбището не ги чакаха никакви изненади. И да имаше сензори, бяха пасивни, настроени да регистрират евентуални странични лъчения от оръжията му след употреба — сигурно с цел да бъдат изчислени теоретичните им граници и спектъра, в който излъчваха. Той задейства отново звуковото оръдие, разруши датчиците и пренесе Илона над двете фотоклетки, които бяха поставени в началото и в края на стълбите.

За първия си опит врагът беше избрал открита атака. Този път изглежда ги чакаше нещо малко по-изтънчено. Стаята, която трябваше да пресекат, беше покрита с широка три метра черна лента. Джони подуши въздуха и мириса, който долови, му напомни за мрежата, с която го уловиха в старата фабрика.

— Залепващо покритие — предупреди той Илона, докато оглеждаше стените. От двете им страни имаше по една вертикална редица от фотоклетки, стигащи до тавана, а по стената зад тях бяха монтирани шест съвършено еднакви метални кутии.

Илона вече се беше досетила какво ги чака.

— Ако скочим, ще ни уловят във въздуха, нали?

— Така изглежда. — Джони доближи внимателно една от стените и протегна дясната си ръка.

— Ще опитам да им объркам плановете. За всеки случай изчакай на стълбите.

Илона побърза да изпълни съвета му. В мига, в който възпламени мълниехвъргачката, Джони си даде сметка, че този път сериозно беше подценил противника.

Най-близката метална кутия внезапно изригна и някакъв тъмен предмет полетя към него. Някъде по средата на пътя се разтвори, превръщайки се в огромна черна мрежа.

Нямаше време за каквито и да било експерименти. Дори не успя да реагира. Вместо него това свършиха програмираните рефлексии. Тялото му полетя към пода, краката му рязко се изпънаха и го хвърлиха в стремителен плонж встрани от падащата върху него мрежа. Но стаята беше твърде тясна, мрежата — прекалено голяма и в мига, когато се преобръщаше във въздуха, за да отскочи от стената, той почувства, че рамото му докосна за миг мрежата и тя го прикова към пода.

Илона вече го очакваше при вратата.

— Добре ли си? — извика тя и направи крачка към него.

Той ѝ махна с ръка да не се приближава. Най-лесно щеше да е, ако прережеше крайчеца на мрежата с лазерите. Опасяваше се, обаче, че лепилото може да е примесено с упойващо вещество и затова предпочете да се отскубне, оставяйки част от ръкава.

— Сега какво? — попита Илона, докато се изправяше.

— Отказваме се от всякакви хитрини. Пригответи се за действие. — Последователно взе на прицел останалите пет кутии, вдигна ръце и ги разруши.

Опасяваше се, че и може да предизвика изстрелването на мрежите в тях, но този път попаденията му бяха безпогрешни. Или противникът не бе предвидил подобна възможност... така поне смяташе, докато не забеляза белезникавия пушек, който се вдигаше от изгорялата мрежа...

— Не дишай! — извика той на Илона. После я сграбчи, метна я на рамо и скочи напред.

Двамата прелетяха над лепкавия под и миг преди да се блъснат в насрещната врата, Джони нанесе удар с крак, включвайки сервомоторите на максимално усиливане. Вратата изскочи с трясък от пантите и двамата влетяха в следващото помещение.

Тази стая беше по-малка от предишната и също така лишена от мебелировка. Най-правилната тактика би била да спрат на прага и да се огледат за евентуална засада, но с разширяващия се зад тях облак от газ с неясен произход нямаха време за подобен лукс. Не оставаше друго, освен да я пресекат с главоломна скорост, при което Джони се осланяше единствено на програмираните си бойни рефлексии.

Изглежда този път бяха заварили трофтите неподготвени. Двамата стигнаха необезпокоявани до отсрещната врата, Джони я отвори, остави Илона на пода и я затвори зад тях. Намираха се в началото на следващия коридор. Вдигнал ръце в позиция за стрелба, Джони огледа помещението.

— Добре ли си? — попита той Илона.

— Поне нещичко ще ми остане от теб за спомен — отвърна тя като разтъркваше охлузванията на местата, където я бе сграбчил. — Нищо ми няма. На идване май минахме оттук. Втората врата отляво.

— Дано да не грешиш. — Нищо чудно неизползваните стаи с прозорци, гледащи навън, да бяха заключени, в такъв случай само една погрешна стъпка и двамата щяха да се озоват в задънена улица. Поне в коридора не се виждаха никакви потенциални клопки. Ще имат време да си поемат дъх. — Добре, да вървим.

Джони тръгна пръв, като внимателно оглеждаше стените.

Първото, което почувства, беше вече познатото неприятно усещане в червата, същото, каквото предизвикваше неговото звуково оръдие. Имаха късмет, че се намираха в периферията на излъчването, иначе едва ли щяха да се измъкнат невредими. Джони рязко спря и Илона се блъсна в него.

— Какво има? — попита тя.

— Инфразвукова атака — прошепна той. Слабото бучене вече предизвикваше неясно усещане за гадене и главата започваше да го боли. — Коридорът е като резонатор. Намираме се в една от фокусните точки.

— Не можем да останем тук — тя се подпря на него и притисна болезнено с ръце корема си.

— Зная. Потрай още малко.

Разполагаха с не повече от десетина секунди, преди и двамата да бъдат парализирани напълно. Имаше една-единствена възможност да отвърне на тази атака, колкото и да не му се искаше да го прави. Беше

се надявал да скрие поне това последно оръжие, но в момента лазерите бяха безполезни срещу невидимия инфразвуков генератор. Той притисна олюляващата се Илона към себе си, задейства звуковия разрушител и бавно се завъртя, насочвайки го към различните краища на коридора.

Или имаше късмет или и този път задачата, която му бяха поставили, се оказа твърде лесна, но само след четири секунди звуковият лъч удари в генератора. Джони стисна болезнено зъби — оръжието не беше предназначено за толкова голямо помещение — и задържа лъча в същата посока, докато нанокомпютърът постепенно увеличаваше амплитудата на звуковата вълна... а после изведнъж гаденето изчезна. След още няколко удара на сърцето всичко, което му остана от неприятното преживяване, беше слабост в коленете и болки по цялото тяло.

— Хайде, можем да продължим — подкани той с пресипнал глас Илона.

— Уф — въздъхна изтощено тя и го последва. Наложил се на няколко пъти да я прихваща през раменете, за щастие сервомоторите поеха тежестта ѝ. Стигнаха вратата и Джони я отвори.

Трофтите отново бяха подхванали грубата игра. Стаята отпред беше задръстена от мебели... и зад всеки се криеше по един вражески войник.

В първия миг Джони си помисли, че в никакъв случай не бива да се отклоняват от пътя, по който беше преминала Илона. Но точно от тази стая нямаха никакъв шанс да се измъкнат живи, така че ако имаше някаква друга, макар и минимална възможност, длъжни бяха да се възползват от нея.

Единственото, за което имаше време, бе кратък, нефокусиран откос със звуковото оръдие, след което трясна вратата с надеждата, че е забавил поне с няколко секунди противника. Сграбчи Илона за ръката, дръпна я след себе си и изтича при последната врата в коридора.

— Това не е пътят, по който дойдох! — извика тя, докато Джони натискаше дръжката. Вратата, естествено, беше заключена.

— Нямаме друг избор. Викай колкото ти глас държи, ако видиш някой да идва. — Пръстите му вече се плъзгаха по краищата на вратата, прогаряйки едва забележима линия. Още преди да стигне до

средата, Джони я ритна с крак, после още веднъж. Едва на четвъртия ритник вратата отлетя навътре. Той я последва, Илона вече беше зад него.

Още щом влязоха стана ясно, че са встрани от специално приготвения в тяхна чест маршрут. Тук нямаше набързо разместени мебели — по-точно, ако имаше някаква мебелировка, тя беше извънземна — до последното ъгълче на стаята. Издължени легла със странна форма, някакви полукръгли платформи с прозрачни куполи, увиснали над тях. По стената блещукаха в разноцветни светлинки прибори с неясно предназначение. Нещо претича в другия край... Джони мярна за миг едно гротескно разкривено тяло, а до ушите му достигна тревожното пищене на вражеската сигнална инсталация.

— Тука ли се хранят? — попита Илона, докато се оглеждаше.

— Или спят. — Беше разочарован, надяваше се да попаднат някъде, където мълниехвъргачката ще причини достатъчно сериозни неприятности. Командната зала, например.

Но пък от друга страна...

— Хайде, да вървим — подкани го Илона, като хвърляше обезпокоени погледи назад. — Ония скоро ще са по петите ни.

— Само секунда — спря я Джони и се зае да сондира стените. Трофтите винаги оборудваха работните си помещения по външния периметър на базата си... и наистина, зад едно от трепкащите електронни табла Джони доста бързо откри очертаванията на прозорец.

Прозорецът, естествено, беше брониран. Вместо стъкло, в отвора му беше поставен широк три метра тънък лист от кирелиумна стомана, като между краищата му и рамката имаше процеп не по-широк от човешки косъм. Нито едно от оръжията в арсенала, с който разполагаше, не би могло да пробие тази преграда. И все пак имаше мъничка надежда — стига конструкторите да се бяха придържали към стандартната техника за подсилване на сградата.

— Пригответи се да ме последваш — подхвърли той през рамо. После отстъпи няколко крачки назад, засили се и се хвърли към прозореца, като се завъртя така, че да го удари с подметки право в центъра.

Стоманеният лист изскочи от рамката и с трясък се стовари на земята под прозореца. Съвсем близо до него се приземи и Джони, но веднага скочи и се огледа, готов да открие огън с лазерите.

Беше се озовал в занемарена градина, в която вероятно някога са отглеждали екзотични цветя, но сега растяха само буренаци, които покриваха цялото пространство, чак до стената. На друго прикритие, освен на горичката от невисоки дървета някъде по средата на пътя, не можеше да разчита. Вграденият радар вече беше измерил разстоянията — петдесет метра до дърветата и още тридесет до стената.

В този момент и Илона се озова до него, почти без да вдига шум.

— Страхотен ритник — прошепна тя и приклепна в храсталака.

— Нищо особено. Просто бронираният лист е бил монтиран така, че да издържа на удари отвън. Имаш ли представа къде сме?

— Западната страна на къщата. Вратата е зад онзи ъгъл — гледа на север.

— Остави вратата. Ще прескочим стената — ей там. — За миг си помисли, че трофтите може да са разположили микрофони наоколо. — Но първо — добави той, — искам да проверя дали защитните лазери на къщата са настроени за стрелба по отдалечаващи се цели.

Все още нито следа от преследващия ги противник. Джони се върна при стоманения лист и внимателно го огледа. Масивна, дебела поне пет сантиметра кирелиумна стомана. Той го сграбчи, вдигна го, усещайки почти пределното натоварване на сервомоторите и го запрати към далечната стена.

В първия миг се уплаши, че не е преценил добре силата си и листът ще мине над стената. За щастие, оказа се, че е сгрешил — стоманеният лист прелетя над дърветата и падна поне на двайсет метра от тази страна на стената.

Нито един изстрел по него...

Джони напрегнато облиза устни. Значи автоматизираните оръжия бяха изключени. Но дали вместо тях не бяха разположени постове? Единственият начин да го установят беше, като доближат сами стената. А след това им оставаше да проверят на практика дали планът, който беше измислил, ще може да бъде осъществен...

— Пое ли си дъх? — попита той Илона.

Едва сега младата жена се опомни от смайването си.

— Ама и теб си те бива — рече тя, като кимна към стърчащия от калта стоманен лист. — Към стената ли?

— Да. Колкото можеш по-бързо. Аз ще съм зад теб — остави на мен да се справя с евентуални пречки. — Той се огледа за последен

път. — Хайде — тръгвай!

Тя се понесе, сякаш по петите я следваха поне дузина обезумели трофти, но не забравяше да се прикрива зад храстите. Джони ѝ остави пет метра преднина, докато се озърташе, включил на максимално слуховите и зрителни усилватели. Но в имението цареше такава мъртвешка тишина, сякаш вътре нямаше жива душа. Сигурно всички са се подредили на терасата и чакат последното действие от представлението, в което ни е отредено най-интересното — да се изпечем живи, помисли си той. Само още няколко секунди и ще зная, дали съм бил прав.

Той се втурна през шубрака и застигна Илона при дърветата.

— Почакай малко — трябва да взема стоманения лист.

— Какво? — стресна се тя. — Защо ти е?

— Не задавай въпроси. Ето го.

По листа нямаше и следа от удара. Джони го вдигна и го понесе пред себе си като откъсната от пантите врата.

— Но какво правиш?

— Взимам мерки да се измъкнем невредими. Ела, застани пред мен. Тук, тук ела.

Тя се подчини и се пъкна между него и листа.

— Прегърни ме сега, през врата... обгърни ме през кръста с крака, дръж се здраво... Готови! Каквото и да стане, не ме пускай. Разбра ли?

— Аха. — Гласът ѝ прозвуча уплашено. Може би вече се досещаше за намерението му.

Двайсет метра до стената. Джони отстъпи още няколко метра назад, докато тялото му привикваше с почти двойната тежест.

— Тръгваме — прошепна той. — Дръж се...

Пет крачки, шест, седем — вече чуваше тревожния писък на претоварените сервомотори. Десет, дванадесет крачки...

Още миг, той присви крака и рязко скочи нагоре.

Това беше скокът, който най-упорито бяха тренирали на Асгард — тялото полита право нагоре, извива се във въздуха над преградата и пада от другата страна. Но този път се постара да е обърнат с лице надолу, така че стоманеният лист да го прикрива от смъртоносните лъчи, бликащи от горния край на стената.

Изведнъж всичко наоколо се озари от ярко сияние. Разнесе се пукот от бързо нагриващия се метален лист, който заплашваше всеки миг да се разцепи, още съвсем малко и... вече падаха право надолу от другата страна на стената.

Този път Джони не можа да заеме позиция за приземяване и двамата се стовариха малко накриво. Тежестта от удара попадна върху глезена му и ако не бяха подсилените кости, вероятно всичко щеше да завърши с някое доста сериозно счупване. Без да изпуска от прегръдките си Илона, Джони се изправи и побягна с всичка сила.

Беше преполовил разстоянието до най-близката сграда, когато трофтите се свързеха от вцепенението си и откриха огън. Отблясъците от лазерните изстрели ставаха все по-силни и той промени на няколко пъти посоката. Дано това да е последното, което ще научите от мен, помисли си Джони, напрегна сили и с два скока пресече последните двадесет метра. След броени секунди двамата се скриха зад ъгъла на сградата — извън обсега на противниковите лазери.

Джони се огледа, без да спира и се насочи към полуразрушената и изоставена фабрика, която беше през няколко улици по-нататък.

— Да знаеш някое подходящо скривалище наблизко? — попита той Илона.

— Не спирай. — Тя дори не вдигна глава от рамото му.

Пресякоха още две улици преди Джони да се ориентира в коя част на града се намират. На километър пред тях забеляза познато кръстовище и веднага свърна на север, към най-близкия пункт, където имаше таен телефон за връзка със съпротивата. Не изминаха и стотина метра, когато зад тях долетя грохотът от нисколетящ глайдер. Джони се огледа, прецени, че шансовете им да се измъкнат незабелязани са минимални и побърза да се скрие в най-близкия вход. Вратата, разбира се, беше заключена, но това не бе кой знае каква пречка. След секунда бяха вътре.

— Мислиш ли, че тук сме в безопасност? — попита Илона, докато я поставяше на пода. Тя разтърка натъртените си ребра и надникна през замрежения прозорец.

— Не напълно, но докато открием нещо по-подходящо — отвърна Джони и се подпря на стената, като се намръщи от болка. Едва сега почувства схванатите си мускули. Поне на пет места по ръцете и тялото си беше получил не особено сериозни изгаряния — от

безпорядъчната стрелба на противника. Най-тежко бе пострадал левият му глезен, който пламтеше от нетърпима топлина — изглежда го беше изгорил при някой от изстрелите с бронебойния лазер. Конструкционна слабост — Бей ги бе предупредил да следят за подобни неща. Ръцете му бяха охлузени, тялото му буквално плуваше в пот, по челото му се стичаше тъничка струйка кръв.

— Ще изчакаме да се махне глайдера, а после ще позвъним на моите хора от най-близкия скрит телефон. Те ще се погрижат за теб, докато навестя обратно онези в имението.

— Докато какво? — Тя го погледна стреснато, без да вярва на ушите си.

— Докато се върна от имението — повтори той. — Ти сигурно не знаеш, но единствената причина, поради която ни позволиха да се измъкнем, бе да съберат колкото се може повече информация за оръжията и екипировката, с които разполагам. Трябва да се добера до записите и да ги унищожа.

— Но това е самоубийство! — извика тя. — Представяш ли си какво цари сега в онова змийско гнездо?

— Нищо, всички са навън и ни търсят. Това е най-удобният миг да се проникне в имението — вътре сигурно ще е останала само охраната. Ако не друго, поне си заслужава да опитам.

Тя понечи да отвърне нещо, после прехапа устни.

— В такъв случай... по-добре да не губиш време. Не е необходимо да ми осигуряваш почетен ескорт. Тръгвай веднага.

Джони я погледна изненадано. Помисли си, че всъщност я е познавал твърде малко.

— Къде каза, че живееш? — попита той.

— Не съм ти казвала. Какво общо има това с всичко останало?

— Нищо, права си... само дете току-що установих, че съм в неизгодно положение пред теб. Ти знаеш, че съм кобра, знаеш и на коя страна съм. Докато аз не зная нищо за теб.

Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Да не би да намекваш, че работя за трофтите?

— Ти ще трябва да отговориш на този въпрос. Не зная много за теб — освен, че те хвърлиха в моята килия. Не изключвам възможността наистина да са те прибрали от улицата, но другата възможност — да си техен провокатор — ми се струва по-логична.

— И с какво те провокирах?

— С нищо, но не се наложи да го правиш. Освен, дето сега ме окуражаваш да се върна в имението сам, без да повикам подкрепление.

— Ако наистина бях шпионин, нямаше ли да настоявам да ме отведеш при твоите хора? Сигурна съм, че трофтите имат огромно желание да прокарат свой човек в съпротивата. Що се отнася до това, че съм те окуражавала да се върнеш обратно — та нали ти самият ме убеди, че сега там никой не те очаква?

— Имаш готов отговор за всичко, нали? — изсумтя той. — Добре. Да чуем сега как предлагаш да постъпя с теб.

Тя присви очи.

— Тоест...?

— Ако си шпионин, нямам никакво намерение да те водя при моите хора. Нито пък ще е редно да те пускам, за да предупредиш трофтите.

— Като стана дума за това, нямам никакво намерение да се връщам с теб в имението.

— Че аз не ти и предлагам. Хрумна ми нещо друго — ще те вържа и ще те оставя тук, — докато се върна.

— Ами ако не се върнеш? — попита разтревожено тя.

— Утре сутринта ще те освободят продавачите в магазина.

— Стига дотогава да не ме открият трофтите — произнесе тихо тя. — Забрави ли, че всички патрули ни търсят?

Хрумна му още нещо — ако не беше шпионин, щяха да я убият на място... или да я подложат на изтезания в щаба.

— Добре, как ще ми докажеш, че не си техен човек? — попита той съзнавайки безсмислието на въпроса си.

— В следващите трийсет секунди? Не ставай глупак. — Тя пое въздух с пълни гърди и въздъхна. — Не, Джони. Ако наистина смяташ да се върнеш още тази вечер в имението, ще трябва или да приемеш думите ми за истина или още сега да ме застреляш. Не виждам какво друго можеш да сториш, щом ме подозираш. Прав си, сигурно не си заслужава да рискуваш живота си заради мен.

Като че ли тъкмо тези думи му помогнаха да вземе решение. Веднъж вече бе рискувал живота си заради нея... и независимо дали беше техен шпионин, трофтите не направиха никакъв опит да я спасят.

— Най-добре си намери някое подходящо скривалище преди патрулите да стигнат дотук — посъветва я той и се отправи към вратата. — И внимавай да не те видят от глайдера.

Навън шумът от двигателите вече заглъхваше. Без да се оглежда, той потъна в нощта и се насочи обратно към имението на Тайлър. Питаше се, дали това няма да е последната грешка в живота му.

Този път измина разстоянието значително по-бавно. Никой не го преследваше, а и той взе мерки да не буди излишно подозрение. Едва когато наближи стената, започна да се колебае дали има смисъл да предприема подобно рисковано начинание. Повече от половин час беше изминал откакто двамата напуснаха крепостта, нищо чудно противникът вече да бе получил сигнал за преустановяване на преследването. Слухоусилвателите все по-често долавяха стъпки от кръстосващи наоколо патрули, придружени от характерното потракване на челюсти — един от начините за общуване между трофтите. Вече не се съмняваше, че патрулите са получили заповед да се прибират обратно в базата. Все пак, за да добие по-ясна представа за обстановката, Джони избра една висока сграда, качи се на последния етаж и огледа оттам имението.

Достатъчен беше един поглед върху сцената под него, за да си даде сметка, че всичко е загубено.

Трофтите бяха навсякъде — край уличните бариери, по покривите на по-ниските сгради, от външната и вътрешната страна на стената. Из въздуха трескаво се носеха глайдери, други вече се приземяваха на близката площадка. Плътният кордон, опасал района, означаваше само едно — противникът се беше отказал от идеята да крие присъствието си в имението и вероятно възнамеряваше да го напусне. След няколко часа — най-много до един ден, щяха да са далеч оттук, заедно със скъпоценните записи. А дотогава...

Дотогава ще трябва периодично да изключват защитните лазери, за да позволят на товарните глайдери да излитат.

А и защо не, след като *отвън* бяха струпали една малка армия.

Интересна мисъл... въпросът е как да се възползва от нея. Съвсем скоро щеше да е почти невъзможно да наближи дори на стотина метра до стената. Всъщност, не беше изключено дори и сега да е *вътре* в кордона. Не биваше да се връщам, помисли си отчаяно той. Ето че сега ще трябва да се спотайвам тук, докато всички си тръгнат.

Тъкмо понечи да се спусне долу, когато внезапно близката сграда избухна в пламъци и стените ѝ започнаха да се рушат. Експлозията още не беше отекнала, а улицата се озари от блясъка на стотици лазерни изстрели.

Джони се наведе от прозореца и се постара за един кратък миг да запечата разположението на противниковите сили. Намираще се в твърде неудобна позиция, за да се присъединява към престрелката, но имаше и други начини да помогне на своите — които и да бяха те. Като приключи с наблюдението, той се върна в стаята и събра всички поедри бетонни късове. Запратени точно и с необходимата сила — нещо, което можеше само една кобра — те бяха не по-малко смъртоносни от обикновените гранати.

Известно време се забавлява да поваля противниковите войници без да бъде забелязан — докато кварталът беше разтърсен от втора експлозия. Този път червеното зарево изригна право от последния етаж на имението.

Час след това битката утихна.

Целият увит в бинтове и с включената в ръката му система, Халоран приличаше по-скоро на изкопана от развалините мумия, отколкото на живо същество. Но онази част от лицето му, която се виждаше, направо сияеше от щастие. Съвсем обяснимо, имайки пред вид колко нищожен беше шансът да са живи и тримата.

— Когато се махнем от тази планета — рече му Джони, — напомни ми да ви изпратя с Имел на психиатър. За мен вие сте абсолютно луди.

— Защо — задето опитахме същия глупав номер, който възнамеряваше да им направиш и ти? — попита с невинно изражение Халоран.

— Глупав, няма що — подвикна от съседното легло Дойч. По тялото му имаше далеч по-малко бинтове, което се дължеше по-скоро на късмет, отколкото на умение. — Бяхме съвсем близо до базата, когато двамата с Илона се измъкнахте. Как да не се възползваме от бъркотията, която настъпи след това? Вярно, че по едно време стана доста напечено, но нали затова сме тук?

— Напечено ли? Направо си беше като в пъкъла! Някои от нас оставиха кожа колкото за една чанта — той кимна с глава към Дойч. — На него трябва да благодариш за идеята. Да не говорим, че скрита задниците на Борг и хората му да те търсят навсякъде по улиците.

Което беше спасило живота на Джони. Ако се изключи шансът, който му дадоха трофтите — без да осъзнават, че го правят, разбира се. И освен това отговаряше на въпроса му какво е търсела Илона, когато я беше прибрал патрулът.

— Направо не зная как да ви благодаря... — понечи да заговори Джони.

Дойч му махна с ръка.

— Зарежи... и ти щеше да направиш същото за нас. Пък и не бяхме само ние — всички помагаха с каквото могат.

— Включително и като предадох в ефира местонахождението на входа към тунела, по който бяха превели Илона — веднага след като тя се свърза с нас. Кажи сега, не са ли се побъркали? Трофтите, естествено, са засекли предаването, но загубиха твърде много време, докато открият източника. Доста психиатри ще ти потрѣбват, Джони.

Тримата се засмяха. Джони все още се чувстваше малко сконфузен, задето не се беше досетил по-рано, че Илона също работи за съпротивата.

— Като стана дума за Илона — сети се той, — разбрахме се да ме откара в новата квартира на Ама. Вие, момчета, си почивайте, а аз ще ви навестя веднага, щом сте готови за действие.

— Аз не бързам за никъде — успокой го Халоран. — И без това тук се отнасят с мен с по-голямо уважение, отколкото вие двамата.

— Съвсем определено оздравява — захили се Дойч. — Тръгвай, Джони, няма защо да караш Илона да чака.

Илона наистина вече беше отвън.

— Всичко наред ли е? — попита го тя. — Да тръгваме, знаеш колко се изнервят всички, когато някой закъсне за среща.

Двамата се качиха в колата на Илона и тя подкара на север... и ето че за първи път, откакто избягаха, отново бяха сами.

Джони се покашля смутено.

— Как приключи атаката на имението?

Тя го погледна.

— Според очакванията. Кали, Имел и момчетата от Източния сектор са оставили след себе си само руини, по-важното е, че са открили страшно много интересни неща, които трофтите не са имали време да унищожат. Ако ще удряме чертата, трябва да кажем, че накрая получихме много повече от тези твои скъпоценни записи на Джони Моро в акция.

— Но записите така и не намерихте, нали?

— Не, само че това няма значение. Най-вероятно са изпратили цялата информация, още щом е започнала атаката.

— Така и предполагам. Искан само да установя докъде се простират познанията им — така поне ще знаем какво да очакваме за в бъдеще.

— Прав си, но сега не е моментът да се безпокоиш.

— Струва ми се — отвърна малко троснато Джони, — че всички вие подценявате противника. А що се отнася до теб, можеше по-рано да ми кажеш, че работиш за съпротивата.

Очакваше да получи някоя кратка лекция на тема „местни правила за безопасност“, но когато най-сетне чу отговора ѝ, остана изненадан.

— Прав си — кимна тя. — Можех. И двамата сгрешихме, аз — че не ти казах, а ти — че побърза да си вадиш разни параноидни заключения въз основата на невярна информация. Да си призная, изкуших се да проверя как ще действаш при подобни условия. — Тя въздъхна дълбоко, сякаш събираше сили за следващите думи. — Виждаш ли, Джони, всички ние, които работим редом с вас, кобрите, сме... малко изплашени. Още щом кацнахте, разнесоха се слухове, че на Асгард са ви дали *картблани* да използвате всякакви средства в борбата срещу трофтите, включително и екзекуция на онези представители на цивилното население, които отказват да ви съдействат.

— Но това е абсурдно — възмути се Джони.

— Така ли? Но вярно ли е, че Доминионът не е в състояние да упражнява контрол върху вас от разстояние няколко десетки светлинни години? Какво остава тогава за нас? И какво ви пречи да използвате силата, която имате, както намерите за добре?

— Ами... — понечи да отвърне Джони. После се замисли. — Ще ти кажа — просто това не е начинът, по който трябва да освободим

Адирондак.

— Ако това наистина е целта, която си е поставило командването на Асгард. Представи си за момент, че са имали други намерения — например, да нанесат сериозен удар срещу военния потенциал на трофтите, без оглед за щетите, които би понесло местното население. Кой го е грижа за нашия малък свят?

Джони решително поклати глава.

— Не. Не зная дали ще ми повярваш, но кобрите не са тук, за да спечелят войната на всяка цена — включително и през труповете на твоите сънародници. Имаш погрешна представа за нас. Да знаеш само през какво сито ни накараха да минем — и колко кадърни момчета отпаднаха...

— Сигурно е така. Но войната променя хората. Както и да е — тя сви рамене. — Целият този разговор може да се окаже напълно излишен. Ако имаме късмет, разбира се.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го погледна и се усмихна, но лицето ѝ остана малко напрегнато.

— Тази сутрин получихме междупланетен сигнал. Всички бойни части на съпротивата и специалните подразделения трябва да подготвят диверсионни мероприятия във връзка с предстоящия десант.

— Предстоящият десант?

— Нали чу? И ако успее, ако войната ни подмине, Джони, ние всички ще ви бъдем ужасно задължени. Никога няма да ви забравим, макар че доста хора ще въздъхнат облекчено, когато си тръгнете.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Илона спря през една улица от новата квартира на Джони. На входа ги посрещна жена с изморено лице и уплашени очи, която отведе Джони в тясна квартира на последния етаж. Някой вече беше пренесъл вещите му тук. Върху чантите беше поставен плик за писмо.

Джони го вдигна с озадачено изражение и го отвори. Единственият лист вътре беше изписан с разкривен детски почерк.

„Скъпи Джони,

Мама каза, че заминаваш и вече няма да живееш при нас. Моля те, пази се, не позволявай вече да те хванат и при

първа възможност ела да ме видиш. Обичам те.

Дениз“

Джони се усмихна и прибра писмото в плика. Ти също се пази, Дениз, помисли си той. Дано поне ти ни запомниш с добро.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Преговорите приключиха, най-сетне договорът беше подписан, ратифициран и изпълнен, и еуфорията, която владееше съвещанията на Централния комитет през последните два месеца, постепенно започна да утихва. Ванис Д'арл очакваше, че Х'орм ще използва този момент, за да повдигне отново проблема с кобрите и не се излъга.

— Не става дума за неблагодарност или несправедливост, а по-скоро за абсолютна необходимост — взе думата той на едно от поредните съвещания и само хората, които го познаваха добре, можеха да забележат, че гласът му едва забележимо трепери. Седнал зад него, Д'арл беше втренчил обезпокоен поглед в гърба му. Питаше се, дали останалите си дават сметка какви невероятни усилия е коствала войната на Х'орм... и дали ще се досетят за изключителната важност на проблема, който им предстоеше да решат, след като Х'орм бе предпочел да присъства лично на тази среща.

Ако се съдеше по лицата им, повечето от тях нямаха ни най-малка представа с какво точно се занимават и това си пролича още при първата реплика от залата:

— Простете, че ви прекъсвам, комисар Х'орм, но мисля, че присъстващите тук са слушали предостатъчно за вашите тревоги относно тези кобри. Не зная дали ще си спомните, но именно по ваше настояване се разпоредихме пред армейското ръководство да им бъдат предложени максимално либерални условия за продължаване на военната служба и на ваше място бих приел за недвусмислена победа факта, че близо седемдесет процента от тях приеха тези условия. Освен това командир Мендро и помощниците му ни обясниха каква част от екипировката при останалите тридесет процента ще бъде демонтирана, за да могат да се завърнат към нормален граждански живот и ние приехме без възражения техните планове. Но да насилваме тези хора да останат в армията... това ми се струва просто неприемливо.

Или параноидно, както вероятно ще го нарекат по-късно, помисли си Д'арл. Но Х'орм разполагаше с още един тактически

аргумент в запас и когато комисарят вдигна някаква магнитна карта от купчината пред него, той знаеше, че е решил да се възползва от него.

— Благодаря ви, аз също помня добре посещението на командир Мендро — кимна той към своя опонент, — но си направих труда да проверя някои от фактите и цифрите, които той ни представи. — Х'орм пхна магнитната карта в проектора, намери първата от няколкото маркирани таблици и я изпрати към останалите монитори. — На тази диаграма е изобразено какъв процент от всички обучаващи се кобри са завършили и взели участие във войната. Различните цветове съответстват на непрестанно повишаващите се изисквания за набиране на кандидати за тази специална част.

— Да не искате да кажете — подхвърли някой отзад, — че действително само осемдесет и пет процента от първоначалните кандидати са завършвали обучението си? Доколкото си спомням, ставаше дума за *деветдесет* и седем процента.

— Това е процентът на *физически* способните да продължат службата си след края на подготовката. Останалите са отпаднали по психологически причини.

— И какво от това? — попита невъзмутимо същият глас. — Значи предварителните тестове в армията просто не са на необходимото ниво. Отпадали са най-неподходящите...

— Струва ми се, че комисар Х'орм е разтревожен от нещо друго — дали всички, минали през тестовете, са наистина подходящи... — предположи друг.

— Защо просто не съберем допълнителни сведения от хора, които са служили заедно с тях на Адирондак и Силвърн...

— Ще отнеме месеци — прекъсна ги Х'орм. — Но има и друго. Да оставим настрана възможността за антисоциално поведение при всеки от уволнените. Давате ли си сметка обаче, че тези хора отнасят със себе си нанокompютри, натъпкани с всевъзможни техники за водене на бой при най-различни условия? При това без никаква възможност за препрограмиране!

Всички погледи се извърнаха към него.

— Какво, всъщност, искате да кажете? Нали Мендро твърдеше, че...

— Мендро доста ловко заобиколи този въпрос — отвърна мрачно Х'орм. — Фактът обаче, си е факт — достъпът до тези компютри е

невъзможен, което означава, че те не могат да бъдат препрограмирани, нито демонтирани, без да се предизвика сериозна, дори необратима травма върху мозъчната тъкан на хората, които ги носят.

— Защо никой не ни го каза?

— В началото, предполагам, защото армията се нуждаеше отчаяно от кобрите и се опасяваше да не наложим вето върху вече готовия проект. А по-късно — понеже вече нищо не би могло да се направи.

Кое то, помисли си Д'арл, е само част от истината. В действителност, още в първия проект за създаването на кобрите имаше пълна информация за наноконпютрите, но никой, освен Х'орм, не си беше направил труда да го прочете внимателно. Може би комисарят беше оставил този последен аргумент за края.

А междуременно дискусиата се разгоря, набра сила и съвсем скоро присъстващите забравиха за доскорошната еуфория от победата. Но надеждите на Д'арл, че присъстващите ще намерят подходящо разрешение, останаха излъгани. С деветнадесет срещу единадесет гласа Комитетът прие решение да не се меси във въпроса за демобилизацията на кобрите.

— Крайно време е да научиш, че бързо спечелената победа е нещо почти толкова рядко, колкото и планетите с кислородна атмосфера — укоряваше го Х'орм след съвещанието. — Важното е, че ги накарахме да се замислят. На този етап не можем да се надяваме на повече. Оттук нататък Комитетът ще държи под око кобрите и ако се наложи да действаме, следващия път няма да изгубим толкова време в дебати.

— Кое то можеше да се избегне, ако бяха обърнали малко повече внимание на проекта още в самото начало.

— Не можеш да обръщаш внимание на *всичко* — възрази Х'орм. — Освен това, в случая става дума за един доста важен психологически фактор. Повечето от гражданите на Доминиона гледат на военните и на правителството като на две неразделни части от една монолитна структура и независимо дали ще го признаят или не, същото важи и за членовете на Комитета. За разлика от тях, ние с теб — като хора, израсли на Асгард — си даваме сметка, че в много отношения целите на военните са коренно различни от нашите. Те създадоха кобрите водени от мисълта, че трябва на всяка цена да

спечелят войната и всеки отделен елемент от подготовката им — включително и злополучните нанокомпютри — имаше смисъл само в рамките на тази строго определена цел. Това, което Комитетът трябваше да направи — но не успя, — беше да си припомни още в самото начало, че всяка война рано или късно свършва. Вместо това ние приехме, че армията вече е мислила по този въпрос.

— Дано следващия път да не допускаме подобни грешки — Д'арл нервно почука с пръсти по облегалката на креслото.

— Надявам се. Но се съмнявам. — Х'орм се облегна назад и уморено въздъхна. — Както и да е, ще трябва да приемем нещата такива, каквито са. Какъв, предлагаш, да бъде следващият ни ход?

Д'арл прехапа устни. Напоследък Х'орм все по-често прибягваше до съветите му, дали от преумора или защото искаше да го подготви за бъдещия пост, но това беше лош признак. Той сочеше, че много скоро Д'арл ще трябва да се настани на горещия стол.

— Ще поискаме пълен списък на всички кобри, които се връщат по родните си места — заговори той. — А после ще следим с помощта на местните органи, за това как ги приема обществото и дали няма да последват случаи на антисоциално и криминално поведение.

— Съгласен — кимна Х'орм. — Нареди на някой — на Джоромо, например — да поеме този въпрос.

— Да, сър — Д'арл се изправи. — Мисля обаче, че ще е най-добре да се заема с него лично. Искам да съм сигурен, че всичко ще бъде наред.

На устните на Х'орм трепна едва забележима усмивка.

— Сигурно си мислиш, че се вманиачавам, Д'арл, и може би е така. Но дано не се окажа прав в предположенията си, защото тогава кобрите ще създадат доста по-сериозни проблеми на Доминиона, отколкото всички вие предполагате. — Той завъртя креслото и зарея поглед през прозореца. — Да знаехме само — продължи замислено, — точно какви ще бъдат тези проблеми.

ВETERAN: 2407

Късното следобедно слънце блестеше като ослепително бяло петно ниско над далечните планини, когато совалката се спусна над космодрума и замря сред вдигналия се облак от пара. Преметнал армейската раница през рамо, Джони пристъпи на стълбичката и се огледа. Готов беше да се закълне, че Хърайзън сити се е променил, въпреки че и преди не го беше посещавал кой знае колко често. Имаше поне десетина нови сгради, които се виждаха чак от космодрума, а две от по-старите бяха изчезнали. В градския пейзаж съвсем определено се бяха появили елементи, които бяха по-характерни за цивилизованите планети и може би това беше първият признак, че неговия роден свят е на път да промени статуса си на изостанала планета от периферията. Само дето горите и планините изглеждаха все така недокоснати от човешка ръка и тъкмо от тях полъхваше омаен аромат, който не можеше да бъде сравнен с нищо, внесено отвън. Преди три години Джони едва ли щеше да му обърне внимание, но сега му се стори, че ароматът сякаш е в негова чест.

Той пое с пълни гърди от божествения парфюм, спусна се по стълбичката и прекоси стотината метра, които го деляха от сградата с надпис: „Митница Хърайзън: вход“. Джони отвори вратата и влезе вътре. Посрещна го усмихнат мъж.

— Здравейте, господин Моро. Добре дошли обратно на Хърайзън. Съжалявам, може би трябва да ви наричам сержант Моро?

— „Господин“ ще свърши работа — успокои го Джони. — Вече съм цивилен.

— Разбира се, разбира се — кимна мъжът. Все още се усмихваше, но лицето му имаше леко напрегнат вид. — Радвам се да го чуя. Аз съм Харти Бел, новият началник на митницата. Вече докараха багажа ви от хангара. Имате ли нещо против да прегледам и раницата ви? Най-обикновена формалност.

— Давайте. — Джони смъкна раницата и я постави върху гишето. Той долови с вътрешното си ухо тихото бръмчене на

сервомоторите и се подсмихна под наплива на спомените от детството. Бел протегна ръка и дръпна дръжката на раницата, но съумя да я отмести само с няколко сантиметра. Лицето му придоби озадачен вид. Той погледна изненадано Джони, но изглежда се отказа от мисълта да вдига раницата и я разтвори на мястото, където лежеше.

Докато приключи, вече бяха донесли двата куфара на Джони. Бел прегледа и тях, отбеляза си нещо върху електронния бележник, после вдигна глава и любезно се усмихна.

— Всичко е наред, господин Моро — каза той. — Можете да си вървите.

— Благодаря. — Джони метна раницата на рамо и премести куфарите от гишето на пода. — Надявам се, че „Транскейп рент“ все още съществува. Ще ми трябва кола, за да се прибера в Чедър лейк.

— Има ги, но са през две улици по-нататък. Искате ли да ви повикам такси?

— Благодаря, ще се поразтъпча — Джони му протегна ръка.

За един кратък, почти неуловим миг, усмивката напусна лицето на митничаря. Сетне той предпазливо стисна подадената му ръка. Веднага след това я пусна и кимна с познатото любезно изражение.

Джони вдигна куфарите, кимна му на раздяла и излезе от сградата.

Тиги Стилман, градският наместник на Чедър лейк, изключи компютъра и хвърли прощален поглед на страница двеста и две от последната наредба за усвояване на пустеещите земи, докато се стопяваше на екрана. До ден-дневен не беше изгубил способността си да се удивлява на купищата от безсмислени документи, които продължаваше да бълва градският съвет. Освен ако документите са открили някакъв способ да се размножават, мислеше си той, докато енергично търкаше възпалените си очи. Или пък някой ги внася отвън. Дали пък зад тази работа не стоят трофтите?

На вратата се почука и Стилман вдигна поглед към съветник Сютън Фрейзър, застанал на прага.

— Влизай де — покани го той.

Фрейзър влезе и затвори вратата след себе си.

— От течение ли се боиш? — попита Стилман, докато Фрейзър се настаняваше в креслото.

— Преди няколко минути ми позвъни Харти Бел от космопорта — започна Фрейзър без предисловие. — Джони Моро се е върнал.

Стилман го погледна объркано, после сви рамене.

— Все някога щеше да си дойде. В края на краищата, войната свърши. Другите войници се прибраха още преди седмица.

— Да, но Джони не е съвсем обикновен войник. Харти каза, че разнасял без да се затрудни раница, която тежала поне тридесетина килограма. Това момче е в състояние да разруши цяла сграда с голи ръце, ако нещо му стане.

— Успокой се, Сют. Познавам добре семейство Моро. Джони е един много уравновесен младеж.

— Бил е, искаш да кажеш — поправи го мрачно Фрейзър. — А след това е станал кобра и в продължение на три години е избивал трофти или е гледал как убиват приятелите му. Кой знае каква следа е оставило всичко това в него?

— Дълбоко отвращение от войната, ако е като всички останали войници. И нищо повече, ако питаш мен.

— Мисля, че подценяваш нещата, Тиги. Погледни истината в очите, това момче е изключително опасно. Не бива да игнорираме този очевиден факт.

— Значи го смяташ за опасен, така ли? И какво според теб да направим — да обявим всеобща тревога?

— Съмнявам се, че ще се наложи да я обявяваме. Няма човек в града, който да не е следил онези идиотски репортажи от войната за нашите „момчета-герои“. Всички знаят, че кобрите направиха на пух и прах трофтите на Адирондак и Силвърн.

Стилман въздъхна.

— Добре де, признавам, че може да възникнат известни проблеми с адаптацията на Джони към цивилния живот. Честно казано, щях да съм далеч по-щастлив, ако си беше останал на служба. Но не го направи. Независимо дали това ни харесва или не, Джони се върна у дома, а ние можем да постъпим както пожелаем — да приемем спокойно този факт или да побегнем с уплашени крясъци по улиците. Той е рискувал живота си за нас там, така че му дължим поне тази

възможност да забрави колкото се може по-скоро ужасите на войната и да се върне при обикновените хора.

— Да. Май си прав — Фрейзър бавно поклати глава. — Но пътят, който го чака, няма да е никак лесен. Виж, така и така заговорихме за това, защо не подготвим някое подходящо съобщение за пресата? Да предупредим хората, преди да са плъзнали всякакви слухове.

— Чудесна идея. Хей, Сют, горе главата — войниците се връщат по домовете си още откакто човечеството е започнало да воюва. Дойде и нашият ред.

— Прав си — изсумтя Фрейзър. — Само че това ще е първият случай — откакто сабите са излезли от мода, — когато войниците носят със себе си цялото си въоръжение.

Стилман сви безпомощно рамене.

— Въпросът не е от нашата компетенция. Хайде — да се захващаме за работа.

Джони паркира колата точно пред къщи и загаси двигателя с облекчена въздишка. Пътната настилка на доста места беше неравна и това го накара неведнъж да съжали, че не беше наел глайдер. Какво пък, нали се добра дотук без да си изръси бъбреците.

Той отвори багажника, праметна раницата и тъкмо когато вдигаше куфарите, нечия ръка легна на рамото му. Извърна се и се озова лице в лице с щастливо усмихнатия Пирс Моро.

— Добре дошъл у дома, синко — произнесе той.

— Здравей, татко — отвърна засмяно Джони и пое протегнатата му ръка. — Как я карате тук?

Отговорът на Пирс беше заглушен от пронизителен вик, който долетя от вратата. Джони се обърна тъкмо навреме, за да зърне десетгодишната Гуен, която бясно се носеше към него през ливадата, огласяйки околността с обезумелия писък на спечелила от лотарията вещица. Той разтвори ръце и дори лекичко приклегна, за да поеме литналото към него телце, сетне я завъртя във въздуха и я хвърли цял метър нагоре. Острият ѝ смях почти прикри уплашения възглас на Пирс. Джони я подхвана без видимо усилие и я положи внимателно на тревата.

— Майчице, колко си пораснала само — въздъхна той. — Съвсем скоро ще станеш прекалено тежичка, за да те подхвърлям.

— Чудесно — отвърна задъхано тя. — А дотогава ще ме научиш да се бия. Ела да ти покажа моята стая.

— Веднага идвам. Но първо да кажа „здравей“ на мама, нали? В кухнята ли е?

— Да — кимна Пирс. — Ти тръгвай, Гуен. Ние с Джони ще си поприказваме малко.

— Добре — изписука тя. После стисна ръката на Джони и се затича към къщата.

— Стаята ѝ е облепена със снимки и статии от последните три години — обясни Пирс, докато Джони разтоварваше багажа. — Всичко, което успя да намери за кобрите.

— Не ти ли е приятно?

— Кое — че те превръща в идол? Божичко мили, ни най-малко. Защо питаш?

— Изглеждаш ми малко нервен.

— Ще ти кажа защо. Изплаших се, като видях как я подхвърляш във въздуха.

— Имам доста богат опит със сервомоторите — успокои го Джони. — Повярвай ми, зная как да боравя с най-различни тежести, без да ги изпускам.

— Така е, така е. По дяволите, аз също използвах екзоскелет на твоите години — по време на Минтинстинската война. Но онази екипировка беше доста обемиста и човек нито за миг не можеше да забрави, че я носи. В първия миг се уплаших да не я изпуснеш.

Джони завъртя глава.

— Всъщност, никога досега не съм контролирал по-добре тялото си. Сервомоторите и керамичните пластини не могат да бъдат демонтирани, така че ще си ги нося до края — а и доста привикнах с тях.

— Разбрах — махна с ръка Пирс. — Но преди да приключим с темата... знаеш ли, получихме писмо от армията, в което се казваше, че по-голямата част от екипировката ти ще бъде демонтирана преди да се завърнеш у дома. Какво, всъщност... какво ти оставиха?

Джони въздъхна.

— По-добре щеше да е, ако те бяха предупредили направо, вместо да ти пращат разни уклончиви съобщения. Току-виж си си помислил, че съм някой ходещ танк. Истината обаче е, че ако изключим сервомоторите и керамичните пластини, разполагам само с нанокompютъра — който сега няма кой знае каква работа, освен да координира сервото — и два малокалибрени лазера в пръстите на ръцете, които можеха да се свалят само чрез ампутация. И енергийният източник, естествено. Всичко останало — кондензаторът на мълниехвъргачката, бронебойният лазер, звуковите оръжия — вече го няма. — Също и устройството за саморазрушаване, но Джони реши да спести на баща си този факт.

— Стига по темата. Извинявай, че те попитах, но исках да съм наясно. С майка ти бяхме малко обезпокоени.

— Няма нищо.

Междувременно стигнаха къщата. Веднага щом влязоха, Джони надникна в спалнята, която Джейми беше обсебил през изминалите три години.

— Къде е брат ми? — попита той, след като хвърли раницата на старото си легло.

— Отиде до Ню Персей да търси нова лазерна тръба за заваръчния струг в работилницата. В момента работи само един от двата струга и ако и той се развали, доста ще закъсаме. В последно време стана много трудно с резервните части — заради войната. — Той щракна с пръсти. — Слушай, а можеш ли да заваряваш с тези твоите лазери?

— Мога да правя точкови заварки. Всъщност, те са пригодени именно за работа с метали.

— Чудесно. Значи ще ни помогнеш, докато пуснем машината в ход. Какво ще кажеш?

Джони се поколеба.

— Да ти призная честно, тате... не ми се ще. Защото... тези лазери ми напомнят за... други неща.

— Не те разбирам — намръщи се Пирс. — Да не се срамуваш от това, което си правил?

— Не, разбира се, че не. Искам да кажа, че си давах сметка с какво ще се занимавам, когато се записах за кобра. Само че... тази война е малко по-различна от войната, в която ти си участвал. През

цялото време, докато бях на Адирондак, аз се намирах в постоянна опасност — и излагах на риск живота на други, непознати хора. Ако ти се е налагало да се сражаваш лице в лице с минтистийци или да погребваш труповете на невинни граждани... — той спря за миг и направи видимо усилие да се овладее — сигурно ще разбереш защо се опитвам да забравя всичко. Поне за известно време.

Пирс помълча няколко секунди. После вдигна ръка и я положи върху рамото на сина си.

— Прав си, Джони, да воюваш от борда на звездолет е съвсем различно. Едва ли ще мога да си представя през какво точно си преминал, но ще се постарая. Съгласен?

— Да, татко. Благодаря ти.

— Няма защо. Хайде да видим какво прави майка ти. А после ще надзърнеш и в стаята на Гуен.

Вечерята беше истински малък празник. Ирена Моро беше сготвила любимото ястие на сина си, а разговорът вървеше леко, често прекъсван от смях. Джони имаше усещането, че стаята е изпълнена с топлина и обич, която ги заобикаляше от всички страни като невидима защитна бариера. За първи път, откакто беше напуснал Асгард, той се чувстваше в пълна безопасност и напрежението, превърнало се в негова втора природа, започна да напуска мускулите му.

Към края на разговора стана дума и за предстоящите планове на Джони.

— Още не съм решил — призна той, докато отпиваше от чашата с димящо кахве. — Мислех да се върна в училище и да завърша прекъснатия в последната година курс по компютърна програмистика. Но това ще отнеме цяла година, а на мен никак не ми се учи. Поне засега.

— А ако се хванеш на работа — попита седящият отсреща Джейми, — какво би избрал?

— Смятах да помагам на татко в работилницата, но както научих, ти вече се справяш доста добре там.

Джейми погледна за миг баща си.

— По дяволите, Джони, при нас има достатъчно работа и за трима ни. Нали, тате?

— Разбира се — отвърна Джони, след кратко колебание. — Но струва ми се, че засега не ви достигат инструменти. Затова смятах да поработя няколко месеца на друго място, докато оборудват работилницата за трима. А сетне, ако не ми потръгне особено, ще се върна при вас.

Пирс кимна.

— Правилно си решил, Джони. Това е най-добрият начин.

— Значи пак се връщаме на първия въпрос — настояваше Джейми. — Каква работа ще си избереш?

Джони вдигна чашата и отпи с наслаждение. Кахвето в армията никога не притежаваше подобен фин аромат и беше направо претъпкано с разни витамини и стимуланти.

— Имам доста добър опит в инженерството, особено в употребата на експлозивни и ултразвукови резачки. Ще си опитам късмета в някоя пътно-строителна компания — разбрах, че започвали нова магистрала на юг от града.

— Нищо не пречи да опиташ — сви рамене Пирс. — Ще си отдъхнеш ли преди това няколко дни?

— Не — още утре отивам. Тази вечер ще се поразходя из града — искам да свикна с обстановката. Мамо, да ти помогна ли в раздигането на масата?

— Не ставай смешен, Джони — засмя се Ирена. — Почивай си и остави на мен.

— Но само тази вечер — захили се Джейми. — Защото утре те пращаме на солните рудници с останалите роби.

Джони го ръгна с пръст в гърдите.

— Пази се от мрака на нощта — произнесе с престорено сериозен глас. — Защото там някъде може да те дебне зловещата възглавница, която ще те халоса. — Той се обърна към родителите си. — Значи нямате нищо против да изляза? Нещо да ви донеса от града?

— Тъкмо днес пазарувах — успокои го Ирена.

— Тръгвай, синко — подхвърли Пирс.

— Няма да закъснявам — Джони допи последната глътка кахве и остави чашата. — Вечерята беше страхотна, мамо, благодаря ти.

Той излезе от гостната и се отправи към вратата. За негова изненада, Джейми го следваше по петите.

— С мен ли идваш? — попита го Джони.

— Само до колата. — Той мълча, докато излязоха навън. — Искях да те светна на някои неща, преди да тръгнеш.

— Хайде — стреляй.

— Въпрос първи: трябва да внимаваш, когато насочваш пръста си към хората, както направи преди малко с мен. Особено, ако в този момент изглеждаш ядосан — дори и на майтап.

Джони премигна учудено.

— Хей, та аз само се шегувах.

— Зная и затова не се уплаших. Но някой може да си помисли нещо и да скочи под масата.

— Не те разбирам. Защо?

Джони сви рамене, но накрая намери сили да погледне брат си в очите.

— Защото другите се боят от теб, Джони. Всички следяха внимателно новините за войната. И знаят какво може да прави една кобра.

Джони се намръщи. Звучеше съвсем като повторение на онзи неловък прощален разговор с Илона Линдър, от който беше останал с неприятни спомени.

— Но какво да направя аз? — попита той малко по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Всъщност, по-голямата част от оръжията ми бяха демонтирани. Едва ли ще мога да използвам малкото, което остана — просто ми е втръснало от всякакви сражения.

— Зная. Но дали го знаят и другите? Джони, не си измислям, говорих с някои от момчетата и всички бяха доста уплашени, когато разбраха, че ще се връщаш. Нямах представа колко от тях си припомниха разни стари спречквания с теб и сега треперят да не им поискаш сметка.

— Я стига, Джейми. Та това е смешно.

— И аз им го казвах, но никой не ми повярва. Изглежда, че родителите им са на същото мнение — нали знаеш колко бързо се разпространяват подобни слухове? Ако питаш мен, поне за известно време се преструвай на невинна птичка. Покажи им, че няма защо да се боят от теб.

— Добре де, но всичко това е много глупаво. Обещавам да съм послушно момче.

— Уф — въздъхна облекчено Джейми. — А сега, следващият въпрос. Смяташе ли тази вечер да се отбиваш при Алис Керн?

— Мина ми през ума. Защо? Да не се е преместила?

— Не, там си живее. Но по-добре ще е, ако преди това ѝ се обадиш. Може да е... заета.

Джони едва забележимо присви очи.

— За какво намекваш? Да не живее с някого?

— О, не, чак дотам не се е стигнало. От известно време излиза с Дуан Итъридж. А той пък се хвали, че му била приятелка.

Джони прехапа устни и се загледа през рамото му, към познатите контури на родната къща. Не можеше да вини Алис, че в негово отсъствие си е намерила друг — три години не бяха никак кратък период, дори ако бяха ходили сериозно. Но все пак, заедно със семейството му, тя беше нещо като психологическа котва, като утешителен спомен, до който прибягваше винаги, когато му ставаше тежко. Уверен бе, че с нейна помощ щеше да преодолее далеч побезболезнено бариерата, която все още го делеше от цивилния живот... а и да я отстъпи така малодушно на някой като Дуан Итъридж беше направо немислимо.

— Ще трябва да се погрижа за това — произнесе замислено той. После забеляза физиономията на Джейми, усмихна се и побърза да го успокои. — Не се безпокой, ще му я отнема по възможно най-цивилизован начин.

— Е, пожелавам ти успех. Но все пак искам да те предупредя — той не е онзи хлапак, който помниш.

— Ще го имам предвид. — Джони плъзна ръка по металния покрив на колата. Всичко наоколо бе толкова познато... и така далечно. Дали пък в него не говореха бойните инстинкти — може би наистина щеше да е по-добре, ако си останеше вкъщи, вместо да се забърква в разни истории. Джейми изглежда долови колебанието му.

— Все още ли смяташ да излезеш?

Джони прехапа устни.

— Ами да, ще взема да се поразтъпча наоколо. — Той отвори вратата, настани се на седалката и включи двигателя. — Не ме чакай — подхвърли през рамо, преди да подкара.

В края на краищата, не беше воювал три години с трофтите само за да се завърне и да си стои вкъщи.

И въпреки това, пътуването до Чедър лейк му се стори по-скоро като разузнавателна акция, отколкото като приятна разходка из мястото, в което беше израсъл. Обиколи почти целия град, но не спря нито веднъж, нито пък помахна на някой от срещнатите познати. Съвсем съзнателно не доближи и апартамента на Алис Керн. След един час се прибра.

От дълги години единствената наземна връзка между Чедър лейк и Бойар, една малка ферма на югозапад, беше напуканият, еднолентов перматорфен път, който се спускаше успоредно на планината Шард. Движението по него беше толкова оскъдно, че никои и не помисляше да го реконструира или разширява. От Бойар готовата реколта се откарваше направо в Ню Персей, по същия път в обратна посока пътуваха доставките.

Но и тук бе настъпила промяна. Причина за това стана цезиевата жила, която беше открита в хълмовете на север от Бойар. Още с пристигането си рудодобивните компании започнаха строежа на нов, широк път. По някакви неясни технически причини повечето преработващи инсталации бяха построени близо до Чедър лейк и от градчето до мините щеше да води скоростна, многолентова магистрала.

Джони откри пътния техник близо до голяма купчина натрошен гранит, който трябваше да бъде разстлан като настилка за новия път.

— Вие ли сте Симпсън Грейндж? — попита той.

— Да. А ти?

— Джони Моро. Господин Оберланд ми каза да проверя при вас за свободно място. Имам опит в работата с лазери, експлозиви и ултразвукови разрушители.

— Ами, всъщност, малкия... я чакай, чакай малко. Джони Моро — кобрата?

— Бившата кобра. Да.

Грейндж го погледна с присвити очи.

— Слушай, май имам нещо за теб. Започваш направо от осми разряд.

Това беше два разряда над минимума.

— Чудесно. Ужасно много благодаря. Това ли ще разчиствам? — Джони посочи купчината гранитни късове.

— Да, но малко по-нататък. Ела за минутка с мен.

Той отведе Джони при група от седем-осем мъже, които разтоварваха масивни рула с плътна, промишлена хартия от каросерията на един тежкотоварен камион. За всяко от рулата бяха нужни поне четирима мъже, които въпреки това пуфтяха от огромната тежест.

— Момчета, това е Джони Моро — обърна се към тях Грейндж. — Джони, налага се да разтоварим камиона колкото се може по-скоро, за да направи още един курс. Ще им помогнеш ли?

Той си тръгна, без да чака отговор.

Джони се покатери с неохота в каросерията. Не това беше работата, на която се надяваше. Останалите го разглеждаха с мрачни лица и на няколко пъти ги чу да си шепнат „кобра“. Все пак, твърдо решен да не се отказва пред първата трудност, той пристъпи към ръба на каросерията и им подвикна:

— Хайде, кой ще ми помогне?

Никой не помръдна.

— Дали пък няма да ти пречим, а? — произнесе дрезгаво един от работниците.

Джони се постара да отвърне колкото се може по-спокойно.

— Вижте, искам само да си свърша моята част от работата.

— Бре, че си се загрижил — подхвърли подигравателно друг. — Направили са те супермен с данъците на такива като нас. А сега Грейндж сигурно ще ти плаща за четирима. Щом е така, ние ще свалим първите осем рула, а ти — останалите пет. Честна подялба — нали?

Останалите закимаха. Джони плъзна поглед по лицата им, търсейки поне малък признак на симпатия или поддръжка. Но виждаше само враждебност и безпокойство.

— Хубаво — рече тихичко той.

Наведе се, вдигна рулото, усещайки безшумното писукане на натоварените до краен предел сервомотори и се приближи предпазливо до края на каросерията. Сетне остави рулото, скочи долу, вдигна го внимателно и го отнесе при останалите край пътя.

Никой от работниците не помръдна, но лицата им се бяха променили до неузнаваемост. Сега вече на всички тях се четеше само

страх. Едно е, помисли си Джони, да гледаш филмчета за това как могъщите кобри се справят с трофтите, а съвсем друго, когато някой вдигне пред теб двестакилограмов товар. Той прокле тихичко, отнесе набързо и останалите рула и без да каже нито дума, се върна при Симпсън Грейндж.

Намери го край поредната купчина варели с втвърдител за пътна настилка и веднага получи задача да ги отнесе на ново място. Така се продължи през следващите няколко часа. Джони се опитваше да стои настрана от всякакви разговори, но новината за него доста бързо се разпространи наоколо. Повечето от работниците не бяха така враждебно настроени, както първата група, но въпреки това непрестанно се чувстваше като на сцена и Джони започна да се нервира от любопитните им погледи и подмятанията.

Малко преди обяд реши, че повече не издържа и отново потърси техника.

— Не обичам, когато си играят с мен, господин Грейндж — поде малко ядосано той. — Дойдох тук, за да помагам на сапърската група, а вместо това ме карате да мъкна разни обемисти товари, сякаш съм магаре.

Грейндж го огледа с хладен поглед.

— Предложих ти договор за работа осми разряд — рече той. — Но не сме се уговарили каква точно ще е тази работа.

— Не е честно. Нали ви казах какво искам.

— И какво, като си ми казал? Да не си с някакви специални привилегии, а? В сапърската бригада работят само момчета с дипломи, разбра ли? Да не искаш да изгоня някой от тях, за да настаня теб?

Джони отвори уста, но така и не му дойде наум подходящ отговор. Грейндж сви рамене.

— Виж какво, хлапе — произнесе троснато той. — Нямам нищо против теб. Дявол да го вземе, аз също съм ветеран. Но ти нямаш нито опит, нито подготовка, за да работиш в пътното строителство. Вярно, никога не ни е излишна някоя допълнителна ръка, а и тялото ти си го бива в тежката работа. Но за друго, честно ти казвам, не виждам да си ни нужен. Или приеми или се откажи — както решиш.

— Благодаря, но не съм съгласен.

— Твоя воля. — Грейндж извади едно картонче и написа нещо на него. — Срещу това в службата в Чедър лейк ще ти платят за днес. Промениш ли си решението, можеш да дойдеш пак.

Джони взе картата и си тръгна, опитвайки се да не обръща внимание на стотиците погледи, вперени в гърба му.

Когато се върна, къщата беше съвсем празна. Толкова по-добре. Тъкмо ще има време да се успокои, докато се върнат другите. Като кобра не беше привикнал да се примирява с неуспеха, провалът на една акция беше само стимул, за да подготвят по-грижливо следващата. Но тук правилата бяха съвсем различни и той не бе успял да се адаптира толкова бързо към тях, колкото предполагаше.

Което не означаваше, че се е предал. Отново разтвори вестника на обявите за търсене на работници. Повечето от местата, които предлагаша, бяха със заплащане десети разряд, други пък изискваха прекалено сериозна квалификация. Джони се настани удобно в креслото, извади бележника и започна да преглежда предложенията.

Когато приключи, разполагаше с внушителен списък от две страници, с който прекара целия следобед в телефонни проучвания. Опитът беше както отрезвяващ, така и отчайващ — равносметката беше само две събеседвания, които уговори за следващата сутрин.

Междувременно дойде време за вечеря. Джони пъкна бележките в джоба си и слезе в кухнята, за да помогне с каквото може на Ирена.

— Как е, намери ли нещо подходящо? — посрещна го с усмивка тя.

— Нищо особено — отвърна Джони. — Утре ще имам две събеседвания, едното в „Светланов електроник“, а другото в една миньорска компания. Май трябва да се радвам и на това.

Ирена го потупа по рамото.

— Ще намериш нещо. Не се безпокой. — Тя погледна през прозореца. — Джейми и баща ти се връщат. Май че водят някого с тях.

Джони надникна през рамото ѝ. Зад тяхната кола беше паркирана втора. Отвътре излезе висок мъж и се присъедини към баща му. Джейми вървеше отзад.

— Изглежда ми познат, мамо, но не мога да си спомня кой беше.

— Но това е Тиги Стилман, градският наместник! — възкликна изненадано тя. — Чудя се, какво ли търси тук? — Ирена избърса

ръцете си и излезе да го посрещне. Джони я последва, но спря в гостната.

Вратата се отвори, още преди Ирена да стигне до нея.

— Здравей, скъпа — поздрави я Пирс и тримата мъже влязоха. — Тиги намина в работилницата малко преди да приключим с работата и аз го поканих да дойде с нас.

— Колко мило — произнесе Ирена с най-любезния си глас. — Отдавна не сме се виждали, Тиги. Как е Шарейн?

— Чудесно, Ирена — отвърна Стилман. — Само дето и тя не ме вижда много често напоследък. Всъщност, минах да проверя дали Джони се е прибрал от работа.

— Тук съм — каза Джони. — Поздравления за победата на миналогодишните избори. Жалко, че не можах и аз да гласувам.

Стилман се засмя, после подаде ръка на Джони. Държеше се уверено, дори приятелски, но в очите му се четеше известна предпазливост.

— Ако знаех, че ще гласуваш за мен, щях да ти изпратя анкета. Добре дошъл у дома, Джони.

— Благодаря ви, сър.

— Защо не седнем? — попита Ирена.

Преместиха се в гостната и известно време приказваха за дребни неща. Джони само кимаше и очакваше главното.

— Причината, която ме накара да дойда тук, Джони — поде накрая Стилман, — е, че градският съвет реши да ти организира нещо като тържествено посрещане през идущата седмица. Нищо особено, просто малък парад през града, последван от няколко кратки речи — не е необходимо да участваш в речите, ако не желаеш, — а после ще организираме фойерверки или нещо такова. Какво мислиш?

Джони се колебаеше, но така и не откри как да изрази становището си по-дипломатично.

— Благодаря, но не желая да го правите.

Гордата усмивка на Пирс замръзна.

— Какво искаш да кажеш, Джони? Защо не желаеш?

— Защото не искам да минавам като чучело пред всичките тези хора, а те да ми ръкопляскаат. Това е глупаво — да, глупаво е. Не искам да се вдига шум около мен.

— Джони, градът трябва да ти окаже почести за всичко, което си направил — опита се да го убеди Стилман.

— Най-голямата чест ще е да престанете да ме смятате за някакъв урод — отвърна раздражено Джони.

— Сине... — намеси се Пирс.

— Татко, щом Джони не желае никакви тържествени крясъци, значи така ще бъде — обади се Джейми от ъгъла. — Освен, ако не го приковете с вериги за микрофоните на трибуната.

За минутка настъпи сконфузена тишина. Накрая Стилман се надигна от мястото си.

— Добре, Джони, щом смяташ така, няма какво повече да обсъждаме. Май е време да си вървя.

— Поздрави на Шарейн — сети се Ирена.

— Ще те изпратя до колата — добави Пирс, а после двамата излязоха.

Ирена хвърли питащ поглед на Джони, но всичко, което каза, беше:

— Момчета, мийте си ръцете, защото скоро ще слагам вечерята.

— Добре ли си? — попита го Джейми, след като майка им излезе.

— Аха. Благодаря за подкрепата. Те не разбират.

— Аз също не съм сигурен, че разбирам. Да не е задето ти казах, че хората се боят от теб?

— Не, това няма нищо общо. На Адирондак хората също се бояха от нас. Но въпреки това... — той въздъхна. — Виж, Хърайзън е чак на другия край на Доминиона и никога не е бил заплашван пряко от нашествието на трофтите. Как да приема овациите на хора, които нямат ни най-малка представа на какво се радват? Не желая да се преструвам. — Той извърна поглед към прозореца. — На Адирондак имаше грандиозно тържество след оттеглянето на трофтите. Не го правеха по задължение, хората бяха щастливи и това си личеше по всичко. Освен това знаеха какво дължат на нас. Не само на тези, които бяхме на трибуната, но и на другите — които вече ги нямаше. И вместо с тържествени химни, накрая завършиха с прощален реквием. — Той отново погледна Джейми. — Как да се радвам след това на фойерверките в Чедър лейк?

Джейми нежно докосна брат си по рамото и кимна.

— Ще ида да повикам Гуен — произнесе след секунда той.

Пирс се прибра. Не каза нищо, само разочаровано погледна Джони, преди да влезе в кухнята. Джони въздъхна и отиде да си мие ръцете.

Вечерята премина в мълчание.

И двете събеседвания на следващия ден не бяха нищо повече от проява на вежливост. След поредния провал, Джони стисна зъби и се прибра вкъщи, за да прегледа отново вестника. Този път реши да снижи още малко летвата и приключи с нов списък, дълъг близо три страници и половина. Отново дойде време за телефонните разговори.

Малко преди вечеря приключи и с последното обаждане.

— Този път дори нямаше покана за събеседване — съобщи равносметката на Джейми. — Изглежда новините се разпространяват доста бързо.

— Стига, Джони, все ще има някой в града, който да не се интересува, че си бивша кобра.

— Дали да не намалиш още малко изискванията си? — предложи Пирс. — Нищо лошо няма в здравата физическа работа.

— Хей, защо не станеш полицай? — подхвърли Гуен. — Страхотно ще бъде.

— Вече опитвах да стана работник, забрави ли? — ядоса се Джони на баща си. — Другите строителни работници ме гледаха така, сякаш се готвя да им изям хляба.

— Сигурно нещата щяха да се променят с времето — успокояваше го Ирена.

— Особено, ако знаеха какво си направил за Доминиона — добави с укор баща му.

— Не, татко. — Джони веднъж вече се бе опитал да им обясни защо не желае тържествено посрещане и старият Моро го бе изслушал внимателно. Изглежда обаче, така и не бе променил становището си. — От мен сигурно ще стане добър полицай, Гуен — продължи Джони, — но ще трябва да върша немалко от нещата, с които се занимавах в армията.

— Върни се тогава в училище — предложи Ирена.

— НЕ! — извика Джони и почти веднага съжали за избухването си.

В стаята се възцари неприятна тишина.

— Вижте, зная, че се опитвате да ми помогнете и съм ви благодарен за това. Но аз съм на двадесет и четири години и мога сам да се справя с проблемите си. — Той остави чашата и се надигна. — Не съм гладен. Ще изляза да се поразходя.

След няколко минути вече се носеше по шосето, питайки се къде да иде, за да се поразсее. Недалеч от центъра имаше нов увеселителен център, но точно сега не му се скиташе из шумни тълпи. Сети се за няколко стари приятели, но нямаше желание да ги потърси. Всъщност, добре знаеше къде иска да иде. Джейми го бе посъветвал да позвъни на Алис, преди да се срещне с нея, но тази вечер го владееше някакво своенравно настроение. Той свърна на следващото кръстовище и пое към улица „Блейкли“.

Гласът на Алис прозвуча доста изненадано, щом ѝ съобщи кой я чака пред вратата. Но когато отвори, на лицето ѝ беше разцъфнала усмивка.

— Джони, радвам се да те видя — рече тя и протегна ръка.

— Здравей, Алис. — Той ѝ се усмихна, стисна ръката ѝ и влезе вътре. — Аз пък си мислех, че си ме забравила.

— Не съвсем — прошепна тя и изведнъж се озова в обятията му. Останаха така близо минута, сетне Алис предложи: — Защо не седнем? Трябва да наваксаме за цели три години.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Не. Защо?

— Изглеждаш ми малко притеснена. А аз си помислих, че може да имаш среща.

Тя се изчерви.

— Не и тази вечер. Но сигурно си чул, че излизам с Дуан.

— Да. Сериозно ли е, Алис? Имам право да знам.

— Харесвам го — отвърна тя и го погледна смутено. — Струва ми се, че в началото се съгласих, за да притъпя болката в случай, че ти... не се върнеш.

Джони кимна.

— И аз имах нужда от същото. Добре, че на Адирондак живееш с едно семейство.

— Съжалявам — Алис го погледна с насълзени очи. — Както и да е, нещата сега отидоха много по-далеч, отколкото очаквах, а и с твоето завръщане всичко съвсем се обърка.

— Никой не те кара да вземеш решение още тази вечер — опита се да я успокои Джони. — Освен, дали не желаш да прекараш вечерта с мен.

— Виж, това ще е лесно — кимна малко облекчено тя. — Ако си вечерял, ще ти направя кахве.

Разговаряха почти до среднощ и към края Джони отново беше завладян от спокойствието, което почувства в първия ден след завръщането си. Дуан Итъридж скоро щеше да потъне там, откъдето се бе появил и всичко щеше да бъде постарому — с Алис, със семейството, с работата. И когато най-сетне се прибра у дома, Джони вече беше готов с цял куп планове за бъдещето.

— Джони? — прошепна някой в стаята. — Как си?

— Добре, Джейми — наистина.

— А Алис как е?

— Хайде, заспивай, Джейми — засмя се той.

— Значи всичко е наред. Лека нощ, Джони.

Въздушните кули рухнаха една по една.

Работодателите продължаваха да отпрацат Джони с умопомрачително постоянство, което го принуди да търси свободни места за специалист девети и дори десети разряд. Но и там не можа да се задържи дълго — колегите му го посрещаха със страх и недоверие, което от своя страна създаваше непоносима враждебна атмосфера и след няколко дни Джони си тръгваше.

Връзката му с Алис се разпадаше, също като опитите да си намери постоянна работа. Тя продължаваше да се държи приятелски, дори настояваше да се срещат, но между двамата имаше някаква невидима преграда, която не съществуваше преди войната. И което бе още по-лошо, Дуан категорично отказа да отстъпи заетите позиции и непрестанно съперничеше с Джони за нейното свободно време и вниманието ѝ.

Най-лошото беше обаче, че по някакъв начин тежестта от неговите проблеми се стовари върху цялото семейство. Налагаше се

родителите му да търпят обидните погледи, подмятанията и неизказаното презрение, само задето бяха свързани с една бивша кобра. Гуен го понасяше най-тежко, изолирана от доскорошните си приятели. Все по-често Джони се замисляше дали да не напусне Хърайзън и да се завърне на действителна служба. Но да си тръгне сега, означаваше да приеме поражението, а тъкмо това не можеше да понесе.

Така продължи и през следващите три месеца, до нощта на инцидента. Или на убийството, както някои го нарекоха.

Загледан през прозореца на паркираната кола към залязващото слънце, Джони се помъчи да прогони гнева и отчаянието и да потърси някакво решение. Току-що бе напуснал апартамента на Алис след поредното скарване — десетото или дванадесетото, за последния месец. Също като с работата, нещата с Алис не само не вървяха, но и се влошаваха. В този случай, обаче, можеше да вини само себе си.

Когато се успокои, слънцето вече се бе скрило зад хоризонта. Най-разумното беше да се прибере вкъщи. Но родителите му бяха канени на вечеря и мисълта, че ще остане сам, му се стори непоносима. Имаше нужда от някакво развлечение, за да забрави поне за малко неприятните мисли. Джони запали и подкара колата към „Раптория“, новия развлекателен център на Чедър лейк.

Беше посещавал подобни центрове на Асгард и Адирондак и сравнен с тях, „Раптория“ бе доста скромна. Състоеше се от петнадесетина зали и галерии, всяка от които предлагаше своя комбинация от сензорни стимулации на посетителите. Все пак, изборът беше доста ограничен в рамките на традиционните представи — музика, храна и напитки, пречистени наркотици, светлинни забави, игри и басейн с минерална вода. Липсваха крайните интелектуални и физически забавления, с които по право се занимаваха само проститутки и компаньонки.

Джони обиколи няколко зали, където предимно се танцуваше или посетителите зяпаха светлинното представление. Видимостта, естествено, беше отвратителна, но така поне никой нямаше да го познае. Най-сетне намери свободно място и се отпусна.

Музиката беше приятна, макар и демодирана, на Асгард сигурно са я слушали преди три години — но въпреки това той почувства, че се отпуска и забравя за неприятностите. Почти бе потънал в приятен унес, когато зад него спря група тийнейджъри и един от тях го побутна доста грубо.

— Здравсти, кобра — извика той, когато Джони вдигна глава. — К'во ново?

— Нищо особено — отвърна предпазливо Джони. Бяха седем на брой, три момичета и четири момчета, всички до един облечени според последния вик на модата, която иначе бе доста далеч от места като Чедър лейк. — Познаваме ли се?

Момчетата си захилиха.

— Не — изръмжа другото момче. — Освен, че тук всички те знаят. Защо не им помахаш, а?

Джони бавно се надигна и огледа лицата им. Съдейки по блесналите погледи и учестеното дишане, и седмината бяха попрекалили със стимулантите.

— Не мисля, че е необходимо — каза той.

— Какво, ще си мерим силите ли? — попита първото момче. — Хайде, кобра, покажи за какво те бива.

Без да промълви нито дума, Джони пое към изхода, следван от кресливата групичка. Малко преди да излезе, двете нахални момчета го изблъскаха и препречиха вратата.

— Няма да си тръгнеш, докато не покажеш някой номер — рече единият.

Джони го погледна право в очите и едва се сдържа да не го блъсне в отсрещната стена. Вместо това вдигна двамата нахалници за коланите, завъртя се и ги остави зад себе си. Само с едно лекичко побутване двамата се озоваха на пода.

— Най-добре идете да послушате музика — посъветва ги той.

— Прескочи пуйка — подхвърли едно от момчетата. Джони игнорира непонятната обида и излезе, уверен, че няма да го последват. Поне за известно време беше прав.

Но вечерта бе развалена. Той смени още няколко зали, с надежда да забрави неприятния инцидент, ала така и не успя да си възвърне изгубеното спокойствие. Накрая си тръгна. До колата имаше поне стотина метра, а и въздухът навън беше приятно прохладен.

Тъкмо пресичаше улицата, когато наблизко се разнесе приглушеният шум от двигател. Джони обърна глава и в същия миг една от колите, които се движеха край тротоара, рязко сви и се насочи към него.

Нямаше време за размисъл, дори за нормална човешка реакция. Но Джони не се нуждаеше нито от едното, нито от другото. За първи път, откакто беше напуснал Адирондак, нанокomпютърът пое пълен контрол над тялото му. Той се хвърли напред и нагоре, прелетя през цялата дължина на улицата и се озова право на отсрещния тротоар. Все пак не беше напълно подготвен, защото се претърколи и доста болезнено си удари рамото в близката сграда. Колата профуча край него и в същия миг от пръстите на Джони бликнаха два ослепителни лазерни лъча, които я удариха и се забиха в задните гуми. Последвалият взрив заглуши дори рева на двигателите. Изгубила в миг управление, колата поднесе, удари се в няколко паркирани коли и накрая се блъсна в ъгъла на една от сградите.

Без да губи нито секунда, Джони скочи и изтича при преобърнатата кола. Веднага се зае да разрязва смачкания метал и успя да отвори вратата, още преди пристигането на спасителния екип. Но усилията му бяха напразни. Шофьорът беше мъртъв, а спътникът му умря по пътя към болницата от тежки вътрешни увреждания.

Оказаха се двете момчета, които се заяждаха с Джони в „Раптория“.

Вратата се отвори и Стилман завъртя глава, забравил какво бе вълнувало мислите му допреди секунда. Влезият беше Сютън Фрейзър.

— Никога ли не чукаш? — попита Стилман раздражено.

— По-късно ще гледаш през прозореца — отвърна Фрейзър. — Сега трябва да поговорим.

Стилман въздъхна.

— За Джони Моро?

— Позна. Тиги, измина цяла седмица, но никакъв признак за успокояване на духовете. Хората в района продължават да питат защо Джони не е арестуван.

— Това вече го обсъждахме, не помниш ли? Съдебният отдел все още преглежда доклада от полицията, нищо не можем да предприемем докато не получим тяхното окончателно решение. Дотогава можем да говорим само за законна самоотбрана.

— О, стига вече. Знаеш добре, че хлапетата щяха да отбият в последния момент, без да го докоснат. Нали така й викат на оная тъпа игра: „Прескочи пуйка“. Добре, добре, зная, че Джони не е имал представа за играта. Но известно ли ти е, че е стрелял *след* като колата го е подминала? Имам трима свидетели, готови да го потвърдят.

— Зная го от полицията. И точно това най-много ме озадачава. Дали не е свързано с бойната му подготовка?

— Страхотна каша — промърмори Фрейзър.

В този момент изписука интеркомът.

— Господин Стилман, някакъв човек на име Ванис Д'арл настоява да се срещне с вас.

Стилман хвърли учуден поглед на Фрейзър, но той само сви рамене.

— Поканете го.

Влезлият беше строен, тъмнокос мъж с уверени движения. Съдейки по облеклото и маниерите му, идваше от друга планета.

— Господин Д'арл — посрещна го Стилман и двамата с Фрейзър се изправиха, — аз съм градски наместник Тиги Стилман, а това е съветник Сютън Фрейзър. Какво можем да направим за вас?

Д'арл им посочи своята златна идентификационна карфица.

— Ванис Д'арл, пратеник на комисаря Саркис Х'орм от Централния комитет на Доминиона.

Говореше с едва доловим акцент. Стилман забеляза с крайчеца на окото си, че лицето на Фрейзър замръзна. Той също бе почувствал известна слабост в коленете.

— За нас е чест да ви посрещнем, сър. Заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Д'арл се отпусна в креслото, което допреди малко заемаше Фрейзър. Съветникът заобиколи бюрото и седна в другия край на кабинета, сякаш се стараеше да не привлича излишно внимание върху себе си.

— Визитата ми има чисто информативен характер, господин Стилман — поде Д'арл. — Но това, което ще ви кажа, е строго поверително. — Той изчака двамата да кимнат, преди да продължи. —

Идвам при вас направо от Хърайзън сити, където наредих да бъдат оттеглени всякакви обвинения срещу бившата кобра, сержант Джони Моро.

— Разбирам — кимна Стилман. — Мога ли да попитам защо Централният комитет проявява интерес към този случай?

— Формално погледнато, сержант Моро все още се намира под юрисдикцията на армията, тъй като може да бъде призван на действителна служба всеки момент. Това е една от причините, поради които комисар Х'орм държи под око „Проект кобра“ още от самото му начало.

— Запознат ли сте с подробностите около инцидента, в който е бил забъркан господин... а-а, сержант Моро?

— Да и разбирам напълно недоумението, което изпитвате вие и местните юридически институции във връзка с действията му. Но сержант Моро не може да бъде отговорен за действията си. Той е бил нападател и е действал по съответния начин.

— Толкова неконтролируемо ли е онова, което са му втълпили в армията?

— Не съвсем. — Д'арл очевидно се поколеба. — Не ми се искаше да ви го казвам, още повече, че доскоро това беше важна военна тайна. Но иначе едва ли ще разберете защо е станало така. Някога задавали ли сте си въпроса какво точно се крие зад наименованието „кобра“?

— Ами... — Стилман се огледа объркано. Въпросът го бе заварил неподготвен. — Мислех, че има връзка с един вид змии на Земята.

— Само косвено. Това е съкращение от „Компютъризиран Бойно-Рефлексен Арсенал“. Сигурен съм, че знаете за керамичното подсилване на костите и сервомоторите, може би сте чували и че в мозъка им е имплантиран нанокomпютър. Тъкмо оттам се породиха и проблемите... Трябва да си давате сметка, че един войник и най-вече член на диверсионна група, оперираща дълбоко в тила на врага, се нуждае от доста добри бойни рефлексии, за да оцелее. Сериозното и целенасочено обучение може да му даде само известна част от онова, което е необходимо, но то отнема доста време и има свои граници. Ето защо тези рефлексии се програмират в компютъра, който се имплантира, за да осъществява координацията между органите на тялото от една

страна и оръжията и останалата екипировка от друга — най-вече по време на стрелба. С две думи, Моро ще реагира мигновено и със съвсем минимално съзнателно участие на всяка смъртоносна атака, насочена срещу него. Тъкмо това е станало и в случая, за който съм тук. Той е избягнал първоначалното нападение, но се е намирал в опасна ситуация — проснат на пътя, без възможност за прикритие — и това го е принудило да предприеме контраатака. Част от работата на компютъра е да следи състоянието на оръжейните системи и тъй като единственото оръжие, с което Моро разполага, са лазерите в пръстите, той е използвал именно тях.

В стаята цареше тишина.

— Не зная дали съм разбрал правилно — проговори накрая Стилман. — Армията е превърнала Джони Моро в една автоматична бойна машина, готова да унищожава всичко, което дори привидно се опитва да я заплаши? А след това му е позволила да се върне сред нас, без да вземе каквито и да било мерки!

— Системата, за която говорим, е била предназначена да защитава приносителя ѝ във вражеска територия — припомни му Д'арл. — И съвсем не се задейства толкова лесно, колкото си представяте. Що се отнася до това, че сме му „позволили“ да се завърне обратно, то ние нямахме друг избор. Компютърът не може да бъде препрограмиран или демонтиран, без да се увреди мозъчната тъкан.

— Какви ги говорите? — възкликна разгневено Фрейзър, изглежда забравил, че разговаря с високопоставен чиновник. — Кой тъпанар е родил тази идея?

Д'арл се обърна и втренчи поглед в него.

— Господин Фрейзър, Централният комитет е толерантен към критиката — произнесе с равен глас той. — Но тонът ви е невъздържан.

Ала Фрейзър не се предаваше толкова лесно.

— Какво значение има тонът ми? Как, според вас, ще се справим с него, след като реагира по този начин на всяка атака? — Той изсумтя и добави: — Атаки. Хлапетата само са искали да си поиграят!

— Я помислете малко — озъби се Д'арл. — Нима можем да рискуваме, като позволим някоя кобра да бъде заловена от трофтите, а после да ни я върнат с тяхна програма. Кобрите са войници — първо и

преди всичко войници — и всичко, с което разполагат, е абсолютно необходимо и оправдано от военна гледна точка.

— А не помислихте ли, че някой ден войната ще свърши? И че тези кобри ще трябва да се завърнат към цивилния живот?

Д'арл прехапа за миг устни, но гласът му остана все така спокоен.

— Ако не бяхме прибегнали до толкова крайни средства, Доминионът можеше да изгуби войната, а голяма част от кобрите да загинат по бойните полета. Сега обаче, по-важното е да приемете фактите такива, каквито са и да се съобразявате с тях, както правят всички останали.

— Всички останали ли? — попита намръщено Стилман. — Значи този проблем не е само наш?

— Така е — призна Д'арл, като погледна отново към градския наместник. — Надявахме се след войната да задържим почти всички кобри на активна служба, но решението трябваше да бъде доброволно и около двеста пожелаха да се уволнят. Много от тях сега се изправят пред подобни проблеми. Опитваме се да им помогнем, но не е никак лесно. Хората се боят от кобрите и се съпротивляват на опитите ни.

— Можете ли да направите нещо за Джони?

— Не зная — вдигна рамене Д'арл. — Случаят при него е особен, защото живее в малко градче, където всички го познават. Бихме могли да го преместим под друго име и на друга планета. Но все някой ще разбере истината. Невъзможно е да се скрият възможностите, които притежава.

— Както и рефлексите — добави мрачно Стилман. — А и семейството на Джони е свързано с това място. Едва ли ще иска да го напусне.

— Тъкмо затова не ви препоръчах да го преместим, въпреки че обичайната практика при подобни случаи е такава. Повечето кобри нямат толкова тесни връзки със семействата си. Но пък това е едно предимство — изключително важна морална подкрепа. — Той се изправи. — Утре сутринта напускам Хърайзън, но през следващия месец ще бъда само на няколко дни път от вашата планета. Ако нещо се случи, можете да ме откриете чрез централата на Доминиона в Хърайзън сити.

Стилман също се надигна.

— Надявам се, че Централният комитет в най-скоро време ще намери подходящо решение за този проблем.

— Господин Стилман — отвърна Д'арл и го погледна право в очите, — Централният комитет е далеч по-обезпокоен от този проблем, отколкото сте вие. Вие виждате само един малък провинциален град, а ние трябва да се съобразяваме с близо седемдесет планети. Ако въобще съществува решение, ще го открием.

— А какво ще правим междуременно? — попита навъсено Фрейзър.

— Всичко, на което сте способни. Приятен ден, господа.

Джейми спря пред вратата, пое дълбоко въздух и почука. Отговор не последва. Той вдигна ръка, за да почука отново, после се отказа. В края на краищата, спалнята беше и негова. Натисна дръжката и влезе.

Джони седеше на бюрото и гледаше през прозореца. Джейми се покашля.

— Здравей, братле — рече Джони.

— Здравсти. — Върху бюрото имаше някакви формуляри. — Дойдох да ти кажа, че ще вечеряме след петнадесет минути. Какво правиш? — той кимна към бюрото.

— Попълвам молба за колеж.

— Аха. Значи реши да се върнеш в училище?

— Не зная още.

Джейми го заобиколи и надникна към формулярите. Университетът в Раджпът, Техническият университет в Зимбве, Университетът в Ейри. Все на други планети.

— Дългичко ще пътуваш, когато си идваш за Коледа — подхвърли Джейми. Беше забелязал още нещо — и трите формуляра бяха попълнени само в графата „военна служба“.

— Не смятам да се връщам често — рече тихо Джони.

— Предаваш се, така ли? — попита Джейми, като вложи цялото презрение, на което беше способен.

Но не постигна желания ефект.

— Просто отстъпвам от вражеска територия — беше всичко, което каза Джони.

— Онези хлапета са мъртви, Джони. И нищо не можеш да направиш, за да ги върнеш. Виж, никой в града не те обвинява — отпадна и официалното обвинение, забрави ли? Така че, престани да се измъчваш. Приеми факта като свършен и го забрави.

— Смесваш правната и моралната вина. От правна гледна точка съм невинен. Но морално? Не. И градът няма да ми го прости. Всеки ден виждам отвращение и страх в очите на хората. Вече дори не смеят да се държат подигравателно с мен.

— По-добре така, отколкото съвсем да престанат да те уважават.

— Много ти благодаря — рече сухо Джони. — Но бих предпочел да ми се сърдят.

Най-сетне известен признак на оживление. Джейми реши да продължи атаката, преди искрицата да е угаснала.

— Знаеш ли, приказвахме си с татко за работилницата. Нали помниш, че нямахме достатъчно инструменти за трима работници?

— Да — и все още нямате.

— Така е. Но какво пречи двамата с тате да се захванете за работа, докато аз намеря нещо по-подходящо навън?

— Само ще прогоня клиентелата.

— Не се безпокой — ухили се Джейми. — Хората обичат тате, защото работи съвестно. Пет пари не дават кой ще свърши работата, стига той да наглежда всичко. Само си търсиш извинения.

— И какво, ако е така? — тросна се Джони.

— Виждам, че в момента ти е безразлично задето животът ти е с краката нагоре — озъби се Джейми. — Но помисли поне какво означава това за Гуен.

— Чух, че приятелките ѝ се отнасяли доста зле с нея.

— Не става дума за това. Вярно, много от тях я изоставиха, но други останаха. Измъчва я да гледа как брат ѝ се разкъсва на части.

— Какво искаш да кажеш?

— Само каквото казах. Пред теб се преструва, че всичко е наред, но останалите знаем какво ѝ коства това. Тя те обожаваше, седеше с часове в стаята ти... — той млъкна, търсейки подходящата дума.

— Да не е плакала за мен?

— Ами, да. Дължиш ѝ страшно много, Джони. Вече загуби повечето от приятелите си, заслужава поне да задържи брат си.

Джони погледа за миг огледалото, после сведе очи към формулярите.

— Прав си. Кажу на татко, че ще има нов работник. — Джони събра формулярите на купчина и изрядно ги подравни.

Джейми се засмя и го потупа по рамото.

— Благодаря. Мога ли да кажа на мама и Гуен?

— Разбира се. Не, само на мама. — Той се изправи и погледна Джейми с измъчена усмивка. — Аз ще кажа на Гуен.

Миниатюрната, синкава точица светлина ярко блесна върху металния къс, после изчезна. Джони бутна назад защитните очила, изключи лазера и огледа заварката. На едно място откри съвсем дребен дефект, поправи го грижливо и продължи нататък. Не беше приключил, когато тихият звън оповести, че навън е паркирала кола. Джони се намръщи, смъкна очилата и излезе пред работилницата.

Градският наместник Стилман беше слязъл от колата и крачеше към него.

— Здравей, Джони — той се усмихна и му подаде ръка, без следа от колебание. — Как я караш?

— Горедолу, господин Стилман — отвърна Джони и стисна протегнатата ръка. Работеше едва от три дни и все още се чувстваше малко неловко, когато разговаряше с клиентите на баща си. — Татко го няма в момента, мога ли да ви помогна с нещо?

Стилман поклати глава.

— Наминах само да те видя как си и да ти донеса някои новини. Тази сутрин научих, че „Уайт брадърз контрактинг“ наемат работници за разрушаване на стария хотел. Интересува ли те подобна работа?

— Не особено. Тук се справям чудесно. Но все пак, благодаря...

Той млъкна, прекъснат от оглушителен тътен.

— Какво беше пък това? — попита Стилман и огледа безоблачното небе.

— Експлозия — отвърна Джони, вперил поглед на югозапад. За миг му се стори, че отново е на Адирондак. — Доста мощна, на юг от нас. Ето! — Той посочи белезникавия облак дим, появил се внезапно.

— Това трябва да е цезнумната пречиствателна станция — промърмори Стилман. — По дяволите! Ела, да побързае!

Краткият миг на *deja vu*^[1] отлетя.

— Не мога да дойда с вас — каза Джони.

— Остави работилницата. Никой няма да открадне нищо. — Стилман вече се качваше в колата.

— Но... — Как да обясни? — Там ще е пълно с хора! Просто не мога!

— Сега не е време да се правиш на стеснителен. Ако взривът е засегнал главния корпус, сигурно цялата станция е обхваната от пламъци. Може да им потрябва помощта ни. Тръгвай!

Джони се подчини. Забеляза, че димният облак става все по-тъмен.

Стилман се оказа прав в предположенията си. Когато приближиха развълнуваната тълпа, се оказа, че четириетажната сграда на пречиствателната станция наистина е обхваната от пламъци. Полицайте и пожарната команда вече бяха тук, пожарникарите поливаха вратите и прозорците с гъста, пенеста течност. Най-силно гореше първият етаж, огнените езици бълваха навън и изгаряха всичко около сградата. Огънят изглежда се подхранваше от складираните вътре химически разтворители.

Един от полицаите им препречи пътя.

— Назад... опасно е...

— Аз съм градският наместник Стилман — представи се Стилман. — С какво можем да помогнем?

— Като не пречите... не, почакайте, опитваме се да изтласкаме тълпата назад. Всеки момент може да последва втори взрив.

Полицаите бяха само трима и очевидно задачата беше непосилна за тях. Джони и Стилман побързаха да се включат в кордона.

— Как е станало — попита Стилман, опитвайки се да надвие рева на пламъците.

— Един очевидец каза, че се е пробил резервоар с яфанин и течността по някакъв начин се е възпламенила — докладва полицаят. — Не са успели да потушат навреме пожара и той е обхванал съседните резервоари. Нищо чудно да са разполагали с най-малко няколко килолитра яфанин, това е разтворител, който се използва в пречиствателния процес и е изключително опасен. Чудно ми е как не е хвъркнала още цялата сграда.

— Има ли хора вътре?

— Има. Пет-шест души, на третия етаж.

Джони се извърна и примижа срещу ярките отблясъци. И наистина, от един прозорец на третия етаж надничаха уплашени лица. Тъкмо в този момент една от пожарните доближи на десет метра пламтящата сграда и започна да разгъва стълбата си нагоре. Джони отново насочи вниманието си към тълпата...

Вторият взрив беше оглушителен, но нямаше време да реагира — нанокомпютърът вече се бе погрижил за това. Озова се на земята за по-малко от секунда. Огледа се. Част от стената се бе сринала, само на няколко метра от пожарникарите. През отвора бликаха синкаво-жълти огнени езици. За щастие, нито един от пожарникарите не беше пострадал.

— О, по дяволите! — възкликна полицаят до него. — Вижте какво стана.

Дали от ударната вълна, или от сблъсъка със сриналата се стена, но пожарната стълба беше прекършена и безпомощно висеше надолу. Пожарникарите се помъчиха да я изправят, но безуспешно.

— Само това не! — извика уплашено Стилман. — Имат ли резервна стълба?

— Тази беше единствената, която можеше да стигне до третия етаж.

— Да повикаме глайдер от Хърайзън сити — предложи отчаяно Стилман.

— Няма време. — Джони посочи към втория етаж. — Пожарът отново тръгна нагоре. Трябва да предприемем нещо незабавно. — Пожарникарите изглежда бяха на същото мнение, защото сваляха една по-малка стълба от втората пожарна. — Май ще се опитат да изкатерят втория етаж и през него да достигнат третия.

— Това е самоубийство — заяви Стилман.

Но друг изход изглежда нямаше. Или...

— Трябва ми здраво въже — каза Джони. — Ще им хвърля единия край и те ще се спуснат по него.

— Ами ако попаднат в пламъците?

— Няма, ако завържем въжето на десетина метра от основата на сградата — за пожарната кола, например. Елате — да попитаме пожарникарите.

Съвсем наблизко откриха началника на пожарната и Джони побърза да му съобщи идеята си.

— Не е лошо — кимна началникът, — но се съмнявам, че онези горе ще успеят да го сторят. От половин час се пекат на тази ужасна топлина и гълтат дим, и сигурно вече са на предела на силите си.

— Нямате ли спасителна люлка? Окачва се с кука за въжето и по нея се спуска пострадалият.

Началникът на пожарната поклати глава.

— Вижте, сега не ми е до приказки. Хората ми всеки миг ще са вътре.

— Не можете да ги изпратите — възрази Стилман. — Вторият етаж вече е обхванат от пламъци.

— Тъкмо затова бързам, по дяволите!

— Има още един начин — намеси се Джони, след съвсем кратко колебание. — Мога да се изкатери с въжето по външната страна на сградата.

— Какво? Как?

— Ще видите. Трябват ми около тридесет метра въже, чифт здрави ръкавици и поне десет парчета здрав плат за люлките.

Джони произнесе тези думи с такъв решителен, нетърпящ възражение тон, че никой и не помисли да му противоречи. Само след минута вече стоеше под прозореца на третия етаж, който бе избрал за своя цел. Беше усукал въжето около пояса си, а другия му край пожарникарите завързаха за колата. Джони пое дълбоко въздух, приклегна и скочи.

Трите години постоянна практика си казаха своето. Ръцете му се озоваха съвсем близо до рамката на прозореца, той се завъртя във въздуха, за да не докосне напечената от пламъците тухлена стена и влетя в стаята.

Точно както предполагаше началникът на пожарната, помещението беше изпълнено с гъст дим. Пострадалите — общо седем на брой — лежаха на пода или седяха, подпрели гърбове на стената. Трима изглежда бяха в безсъзнание, останалите се стреснаха при появата на Джони.

Първо да разшири отвора в прозореца. Рамката се бе изкривила от страхотната горещина, но с няколко точни изстрела с лазерите и един здрав ритник тя изхвърча навън. Джони завърза въжето за бравата

на вратата и го дръпна три пъти, за да даде сигнал на пожарникарите. После закрепил първия от изпадналите в безсъзнание в набързо пригодената люлка, пристегнал го през кръста, вдигнал го през прозореца и го спуснал по въжето, след като се уверил, че пожарникарите на другия край са готови да го посрещнат. Без да губи повече време, се заел със следващия пострадал.

Малко преди и последният мъж да се спусне по въжето, подът под краката им започнал да дими. Джони решил, че е крайно време да напусне това опасно място, засилил се и полетя навън, като се приземил на пет-шест метра от основата на пламтящата сграда.

Посрещнал го някакъв странен шум. Изминала няколко секунди, преди да осъзнае, че тълпата бурно го аплодира. Смутен, дори малко засрамен, той вдигнал ръка и им помаха. Изведнъж до него се изправил Стилман, раздрусал здраво ръката му и се ухилил.

— Страхотен си, Джони, страхотен! — повтаряше той гръмогласно.

Джони също се засмя. Огледал се и си помислил, че най-малко половината от населението на Чедър лейк беше присъствало на сцената. Сега вече знаела, че не е някакво кръвожадно чудовище, а човек, притежаващ сила и умения, които могат да бъдат полезни и най-вече — че той желае да им помага. Дълбоко в себе си чувствал, че е спечелил много важна победа. Кой знае, може би сега вече ще му потръгне.

Стилман тъжно поклатил глава.

— А аз си мислех, че след онази история с пожара на момчето ще му провърви.

— И аз се надявах — рече Фрейзър и сви рамене. — Но май съм се излъгал. Лицата им бяха все така напрегнати и уплашени, дори когато го аплодираха. Този страх няма да изчезне никога.

— Май си прав. — Стилман се загледал замислено през прозореца. — Гледат на него като на някакъв неизлечим психопат.

— Не можеш да ги виниш. Боят се от силата му и от оръжията, с които разполага.

— Но той никога не би ги употребил срещу тях, по дяволите! — избухнал Стилман.

— Зная го! — отвърна съветникът. — Спомни си обаче, какво ни каза Ванис Д'арл. Мислиш ли, че ще ги успокоиш, ако им разкриеш докрай истината. Ако им кажеш, например, че той не владее своите бойни рефлексии.

Гневът на Стилман се изпари.

— Ще стане по-лошо — призна той. — Извинявай, че избухнах, Сют. Зная, че вината не е твоя. Щом и героичната му постъпка не помогна, не виждам какво друго.

— Ти също не си виновен, Тиги — опита се да го успокои Фрейзър. — Онези от армията не е трябвало да постъпват така с Джони, нито да го освобождават, без да се взели необходимите мерки. Но този въпрос няма да им се размине така леко. Помниш ли какво ни каза Д'арл, че и на други места кобрите имали подобни проблеми. Дошло е време с това да се занимае правителството. Ние направихме каквото можахме, сега остава на тях.

В този момент забръмча интеркомът.

— Да? — обади се Стилман.

— Сър, току-що позвъни господин До-син от пресслужбата. Каза, че по централния канал предавали нещо, което трябвало да видите.

— Благодаря. — Стилман се облегна назад, вдигна дистанционното и включи информационния монитор. На екрана се появиха последните три съобщения, едно от които беше отбелязано със звездичка. И двамата се приведоха напред и го зачетоха.

„Асгард, Главен щаб на Обединеното командване на Доминиона:

Току-що военен говорител обяви, че целият наличен запас от кобри до края на месеца ще бъде призован на действителна служба. Вероятната причина за това е струпването на подсилени минтистийски военни части недалеч от Андромеда. Очаква се в най-скоро време да бъдат попълнени военновременните щатове на Звездните сили и редовната армия.“

— Не мога да повярвам — поклати глава Фрейзър. — Все си мислех, че миналия път сме им дали хубав урок.

Стилман не отговори.

Ванис Д'арл връхлетя в кабинета на Стилман с важния вид на човек, чиято работа не търпи отлагане. Той кимна небрежно на двамата служители, които вече го очакваха и без покана се настани в едно от креслата.

— Надявам се, че въпросът наистина е толкова важен, колкото твърдяхте в съобщението си — каза той на Стилман. — Отложих много важна среща, за да прескоча до Хърайзън. Слушам ви.

Стилман кимна, очевидно без да е впечатлен от заплашителния увод и посочи човека, седнал до него.

— Позволете да ви представя Джейми Моро, брат на сержанта от специалните части „кобра“ Джони Моро. Дватамата с него обсъдихме внимателно наскоро обявеното събиране на запаса, във връзка с така наречената заплаха от минтистийска инвазия.

— „Така наречената“? — повтори тихо Д'арл, но в гласа му се долавяше известно раздражение.

Стилман се поколеба, осъзнавайки едва сега какви неприятности може да му донесе този разговор.

— Да, така наречената. Ние знаем, че това е само предлог, за да върнете всички кобри в армията и по този начин да решите проблемите с тях.

Д'арл хвърли любопитен поглед на Джейми, сякаш едва сега го беше забелязал.

— Загрижен си за брат си, момче, и това е съвсем естествено. Но предположенията ти са напълно безпочвени, дори, бих казал, вредни. Доминионът се придържа към отбранителна военна доктрина. Да предположим, че си прав — какво ще спечелим с подобно действие?

— Тъкмо за това става дума — отвърна Джейми. — Нищо няма да спечелите, нито пък ще решите проблема. Само ще го отложите за известно време.

— От друга страна — продължи Д'арл, — кобрите очевидно не се чувстват добре в цивилния живот. И ще посрещнат с радост подобна възможност.

Джейми поклати глава, без да откъсва очи от Д'арл.

— Не мисля така. Добре знаете, че не можете да ги държите вечно в казармите. Все някога ще трябва да ги пуснете и да се надявате, че нещата ще се уредят от само себе си...

— Какво искаш да кажеш с това? — попита с привидно безразличие Д'арл.

— Мисля, че знаете. — За миг Джейми изгуби контрол и на лицето му се изписа вълнението, което се опитваше да прикрие. — Не разбирате ли, че няма да стане? Не можете да избиеите всички кобри, независимо в колко войни възнамерявате да ги хвърлите, защото армията ще подготвя нови и нови със същата скорост, с която вие ги погубвате. Те са твърде изгодни за всякакви задачи, за да се откажат от тях.

Д'арл премести поглед към Стилман.

— Ако затова сте ме повикали — каза той, — за да чуя всички тези смешни обвинения, значи сте ми загубили времето. Надявам се пак да се срещнем. — Той се изправи и тръгна към вратата.

— Не е само затова — спря го Стилман. — Мисля, че имаме подходящо решение.

Д'арл спря, обърна се, измери ги с поглед, после седна в креслото.

— Да чуем.

Стилман се наведе напред, завладян от напрежение. Животът на Джони зависеше от следващите няколко реплики.

— Доколкото ми е известно, екипировката, която притежават кобрите, цели да им придаде допълнителна сила, огнева мощ и да ускори рефлексите ми, а както научих от Джейми, към това били прибавени и слухови и зрителни усилватели. — Д'арл кимна и Стилман продължи малко по-уверено: — Войната не е единственото начинание, при което всички тези неща са полезни. Какво смятате, например, за колонизацията на новооткрити планети?

Д'арл сбърчи вежди, но Стилман побърза да се изясни:

— Последните няколко седмици прехвърлих доста материал и както узнах, процесът на колонизация се състои от четири степени: първо, на планетата пристига специална изследователска група, която трябва да установи дали е подходяща за живот. Следва значително по-разширена научна експедиция, подготвена за пълен анализ на почвата

и атмосферата. Третата стъпка е стоварването на работна група, която да разчисти терен и да построи селище за бъдещите колонизатори. И едва тогава пристига първата група от заселници. Целият този процес отнема няколко години и поглъща значителни средства, главно защото през цялото време трябва да поддържате малка военна база, която да защитава колонизаторите от всякакви неизвестни опасности. А това значи да се изхранват няколкостотин човека, да се транспортират оръжия и екипировка...

— Зная какво значи — прекъсна го Д'арл. — Говорете по същество.

— Ако вместо редовна военна част изпратим кобри, ще спестим огромни средства — каза Стилман. — Тяхната екипировка не се нуждае от допълнителна поддръжка, освен това кобрите са подходящи както за охрана, така и при физическата работа. Вярно, създаването им изисква значително по-големи капиталовложения... но вие вече разполагате с тях.

Д'арл поклати нетърпеливо глава.

— Изслушах всичко това, защото наистина се надявах, че ви е хрумнало нещо подходящо. Трябва да ви кажа, че комисарят Х'орм обмисляше тази идея още преди няколко седмици. Вярно е, че така могат да бъдат спестени значителни средства, но само ако разполагаме с подходящо място, където да я реализираме. За съжаление, в границите на Доминиона има не повече от дузина необитавани планети и дори при тях вече сме приключили с предварителните проучвания. Заобиколени сме от всички страни с вражески империи и ако искаме да си осигурим нови светове, трябва да воюваме с тях.

— Не е задължително — обади се Джейми. — Можем да продължим зад тях.

— Какво?

— Ето какво сме намислили — продължи Стилман. — Трофтите току-що изгубиха войната с нас и си дават сметка, че сме достатъчно силни, за да разпердушиним империята им. Така че едва ли ще възразят, ако поискаме да ни дадат коридор през тяхното космическо пространство за невоенни транспортни цели. Според проучванията, отвъд обитаваното от тях пространство съществува незаета част от космоса. Там ще построим нашата нова колония.

Д'арл беше вперил замислен поглед в тавана.

— Ами ако не намерим нито една подходяща планета?

— Лош късмет — сви рамене Стилман. — Затова пък в противен случай ще спечелим. Нови светове, нови ресурси, може би дори нови контакти с чужди раси и възможност за търговия. Далеч по-добре, отколкото да унищожите всички кобри в някоя безсмислена война.

— Така е. Разбира се, колонията ще трябва да е достатъчно далеч от границата с трофтите, за да не бъдат изкушени да я нападнат. При подобни огромни разстояния за транспорт употребата на кобрите става още по-целесъобразна. — Той облиза устни. — Не само това. Ако изградим достатъчно мощна колония, тя ще бъде допълнителен фактор за примерното поведение на трофтите — едва ли ще са толкова глупави, че да започват война на два фронта. Армията също ще ни подкрепи заради този довод.

— Значи сте съгласен с нас? — скочи развълнувано Джейми. — И ще съобщите за предложението на комисаря Х'орм?

Д'арл кимна бавно, почти тържествено.

— Ще му кажа. Предложението ми изглежда разумно и ще донесе очевидна полза на Доминиона. А и струва ми се, че проблемът с минтистийците... може да се реши без кобрите. — Той се надигна. — Ще ви помоля да не казвате на никого за този разговор. Излишният шум може само да навреди. Не мога да ви обещаю нищо, освен че решението ще бъде взето в най-скоро време.

Така и стана. Само след две седмици последва ново обявление.

Транспортната военна совалка беше заобиколена от изненадващо голяма тълпа, като се имаше пред вид, че от Хърайзън до новия център за подготовка на колонисти на Асгард с Джони щяха да дойдат около двадесетина души. Поне десет пъти повече се бяха разпръснали на космодрума — семейства на заминаващите, близки, приятели. Въпреки това, петимата Моро и Стилман нямаха никакви затруднения, докато си пробиваха път през тълпата. Всички бързаха да се отдръпнат, веднага щом зърваха черно-червения мундир на Джони — някои с уплашени лица, други в знак на уважение. Личеше си обаче, че бъдещите колонисти имаха съвсем различно отношение от общата тълпа към кобрите. И нищо изненадващо — съвсем скоро животът им щеше да зависи единствено и само от тях.

— Е, Джони, да ти пожелаая успех — рече Стилман, когато стигнаха края на тълпата. — Надявам се най-сетне да ти потръгне.

— Благодаря, господин Стилман — отвърна Джони и раздруса протегнатата му ръка. — И за... подкрепата, също.

— Ще се обадиш, преди да потеглите от Асгард, нали? — попита Ирена.

— Разбира се, мамо. — Джони я прегърна. — Надявам се, след няколко години вие да ми гостувате.

— Страхотно — подскочи Гуен.

— Пази се, Джони — прошепна тихо Джейми.

Още няколко прегръдки и дойде време за тръгване. Джони метна старата армейска раница на рамо и миг преди да изчезне във входа на совалката, се обърна, за да помаха. Помещението вътре беше почти празно, другите колонисти едва сега се качваха. Сякаш са чакали мен, помисли си Джони.

И тази мисъл го накара да се усмихне горчиво. Съвсем като на Адирондак, където цивилните също приемаха безрезервно командването на кобрите... докато не дойдеше мирът. Така ли щеше да бъде и на новите колонизирани светове? Или най-сетне щяха да открият път за разбирателство.

В известен смисъл това вече нямаше значение. Чувстваше се изморен в ролята си на низвергнат от обществото човек, а там, на онази далечна планета, нещата нямаше да са същите. Животът там предлагаше само две прости възможности — победа или смърт, а Джони отдавна се бе научил как да решава това уравнение.

Все така усмихнат, той се облегна назад и зачака сигнала за излитане.

[1] Нещо вече видяно (фр.) — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

Миниатюрната *хайку* градина в апартамента на Х'орм беше истинско чудо, впечатляващ и незабравим пример за умело съчетание на природата и технологията. Кой знае защо досега Д'арл беше пропускал да забележи спотаената в това ъгълче хармония — например, неуловимият начин, по който холотапетите от стените и тавана се сливаха с останалите елементи от вътрешния интериор, създавайки илюзията за пространственост на градината. Тихият шепот на вятъра, тътенът на далечния водопад, песента на птичките, истинската слънчева светлина, докарана чак тук, във вътрешността, с помощта на хитроумна система от огледала. Д'арл почти остана без дъх под въздействие на цялата тази картина. Интересно, дали предишните пъти, когато бе идвал, Х'орм съзнателно бе изключвал част от холографските изображения, за да не ги разсейват по време на разговорите? Вероятно. Днес, за щастие, нямаше спешни задачи, които да обсъждат. Само дребни приказки преди раздялата.

— Съветвам те да си отваряш очите с комисаря Пендриккан — продължи с наставленията си Х'орм, докато се любуваше на едно особено красиво храстче *саккара*. — Никога не ме е обичал и нищо чудно да прехвърли враждебното си отношение върху теб. Може да ти се струва нерационално, но нали знаеш, че на Зимбве имат особени традиции в продължителното подхранване на взаимната вражда.

Д'арл кимна, веднъж вече беше кръстосал шпаги с Пендриккан.

— На няколко пъти наблюдавах как се справяхте с него, сър. Мисля, че имам известна представа как да го притискам.

— Добре. Все пак в началото избягвай каквито и да било спречквания. Комитетът, както знаеш, е доста консервативен орган и ще изтече немалко вода, преди да те приемат за главно действащо лице — дотогава ще си само фигурант.

— И на мен ще ми е трудно да свикна — промърмори Д'арл.

В отговор Х'орм се засмя и огледа със задоволство своята градина.

— Вече не се боя за теб, Д'арл. Ти имаш вроден талант за работа в Комитета, надарен си със способността да откриваш какво точно трябва да се свърши и как да стане това. Ето, например, историята с кобрите — ти и само ти осъществи блестящо цялата кампания от създаването на концепцията до окончателното ѝ одобряване от Комитета.

— Благодаря, сър. Макар че, както вече ви споменах, първоначалната идея дойде от друго място.

Х'орм размаха с пренебрежение ръка.

— Нима се налага да изобретяваш наново атомната електроцентрала всеки път, когато ти трябва? От теб се искаше да ни подаваш свежи идеи, а как точно си ги открил — това беше твоя работа. Никога, впрочем, не се опитвай да го вършиш сам.

— Да, сър — кимна Д'арл, като едва сдържа усмивката си.

Х'орм го погледна с присвити очи.

— Вместо да ми отвръщаш с насмешка, спомни си с какво огромно количество работа те бях натоварил. Подбирай внимателно съюзниците си — в повечето случаи именно на този подбор се основава разбирателството или противоречията в Комитета.

Д'арл кимна мълчаливо и двамата продължиха по пътеката. Докато се оглеждаше, Д'арл неусетно се върна назад през тринадесетте години, през които бе работил като първи помощник на Х'орм. Едва сега осъзна колко кратък е бил този период на подготовка за онова, което му предстоеше.

— Какви са последните новини от Авентини?

Заварен неподготвен, Д'арл се помъчи да си събере мислите. Авентини...? О, да, новоколониизираният свят.

— Според сведенията, първата група колонисти се справя доста добре. Засега никакви сериозни проблеми, нито заплахи от страна на местната фауна.

— Става дума за сведения с тримесечна давност, струва ми се.

— Така е. — Д'арл отдавна си бе дал сметка, че забавянето в комуникацията с новата колония щеше да създава сериозни проблеми с нейното управление. Явно най-важната задача, която стоеше сега пред Комитета, бе да се избере компетентен и опитен генерал-губернатор.

— А трофтите как приемат всичко това? — продължи да разпитва Х'орм.

— Засега не създават неприятности. Дори не са спрели нито един от нашите транспортни кораби, минаващи през Коридора, за да проверят дали не е натоварен с оръжие.

— Хъм. Не очаквах да са толкова смирени. А може би са знаели, че на всеки от корабите освен цивилни, е имало и кобри. А те не обичат да си имат работа с тях. Съмнявам се обаче, това да продължи дълго. Рано или късно ще се досетят, че Авентини е потенциална заплаха за тях. И когато това стане... дано колонията вече да е в състояние да се защитава сама.

— И най-вече — да не бъде превзета с един-единствен удар — допълни Д'арл.

Х'орм въздъхна.

— Трудно е да го повярвам, но не ни остава друго, освен да се надяваме.

Бяха приключили с обиколката на градината и приближаваха изхода. Х'орм спря пред вратата на кабинета и надникна вътре.

— Един последен съвет, Д'арл, и повече няма да ти досаждам. Послушай ме и си намери помощник, който да разбира от проблемите на кобрите. Не само от техниката, с която са ги натъпкали, а от самите тях.

Д'арл се усмихна.

— Струва ми се, че имам още по-добра идея, сър. Спомняте ли си младежа, за когото ви говорих — онзи, който първи ни предложи идеята с колониите? Оказа се, че брат му също е кобра.

Х'орм кимна доволно с глава.

— Виждам, че добре съм те подготвил. Наистина се гордея, че ще бъдеш мой наследник... комисарю Д'арл.

— Благодаря ви, сър. Надявам се, че винаги ще се гордеете с мен.

Двамата напуснаха градината, в която Х'орм никога вече нямаше да се върне.

ЛОЯЛИСТ: 2414

Границата между полето и гората беше рязка и права като лазерен лъч, гигантските кипарисоподобни дървета стигаха съвсем близо до оградата, зад която се намираха насажденията. Когато го завладяваше философското настроение, Джони откриваше в пейзажа постоянно присъстващо противоречие, съвсем в стила на будисткия *ин-ян* мироглед — високо срещу ниско, старо срещу ново, местно срещу създадено от човека. В този момент обаче, беше далеч от склонността за философско съзерцание.

Той прегледа още веднъж бележката, донесена от младежа, застанал пред него в мъчителна и неумела имитация на военна стойка.

— И какво точно означава това? — попита Джони и размаха бележката.

— Струва ми се, че е съвсем ясно, сър... — поде момчето.

— Мога и сам да чета — прекъсна го Джони. — Още едно „сър“, Алмо, и ще се оплача на баща ти от теб. Това, което те питах, е, дали Чалинор наистина те е пратил чак дотук, само за да ме поканиш за срещата? Защото ей тези неща — той потупа окачената на колана му радиостанция, — служат тъкмо за това.

— Сержант Чалинор се опасяваше, че и други могат да научат за срещата, сър... Джони — поправи се припряно Алмо. — На нея ще присъстват само кобри.

Джони внимателно се вгледа в лицето му, сетне стъгна бележката и я прибра в джоба си. Каквото и да беше намислил Чалинор, едва ли бе толкова важно, че да разкарва момчето дотук.

— Кажи на Чалинор — рече той, — че ще гледам да дойда. В последно време в покрайнините на гората се навърта рогат леопард. Ако не го спипам днес, ще трябва да остана тази вечер на пост край плантацията на Чин.

— Сержант Чалинор ми нареди да подчертая изрично пред вас, че срещата е особено важна — настояваше Алмо.

— Както и думата ми — а аз обещах на Чин, че тази вечер ще може да сее на спокойствие. — Джони посегна към слушалката. — Ако искаш, мога да го съобщя лично на Чалинор.

— Не... няма нужда — побърза да го спре Алмо. — Аз ще му кажа. Благодаря ви, че ми отделихте време. — След тези думи той се отправи през полето към мястото, където бе паркирал колата.

Джони го изпрати усмихнато с поглед. На Авентини нямаше кой знае колко деца — първите две групи колонисти бяха останали без потомство, а следващите все още не бяха успели да запълнят тази празнина. Кой знае защо разговорите с Алмо винаги му навяваха тъга. Четирите кобри, разпределени в Благодарност, градчето, в което живееше и Алмо, изглежда напълно олицетворяваха представата за героя, с която растяха малкото на брой момчета. Във всеки случай Джони се радваше на сърдечното приятелство между Алмо и Торд Чалинор. Макар че не знаеше какво да мисли за конкретния случай.

Алмо потегли внимателно, за да не оставя след себе си пращен облак, а Джони се обърна и огледа надвисналите над оградата дървета. После ще обмисля тайнствените послания на Чалинор, рече си той. Нищо чудно просто да са го засърбели ръцете за някоя игра на „плащ и лазер“. Първо да се справи с рогатия леопард.

Той провери дали добре е закрепил радиостанцията на колана, прескочи оградата и потъна в гората.

Дори след седемте години на Авентини, Джони отново се вглеждаше с удивление в огромните листа, през които едва прозираше слънчева светлина. От всичко на тази планета, гората внушаваше най-силно колко малко знае човекът за тукашния свят, който съвсем отскоро бе обявил за своя колония. Гората гъмжеше от най-различни растителни и животински видове, почти всичките неизследвани. Джони задейства слуховите и зрителните усилватели и продължи навътре, като се опитваше да гледа във всички посоки едновременно.

Пукотът на скършения клон някъде зад гърба му бе единственото, но напълно достатъчно предупреждение. Нанокompютърът мигновено определи, че причината е носещо се във въздуха масивно тяло и още преди мозъкът му да регистрира звука, сервомоторите го изстреляха встрани — буквално изтръгвайки го от огромните нокти, които прорязаха празното пространство, където стоеше допреди секунда. Джони се претърколи, разминавайки се на

сантиметри с едно покрито със силнолепнеща смола дърво, завъртя се и приклезна. За миг пред очите му се мярна разтворената паст на леопарда, който отново бе скочил към него и след това компютърът отново пое контрол.

Единственото оръжие, което можеше да използва в изправена позиция, бяха лазерите в пръстите и компютърът вече беше отчел този факт. Два лъча прорязаха въздуха, насочени със смъртоносна точност и разцепиха едрия череп на хищното животно.

Леопардът нададе изпълнен с болка рев, който сякаш предизвика вибрации във всички клетки на тялото, сгърчи лапи и се скри зад острите шипове, с които бе покрит. Но Джони вече се намираше далеч от всякаква опасност. Този път се приземи на няколко метра от хищника, погледна през рамо, готов за действие, но установи с удовлетворение, че животното лежи проснато в калта. В черепа му зееше рана, която би убила на място човек, но леопардът изглежда притежаваше значително по-децентрализирана нервна система. Той се надигна, подпря се на предните си лапи и разпери всичките си налични шипове.

Ослепителният лъч от бронебойния лазер го блъсна право в челото... и този път пораженията бяха повече от достатъчни.

Джони пристъпи към обгорения труп, като се мръщеше от болка в ожулената си страна. Усещаше доста силна топлина в петата и глезена над отворието на бронебойния лазер — с времето мястото там ставаше все по-чувствително към употребата му. За първи път го беше почувствал след онова злополучно бягство от имението на Тайлър.

Дори и на Авентини не можеше да се отърве от последствията от войната.

Той се огледа за последен път, извади радиостанцията и натисна бутона за повикване.

— Ариел — обади се координаторът.

— Чин Рестън — поръча Джони.

След миг се разнесе гласът на Рестън.

— Слушам.

— Джони Моро, Чин. Справих се с твоя леопард. Надявам се, че не го искаш препариран. Наложил се да му пробия черепа.

— Да върви по дяволите. *Ти* как си?

— Ако вземеш много да се безпокоиш — нали знаеш? — отвърна усмихнато Джони. — Добре съм, не можа дори да ме докосне. Ако искаш, ще оставя радиофар, за да наминеш насам, когато се освободиш.

— Чудесна идея. Благодаря, Джони. Наистина ти благодаря.

— Нищо работа. Ще говорим по-късно. — Джони прекъсна разговора и отново потърси координатора. — Кенет Макдоналд — поръча той.

Последва известна пауза.

— Няма отговор — информира го координаторът.

Джони се намръщи озадачено. Както всички останали кобри на Авентини, Макдоналд беше задължен да носи радиостанцията през цялото време. Вероятно се намираше в опасна ситуация — също като тази преди малко — някъде из гората и не желаше да го безпокоят.

— Запишете съобщение.

— Записвам.

— Кен, говори Джони Моро. Обади ми се при първа възможност — за предпочитане преди тази вечер.

Джони прибра радиостанцията, извади от друго отделение на колана миниатюрен радиоизлъчвател, прекрачи мъртвото тяло и го постави отгоре. За миг погледът му се спря върху предните шипове на хищника. Биолозите от първата група колонизатори все още спореха помежду си дали тези огромни и страшни шипове са предназначени за защита или нападение. Единственият проблем беше, че досега не бяха открили на планетата съществуването, срещу което е трябвало да се използват тези шипове. Що се отнасяше до Джони, той се надяваше да е далеч от мястото, когато открият подобно чудовище.

Той задейства отново усилвателите и пое по обратния път.

Макдоналд позвъни късно следобед, тъкмо когато Джони се бе прибрал във фермата и обмисляше въпроса с вечерята.

— Извинявай за закъснението — започна разговора той. — През целия ден бях навътре в гората — чак отвъд реката — и нарочно изключих телефона.

— Няма проблем — увери го Джони. — На лов за леопарди?

— Аха. Спипах един.

— Аз също. Сигурно някаква сезонна миграция — обикновено избягват да доближават разчистените от нас територии. Май известно време ще си имаме работа.

— Друго не съм и очаквал. Какво те безпокои?

Джони се поколеба. Помисли си, че може би Чалинор е избягвал да разговаря с тях чрез радиовръзка заради съвсем конкретна причина.

— Да си получавал днес някакви необичайни съобщения? — попита той.

— В интерес на истината получих. Искаш ли да се срещнем и да го обсъдим. Чакай малко — Крис ми дава знак. — Чу се нечий друг приглушен глас. — Крис ми каза да те поканя на вечеря. След около половин час в нейната къща.

— Съжалявам, но вече вечерям — излъга Джони. — Какво ще кажеш, ако прескоча веднага, щом приключа?

— Съгласен — отвърна Макдоналд. — Към седем добре ли е? А после може да се надбягваме с колите.

Срещата при Чалинор беше насрочена за седем и тридесет.

— Чудесно — съгласи се Джони. — Ще те чакам в седем.

Джони изключи телефона, взе напосоки един пакет с готова храна от хладилника и го пъкна в микровълновата печка. С удоволствие би се присъединил към Крис и Макдоналд, които бяха сред най-близките му приятели, а и сигурно нямаше да устои на изкушението, ако там беше и бащата на Крис, местният хирург, за нещастие тази вечер го бяха повикали за спешен случай. Но двамата и без това твърде рядко оставаха сами. Макдоналд и Джони трябваше да охраняват близо четиристотин колонисти и почти нямаха възможност да разполагат с времето си.

Освен това, помисли си с горчивина той, още една вечер в компанията на чаровната Крис и току-виж ми се прищяло да я открадна от Макдоналд. Нямаше никакво желание да си създава подобни неприятности. Прекалено много ценеше приятелството му, за да го излага на рискове.

Вечеря без да бърза и пристигна точно в уговорения час. Крис го посрещна, надари го с една от ослепителните си усмивки и го покани в гостната, където Макдоналд се бе изтегнал на дивана.

— Изпусна страхотна вечеря — посрещна го Макдоналд и му махна да седне.

— Затова пък ти си наваксал в мое отсъствие — отвърна Джони. Макдоналд беше близо една глава по-висок от него и притежаваше способността да поглъща огромни количества храна.

— Опитах се. Дай да видя какво си получил.

Джони извади съобщението и му го подаде.

— Същото като моето — кимна Макдоналд след като го прочете и подаде на седналата до него Крис. — Имаш ли представа за какво се касае?

Джони поклати глава.

— Вече няколко седмици „Капка роса“ обикаля из близките планетни системи — може би са се натъкнали на нещо интересно?

— Интересно в смисъл на опасно? — попита тихо Крис.

— Възможно е — отвърна вместо Джони Макдоналд, — особено щом новината все още се държи в тайна между кобрите. Но аз лично се съмнявам — продължи той към Джони. — Ако това беше военен съвет или нещо от рода, щяхме да се съберем в Капитолия, а не в Благодарност.

— Може би се стараят постепенно да разширяват кръга на посветените — за да избягнат излишната паника — предположи Джони. — Не, тогава проблемът нямаше да е толкова спешен. Всъщност, кой ти донесе съобщението? Алмо Пири?

Макдоналд кимна.

— Държеше се ужасно официално. Все ме наричаше „сержант Макдоналд“. Повтори го поне четири пъти.

— Да, и при мен се държи така. Да не би Чалинор да е въвел старата казармена система или нещо подобно?

— Не зная — от седмици не съм ходил в Благодарност. — Макдоналд погледна часовника. — Дали не е време да разкрием картите, а? Какво ще кажеш, ако прескочим до Чалинор?

— Веднага, щом свършите, ще ви чакам тук — каза Крис, когато тръгнаха.

— Може да е доста късно — предупреди я Макдоналд.

— Няма значение — татко също ще закъснее, така че ще ви чакам.

— Добре. Колата е отзад, Джони.

Благодарност беше разположен на двадесетина километра североизточно от Ариел. Макдоналд се настани зад волана и подкара

уверено колата, като умело избягваше по-дълбоките дупки и спираше, за да отмести от пътя някой паднал клон.

— Както е тръгнало, няма да се изненадам, ако леопардите започнат да атакуват преминаващите коли — промърмори Макдоналд.

Джони се засмя.

— Достатъчно дръзки са, за да го направят. Като стана дума за дързост, реши ли кога ще се жените с Крис?

— Ами... още не. Май ще поживеем още известно време така, докато преценим дали сме подходящи един за друг.

— Трябва да си се побъркал, ако не я вземеш веднага. Не съм сигурен обаче, дали и на нея ще дам същия съвет.

— Трогнат съм от твоята загриженост — изсумтя Макдоналд. — Само заради тези думи съм готов да те откарам чак до вас.

Къщата на Чалинор беше на отсамната страна на Благодарност, в самия край на разораното поле, което опасваше града. Отпред бяха паркирани още две коли. Джони и Макдоналд тъкмо слизаха от тяхната, когато вратата на къщата се отвори и на прага застана строен мъж, облечен в пълна бойна униформа на кобра.

— Добър вечер, Моро, Макдоналд — посрещна ги не особено топло той. — Закъсняхте с двадесет минути.

— Здравей, Л'ест — отвърна Джони, без да обръща внимание на тона му. — Не знаех, че ще правим маскен бал.

Симон Л'ест почти не се усмихна на забележката, но пламъчетата в погледа му показаха, че стрелата е ударила право в целта. Макдоналд изглежда също ги забеляза, защото го подмина без допълнителен коментар. Джони последва приятеля си, а Л'ест затвори вратата зад тях.

Стаята не беше кой знае колко просторна и доста натъпкана. В едно кресло на другия край се бе настанил самият Торс Чалинор, също издокаран в пълна бойна униформа, до него — в цивилни дрехи — седяха Санди Тейбър и Барл Делоун, двете кобри, които отговаряха за Грийнсуард. От другата страна, също в бойни униформи, бяха Хаел Сцинтра от Оазис и Франк Патруски от Благодарност.

— А ето ги Макдоналд и Моро — посрещна ги Чалинор. Той им посочи двете празни места пред него.

— Надявам се, Чалинор, че въпросът наистина е важен — изръмжа недоволно Макдоналд, докато двамата пресичаха стаята. —

Не зная как е положението в Благодарност, но ние в Ариел нямаме време да си играем на войници. — Той погледна многозначително униформата на Чалинор.

— По стечение на обстоятелствата, предстои ни да обсъждаме тъкмо вашата липса на време — отвърна невъзмутимо Чалинор. — Я ми кажете, в Ариел има ли достатъчно кобри? А също в Грийнсуард и на други места? — добави той, като погледна към Тейбър и Делуун.

— Какво значи „достатъчно“? — попита Тейбър.

— Направи сметка — в целия Каралевски регион има над десет хиляди души и точно седемдесет и две кобри — продължи Чалинор. — Това означава по една кобра на сто и четирийсет души. Както и да го разделяш, на град с размерите на Грийнсуард се падат *три* кобри, а не две. Същото важи и за Ариел.

— Положението в Ариел е съвсем спокойно — отвърна Макдоналд. — Засега не се нуждаем от нови подкрепления. — Той погледна към Тейбър. — А в Грийнсуард как е?

— Въпросът не е в подкрепленията — прекъсна го Сцинтра, преди Тейбър да отвърне. — А в това, че от нас искат много повече, отколкото да охраняваме селищата от нападения на леопарди и фалксове. Карат ни да изтребваме белезникави змии, викат ни при семейни свади — и ако въобще ни остане малко свободно време, трябва да поваляме дървета и да разтоварваме камионите с припаси. И какво получаваме в замяна — нищо!

Джони погледна зачервеното лице на Сцинтра. Вече усещаше, че вечерята в стомаха му се е свила на ледена топка.

— Кен — обърна се той към Макдоналд, — дали не е по-добре, ако се върнем още сега в Ариел?

— Не, моля ви, трябва да останете — размаха ръце Чалинор. — Сержант Сцинтра може би даде прекалена воля на чувствата си, но мисля, че сме длъжни да го разберем — той е съвсем сам в Оазис.

— Добре де, да приемем за момента, че е прав и че наистина не получаваме уважението, което заслужаваме — кимна Макдоналд. — Какво решение предлагате?

— Не става дума само за липсата на уважение или за задълженията, които сме поели безропотно — заговори развълнувано Чалинор. — А също и за това, че синдикалното ръководство непрестанно отлага всички наши молби за допълнителни припаси или

екипировка, което не им пречи да работят с утроени усилия, когато дойде време да се прибира готовата продукция от плантациите. Склонни са изглежда да забравят, че условията на останалата част от планетата не са както в Ранкин и Капитолия и че когато някое провинциално градче се нуждае от нещо, трябва да го получи незабавно. Прибавете към това манията да се строят безброй малки селища, вместо наличните да се сливат в по-големи градове — което е и причината за несправедливото разпределение на кобрите — и ще получите цялостната картина на едно правителство, което не си върши както трябва работата. Тъкмо затова ви събрах тук — защото смятам, че ние сме в състояние да променим нещата.

Настъпи продължителна тишина.

— Какво предлагаш? — попита накрая Делоун. — Да изпратим петиция до Доминиона със следващия куриерски кораб?

— Не се прави на по-глупав, отколкото си, Барл — изсумтя Тейбър. — Не разбираш ли, че са намислили да свалят от власт генерал-губернатора Жу?

— Всъщност, не само него смятахме да сменим — поправи го със спокоен глас Чалинор. — Пределно ясно е, че централизираната система за управление, която вършеше нелоша работа, докато се създаваше колонията, сега вече е по-скоро пречка за развитието на Авентини. Имаме нужда от децентрализирано управление, което да отговаря на новите изисквания...

— И кой ще се разпорежда — тези, които вършат най-важната работа, така ли? — попита Джони. — С други думи, ние.

— В много отношения борбата, която водихме за овладяването на Авентини, прилича на войната с трофтите — заговори Чалинор. — Ако питате мен, свършихме страхотна работа. Кой друг на тази планета заслужава повече?

— Добре де, какво предлагаш? — попита Макдоналд със заинтригувано изражение. — Ще разделим Авентини на малки кралства и всяко ще бъде управлявано от някой от нас?

— Нещо подобно — кимна Чалинор. — Но малко по-сложно — ще трябва да уговорим известни правила за разрешаване на възникналите противоречия. В общи линии, това беше моята идея. Как я намирате? Харесва ли ви?

— Колко от нашите те подкрепят? — попита Макдоналд, без да отговаря на въпроса му.

— Достатъчно — рече Чалинор. — Четирима от присъстващите тук, плюс трима от Фалоу, двама от Уейлд и още трима от Хедуотър, които отговарят за лагера на дървосекачите и Керсиджските мини.

— И ти предлагаш да завладеем цялата планета с дванадесет кобри?

Чалинор го погледна намръщено.

— Разбира се, че не. Разговарях и с останалите. Повечето от тях ще изчакат резултатите от нашия експеримент, преди да вземат решение.

— Иначе казано, да видят дали ще можеш да свалиш със собствените си ръце Жу и да обявиш независимост — поправи го Макдоналд и поклати глава. — Мисля, че не дооценяваш много неща, Чалинор. Нито една кобра няма да остане неутрална при подобни обстоятелства. Синдикатът незабавно ще издаде нареждане да пристигнат тук и да възстановят реда. Тогава всеки от тях ще трябва да решава на чия страна да бъде. Засега съотношението е... чакай да видим, дванадесет от шестстотин и двадесет кобри, което се равнява на петдесет към едно. Как смяташ, на коя страна ще застанат повечето?

— А ти на коя страна си, Макдоналд? — намеси се Л'ест и скочи от креслото. — Задаваш твърде много въпроси за човек, който все още не е разкрил намеренията си.

Макдоналд не откъсваше очи от Чалинор.

— Чакам отговора ти, Чалинор. Освен ако не разполагаш с още някой скрит коз.

— Зададох ти въпрос, да го вземат дяволите! — извика Л'ест.

Макдоналд извърна бавно глава към него и се надигна.

— Аз съм на страната, на която винаги е било и ще бъде моето семейство — на страната на човешкия Доминион. Това, за което ни повикахте тук, господа, се нарича предателство и аз не смятам да участвам в него.

С едно неуловимо движение Л'ест се озова до Макдоналд, заел позиция за бой.

— Вярност, с каквато може да се похвали някое куче — изсъска той. — В случай, че не си забелязал, същият този Доминион, на който така пламенно желаеш да служиш, се отнася с теб като с ненужен

боклук. Изхвърлил те е колкото се може по-надалече — от цивилизацията сега те делят повече от сто и петдесет светлинни години и близо двеста милиарда вражески настроени трофти.

— Тук сме, защото сме необходими за изграждането на колонията — намеси се Джони, за да покаже, че изцяло поддържа Макдоналд. Никак не му се искаше да се стига до бой, от подобно късо разстояние изходът щеше да е смъртоносен за всички присъстващи.

— Приказки, Моро — изпратиха ни тук, защото им беше поевтино, отколкото да започнат нова война, за да се отърват от нас — възрази Л'ест. — Доминионът не дава пукната пари дали ще оцелеем или ще издъхнем на тази проклета планета. Щом е така, имаме пълното право да се погрижим за оцеляването си. Въпреки пречките, които могат да ни създадат разни типове, които не виждат по-далеч от носа си.

— Тръгваш ли, Джони? — попита Макдоналд и пристъпи към вратата.

Л'ест също направи няколко крачки и препречи изхода.

— Няма да те оставя да си тръгнеш, Макдоналд. Знаеш твърде много.

— Успокой се, Симон — вдигна ръка Чалинор. — Не повикахме при нас тези господа, за да им поставим въпрос на живот и смърт.

Л'ест не помръдна.

— Ти не познаваш този палячо, Торс. Той ще ни създаде цял куп ядове.

— Това вече го чух одеде. Сержант Макдоналд, бих искал да ми повярвате, че не го правим само заради нас — гласът на Чалинор беше самата искреност. — Хората на Авентини се нуждаят от силно и компетентно управление, каквото в момента не получават. Наш дълг — както пред тях, така и пред Доминиона — е да ги спасим от назряващото бедствие.

— Ако приятелчето ти не се разкара от пътя ми, ще го махна собственолично — заплаши Макдоналд.

Чалинор въздъхна.

— Симон, направи път. Макдоналд, няма ли поне да обмислиш предложението ми?

— О, ще го обмисля и то съвсем внимателно — заяви Макдоналд и без да откъсва поглед от Л'ест, пое към вратата.

Джони тръгна след него, като следеше движенията на Патруски и Сцинтра.

— Ако желаеш остани, Моро — предложи му Чалинор. — По-късно ще те откараме в Ариел.

— Не, благодаря — подхвърли Джони през рамо. — Имам още работа тази вечер.

— Както желаеш. Но няма да забравиш нашия разговор, нали?

Макар и произнесени с приятелски тон, последните думи накараха Джони да настръхне. Той потисна неприятната тръпка в гърба си и излезе.

Обратният път до Ариел премина в мълчание. Джони очакваше Макдоналд да подкара ядно колата и се бе приготвил за дива надпревара по криволичещия път. За негова изненада Макдоналд шофираше с такова необичайно спокойствие, сякаш всеки момент щеше да потъне в дрямка. Но в редките мигове, когато отразените отвън светлини осветяваха лицето му, Джони виждаше колко здраво е стиснал челюсти. Тъкмо затова реши, че ще е по-добре, ако не го заговаря.

Прозорците в къщата на Елджарнови продължаваха да светят, когато пристигнаха. Колата на бащата на Крис беше паркирана отпред.

Както и предишния път, вратата им отвори Крис.

— Влизайте — покани ги тя. — Много рано се върнахте. Срещата ли беше твърде кратка?

— По-скоро дълга — поправи я мрачно Макдоналд.

Крис го погледна внимателно.

— Така. Какво стана този път — Чалинор пак ли настояваше да изпратите молба за ново попълнение кобри?

Макдоналд поклати глава.

— Още по-скучно. Предложи ни да завладеем цялата планета.

Крис замря наред стаята.

— Какво?

— Чу ме добре. Намислили са да свалят от управление генерал-губернатора и да създадат полуфеодална система, с участието на всички кобри, които ги подкрепят.

Крис погледна към Джони.

— Шегува ли се с мен? — попита го тя.

— Ни най-малко. Чалинор се е захванал сериозно с тази идея. Не зная каква реакция очакват от останалите, но...

— Почакайте малко — прекъсна го тя. — Мисля, че татко също трябва да го чуе.

— Добра идея — подкрепи я Макдоналд, спря при шкафа в ъгъла и си наля двойна доза уиски. Сетне подкани с бутилката и Джони, но той отказа.

След няколко минути Крис се върна, придружена от възрастен мъж, облечен в елегантен халат.

— Кен, Джони — кимна им доктор Орин Елдярън. Не изглеждаше никак сънен, въпреки разчорлените си коси. — Каква е тази история за някакви съзаклятници?

Седнаха и Елдярнови изслушаха внимателно Макдоналд, докато им разказваше за предложението на Чалинор.

— Но както каза Джони — приключи той, — няма никакъв начин да успеят. В края на краищата, бойната сила на една кобра се уравнисява напълно от бойната сила на друга.

— Но пък е неизмеримо повече от силата на всеки един от нас — поклати глава Елдярън. — Ако Чалинор обяви, че възнамерява да превземе Благодарност, никой в града не ще може да му попречи.

— Не е възможно да няма никакви други оръжия — възрази Крис. — Само тук, в Ариел, разполагаме с поне дузина ловни пушки, а Благодарност е много по-голям град.

— Ловните пушки са напълно безполезни срещу кобрите — освен в някое тясно помещение, без възможност за маневриране — рече й Джони. — Дори само щракането на ударника е достатъчно силно, за да ни предупреди навреме и да избегнем снопа оловни сачми. На Силвърн трофтите така и не научиха този урок.

— Не в това е въпросът — намеси се Макдоналд. — За да бъдат убити дванадесет разбунтували се кобри, ще са нужни дванадесет лоялни кобри.

— Освен ако бунтовниците не успеят да въведат и дванадесетте цели в автоматичното прицелно устройство още преди началото на боя — подхвърли неочаквано Крис. — Ако го направят, тогава ще ви избият още с първия залп, нали?

Макдоналд поклати глава.

— Оптическите усилватели, с които разполагаме сега, не притежават многоцелевата способност на предишните. Добре, съгласен съм, да предположим, че ще са необходими петдесет кобри, за да овладеем положението — в случай, че противникът се окопае или нещо такова. Това все още е само една десета от силата, с която разполага Жу. Чалинор сигурно си дава сметка за това.

— Значи въпросът е какво още знае, което не ни е известно. — Елджарн потърка замислено брадичката си. — Да се е случило нещо на Авентини, което да налага прехвърлянето на по-голяма част от кобрите? Например, размирици в някой от далечните райони?

Джони и Макдоналд размениха погледи.

— Не сме чували за подобно нещо — отвърна Макдоналд. — Напълно възможно е Чалинор да е организиран подривни групи и в останалите градове, но на нас не ни е известно.

— Вярно, че в последно време се забелязва повишена активност на леопардите — добави Джони. — Сигурно това е накарало немалко кобри да удължат времето за патрулиране край плантациите. Все пак не виждам причина да безпокоим генерал-губернатора. Може би Чалинор просто си е изгубил ума.

— Не и Чалинор — прекъсна го Макдоналд. — Познавам го добре — умът му сече като бръснач и никога не е имал проблеми с психическото си равновесие. А и Л'ест едва ли щеше да се захване с тази работа, ако участваше само Чалинор. Чувае съм за подвизите му много преди да се срещнем на Авентини.

— Склонен съм да се съглася — добави замислено Елджарн. — Всичко изглежда прекалено добре подготвено, за да се касае за налудничаво хрумване на група мегаломани. Ненапразно това става точно по време на миграционния период на рогатите леопарди. Така всякакви ответни мерки ще бъдат забавени — поне за известно време. Да не пропускаме и факта, че куриерският кораб излетя от планетата само преди броени дни — ще изминат поне шест месеца, докато пристигне следващият кораб от Доминиона.

— Достатъчно време да се затвърди новият режим — изръмжа Макдоналд. — Комитетът ще бъде изправен пред свършен факт, а Доминионът едва ли ще бъде в състояние да вземе спешни мерки.

— „Капка роса“ също се е запилял някъде из открития космос — добави навъсено Джони.

— Правилно — кимна Елдярн. — И докато се върне, Жу няма никаква възможност да се свърже с когото и да било. А дори и след това — на кораба ще се нуждаят от провизии и гориво и кацнат ли, лесно могат да попаднат в чужди ръце. М-да, Чалинор е обмислил всичко грижливо. Жалко, че не сте се досетили да се преструвате поне още малко на заинтригувани от играта му. Така щяхме да научим повече.

— Направих, каквото можах — каза Макдоналд. — Не съм склонен толкова лесно да престъпвам лоялността си към каузата, която защитавам.

— Разбирам те — съгласи се Елдярн.

Известно време всички мълчаха.

— Мисля, че аз бих могъл да се върна при тях — подхвърли накрая Джони. — Така и не им казах на чия страна съм.

— Само ще събудиш подозренията им — поклати глава Макдоналд. — А ако те заловят, че ни предаваш информация, вероятно ще те разстрелят като шпионин.

— Освен — рече замислено Крис, — ако наистина не би желал да отидеш при тях.

Баща ѝ и Макдоналд я погледнаха изненадано, но тя не откъсваше очи от Джони.

— От самото начало — продължи тя все така спокойно, — ние предположихме, че Джони е на наша страна. Но може би той наистина все още не е решил? Не бива ние да вземаме подобно решение вместо него.

Елдярн кимна.

— Права си, разбира се. Е, Джони? Какво ще кажеш?

Джони прехапа устни.

— Честно казано, не зная. Заклел съм се да изпълнявам дълга си пред Доминиона — но тукашното правителство наистина води доста неразумна политика, особено що се отнася до недостига от хора и енергийни ресурси. Не мога да подмина с лека ръка и думите на Чалинор, че нашият дълг е към жителите на Авентини, а не към управниците.

— Решим ли веднъж да зачеркнем легалните правила за решаване на спорове, ще настъпи пълна анархия — упрекна го

Мақдоналд. — Нима наистина вярваш, че Чалинор и Л'ест ще се справят по-добре...

— Кен. — Крис постави ръка на рамото му. Сетне се обърна към Джони. — Разбирам какво те измъчва, но трябва да си наясно, че едва ли ще можеш да останеш неутрален до края.

— Така е, съвсем скоро ще трябва да вземеш решение — добави Елдярън. — Чалинор не би рискувал да ни разкрие плановете си, ако вече не е готов за действие.

— Сигурно сте прави — Джони се надигна. — Време е да си вървя. Ще обмисля всичко внимателно и тогава ще ви кажа на чия страна смятам да бъда. Но едно искам да знаете — той погледна Мақдоналд право в очите, — това, което си говорихме тук тази вечер, ще остане само между нас четиримата. Чалинор няма да чуе нито дума от мен.

Мақдоналд кимна съвсем бавно.

— Добре. Май на повече не бива и да се надяваме. Искаш ли да те откарам у дома?

— Не, благодаря. Ще се поразходя. Приятна вечер на всички.

Подобно на фермерите от по-изостаналите райони на Хърайзън, жителите на Ариел също си лягаха доста рано. Улиците бяха тъмни и пусти, единствените светлини идваха от редките лампи и от ярките звезди отгоре. Джони обичаше да се любува на звездите, когато се прибираще по-късно, но тази вечер въобще не ги забеляза.

Спомни си за онова не особено далечно време, когато беше готов да направи всичко за Крис, стига само да го погледне право в очите. Но това вече беше минало. Войната, проваленият опит да намери своето място в цивилния живот и седемте дълги години, през които участваше в строежа на новата колония, бяха изчерпали и последните капчици от младежкия му плам. Отдавна се беше научил да не взема решения само въз основа на емоционални причини.

Проблемът беше, че точно в този момент не разполагаше с достатъчно рационални причини за вземане на каквото и да било решение. На пръв поглед всичко навеждаше на мисълта, че Чалинор съвсем скоро ще бъде разбит... но сигурно освен очевидните факти имаше и още нещо. Всички знаеха, например, че Симон Л'ест е великолепен стратег, баща му беше преподавател в армейското училище на Асгард. Едва ли Л'ест би се захванал с нещо, което по

начало е обречено. А и една продължителна, кръвопролитна война щеше да изтощи докрай и без това немощните ресурси на колонията.

Погледнато от друга страна, всички те се бяха клеили за вярност пред Доминиона и следователно — пред генерал-губернатора на Авентини. Л'ест очевидно беше склонен да забрави тази клетва, но що се отнася до Джони, той уважаваше непоклатимостта на хора като Макдоналд.

Ето че стигна пред къщи, а мислите му продължаваха безпомощно да се мятат. Дано поне утрото бъде по-мъдро от вечерта, помисли си той, след като си легна.

Ала беше твърде възбуден, за да заспи. След близо час напразни усилия, Джони стана, запали лампата и измъкна от бюрото последния запис, който бе получил от родителите си. Включи го, намали звука и си легна, надявайки се, че познатите гласове ще го приспят.

Вече се унасяше, когато поредната част от монолога на сестра му приповдигна отново спускащия се воал на съня:

„... ме приеха в университета на Ейри — говореше с познатия звънлив глас Гуен. — Вярно, ще бъда доста далеч от Хърайзън, но затова пък там са най-добрите преподаватели по геология и най-вече по тектоничен анализ. Предполагам, че с подобна специалност няма да е никак трудно да кандидатствам за колонистка на Авентини. А като пристигна, оставям на теб да използваш влиянието и познанствата си, за да ме изтеглиш в Ариел. Да не мислиш, че ще бия толкова много път, само за да видя как изглежда империята на трофтите откъм задната ѝ част. Всъщност, Джейми също ще опита да помогне с каквото може от Асгард. Като стана дума за трофтите, онзи ден спорихме в училище, дали със създаването на Авентини армията не целеше да изгради подходяща военна база за набези в тила на противника — в случай, че се наложи, разбира се. Постарах се да взема дейно участие — ужасно ми помогнаха и сведенията от твоите писма — но, опасявам се, че напълно разбих всякакви илюзии за своята

женственост и скромност. Дано не съществува забрана да допускат на колонията ви скандалджийки...”

Джони се изправи и изключи рекордера... и докато се върна обратно в леглото, вече знаеше какво ще бъде решението му. Ведрият, изпълнен с любов глас на Гуен му беше помагал неведнъж в трудни моменти, когато немалко неща стояха на карта. Да приеме — още повече доброволно — ролята на предател би означавало да престъпи любовта на Гуен и вярата на собственото му семейство. А тъкмо тези две неща не би желал да изгуби никога.

За съвсем кратко се поколеба дали да не позвъни на Макдоналд и да го уведоми за решението си... но леглото ставаше все по-меко и топло и напрежението постепенно започна да го напуска. Пък и вече ставаше късно. Утре ще съобщи на лоялистите, че остава при тях.

След не повече от пет минути беше заспал дълбоко.

Събуди се от настойчивия звън на алармата, потърка сънено очи и се огледа. Умът му по навик подреждаше случките и разсъжденията от предния ден. Изправи се, вдигна телефона и повика координатора.

— Кенет Макдоналд — каза той.

Очакването се проточи необичайно дълго, изглежда Макдоналд все още спеше.

— Да, ало? — чу гласа му накрая.

— Говори Джони, Кен. Зная какво е намислил Чалинор.

— Знаеш ли? — попита с променен глас Макдоналд.

— И какво?

— Смята да вземе под контрол Керсиджските мини.

Още една продължителна пауза.

— По дяволите — проговори най-сетне Макдоналд.

— Това трябва да е. Почти половината от редките авентински минерали идват от там. Достатъчно е само да минира входа към шахтите и да заплаши, че ще ги взриви, в случай, че Жу изпрати някоя по-многочислена част, за да се справи с него.

— И колкото по-дълго се колебае с решението Жу, толкова повече ще намалява силата му — добави Джони, — защото всички

„неутрални“ кобри ще решат, че Чалинор е на печелившата страна. Така не след дълго Жу ще бъде принуден да капитулира или да поеме риска от избухването на гражданска война.

— Вярно. Да го вземат мътните. Трябва да предупредим Капитолия и да ги убедим, че е необходимо да изпратят някой по-многочислен отряд, преди Чалинор да е преминал към действие.

— Ти ли ще им се обадиш?

— Най-добре и двамата да сме на линия. Почакай, ей сега...

Разнесе се двойно изщракване и нов глас:

— Ариел.

— Генерал-губернаторът на Капитолия — поръча Макдоналд.

— Съжалявам, но не съм в състояние да осъществя поръчката ви.

— Защо? — подскочи от изненада Джони.

— Съжалявам, но не съм в състояние да осъществя поръчката ви.

— Как мислиш, дали няма повреда в сателитната връзка? — попита Джони.

— Едва ли — изсумтя объркано Макдоналд. — Координатор — дайте ми канцеларията на Пауъл Стюарт от Синдиката в Ранкин.

— Съжалявам, но не съм в състояние да осъществя поръчката ви.

Ранкин не беше толкова далеч, че да съществуват смущения в сателитната връзка.

— Толкова по въпроса за съвпаденията — каза Джони, усещайки неприятно свиване на стомаха. — Как ли се е добрал Чалинор до компютърната връзка?

— Може да го е сторил по всяко време през предишните няколко дни. Тукашните жители рядко разговарят с Капитолия и Ранкин.

— Ето защо беше изпратил Алмо Пири с онези странни бележници — досети се Джони. — Още тогава междуградската връзка е била прекъсната.

— Може и да си прав. Слушай, не мисля, че трябва повече да разговаряме по телефона. Какво ще кажеш, ако се срещнем у Крис — да речем, след половин час.

— Готово. Половин час.

Джони изключи телефона и за миг се загледа в малката черна кутия, замислен дали някой не е подслушвал разговора им. Едва ли... макар че, щом Чалинор беше в състояние да прекъсне сателитната

връзка, какво му пречеше да постави някое подслушвателно устройство за локалните разговори?

Той скочи от леглото и започна да си навлича дрехите.

По професия електронен специалист, Крис държеше неголям офис на втория етаж на една къща съвсем близо до центъра. По някакви неясни причини наричаха мястото, където беше разположена къщата, Площада. Джони стигна там преди Макдоналд и закрачи нервно по паважа, докато се появи Кен с ключовете.

— Влизай — подкани го той. По улиците вече се мяркаха първите минувачи. — Чалинор може да е разположил наблюдатели наблизко.

Влязоха, Крис размести няколко кресла, включи осветлението и се прозя сънено.

— Добре де, тук сме — рече тя. — Я да чуем сега, защо трябваше да ме карате да идвам, след като почти не съм мигнала тази нощ.

— Отрязани сме от Ранкин и Капитолия — съобщи ѝ Макдоналд. — Чалинор изглежда се е ровил в сателитния компютър. — Той ѝ предаде накратко идеята на Джони за вероятното превземане на Керсиджските мини. — Ако изключим водния път нагоре по Тебеширената река, единствените две шосета до мините тръгват от Благодарност и Уейлд. Чалинор сигурно вече е готов да ги блокира, което означава, че генерал-губернаторът няма да е в състояние да прехвърли силите си нито по вода, нито по суша. Остава само въздушният път.

— Проклет да е — промълви Крис и в очите ѝ блеснаха гневни искри. — Ще ни е нужна поне седмица, за да възстановим сателитната връзка.

— Това поне отговаря на моя първи въпрос — рече навъсено Макдоналд. — Втори въпрос — можеш ли да направиш предавател, който да заобиколи компютърната сателитна връзка и да изпрати сигнал директно в Капитолия?

— Теоретически е възможно. На практика... — Тя сви рамене. — Да си призная, не съм сглобявала високочестотен предавател за фокусирано излъчване от първата година в университета. Ще ми

отнеме поне два-три дена работа, стига да разполагам с подходящите инструменти и части.

— Не можеш ли да използваш някои от резервните модули за телефонната инсталация? — предложи Джони. — Така ще спестиш поне още малко време.

— Бих могла, но ще се наложи да променя честотата на излъчване, за да не съвпадне с тази на компютърната връзка — кимна тя. — Заслужава си, макар че ми е трудно да преценя какъв ще бъде резултатът.

— Чудесно. Захващай се за работа. — Макдоналд се обърна към Джони. — Според мен, Чалинор ще предприеме своя следващ ход съвсем скоро. Трябва да предупредим Тайлър и да организираме отбраната.

— Която по същество ще включва само теб и мен.

— Плюс десетината ловни пушки, които спомена снощи Крис. — Той забеляза изражението на Джони и вдигна безпомощно рамене. — Съгласен съм, не е кой знае какво. Но все пак, известно ти е, че нанокompютрите реагират малко по-бавно, когато са изправени срещу повече от две едновременни заплахи. Макар и нищожно, това си е преимущество.

— Дано си прав. — Джони въздъхна, внезапно изпълнен със спомени от отдавна приключилата война на Адирондак. Трупове на избити цивилни... — Какво ще правим сега — ще охраняваме пътя от Благодарност?

Макдоналд поклати глава.

— Няма никакъв начин да ги задържим — стига да пожелаят, могат да изоставят пътя и да минат напъряко през гората — най-много да застрелят някой леопард. Не, единствената ни надежда е да охраняваме тази сграда, докато Крис приключи, е предавателя и не повикаме помощ от Капитолия.

— А защо не изпратим татко с колата през Благодарност до Санграал? Все едно, че нищо не знае или го викат по спешност? Оттам може да позвъни в Капитолия.

— Опасявам се, че Чалинор вече е затворил шосето на изток. Но все пак си заслужава да се опита. Как мислиш, баща ти ще се съгласи ли?

— Как иначе — Тя посегна към телефона... и се поколеба. — Ще го помоля да дойде тук, а след това ще му обясня какво искам от него. Чалинор може да подслушва разговорите.

Още след първите няколко думи Елджарн се съгласи да дойде при тях.

— Отивам да търся градския наместник — заяви Макдоналд, след като Крис приключи с разговора. — Джони, ти остани тук — за всеки случай. Връщам се веднага.

Елджарн дойде и си тръгна. Измина близо час, когато неочаквано отвън се разнесе изстрел.

— Какво беше това? — попита Крис, вдигнала глава от масата.

— Ловна пушка — отвърна Джони, вече застанал при вратата. — Стой където си, а аз...

— Няма да стане! — отрязва го тя, като скочи от мястото си. — Там е Кен.

Втори изстрел не последва, но това не им попречи да открият мястото на инцидента. Тридесетина души вече се бяха скупчили в единия край на Площада, други, подобно на Джони и Крис, бързаха натам. Недалеч от входната врата на къщата на градския наместник лежеше просната фигура. Над тялото се беше надвесил Макдоналд.

— Спрете! — извика нечий заповеднически глас, когато Джони и Крис разблъскаха зяпачите и се насочиха към Макдоналд. — Не го доближавайте.

Джони погледна към притежателя на гласа без да забавя ход.

— Върви по дяволите, Л'ест — рече той. — Човекът има нужда от помощ!

Лазерният изстрел, който Джони почти очакваше да получи в гърба, така и не последва. Двамата стигнаха коленичилиия Макдоналд без повече инциденти.

— Какво да правим? — попита Джони, като се наведе над него. Едва сега забеляза, че Кен правеше сърдечен масаж на ранения.

— Обдишвай го — извика Макдоналд, но Крис беше предугадила отговора и сама се зае с оказването на първа помощ. Джони разкъса обгорената риза и потръпна при вида на раната. — Какво стана?

— Чалинор се изтърси тук преди петнадесетина минути и каза на Тайлър, че поема властта в свои ръце — обясни Макдоналд. — Все

още не бяхме готови за отбрана, но Инсли реши да стреля по него. — Той прокле тихичко. — Чалинор избягна изстрела и се скри зад ъгъла. Нямаше никакъв смисъл да го застрелват, но изглежда Л'ест беше решил, че се нуждаем от нагледен урок.

Джони надникна през рамото на Макдоналд. Л'ест все още стоеше изправен насред Площада и гледаше към тях. Още четири кобри бяха разпределени на равни разстояния зад него: двамата, които снощи заявиха, че поддържат заговора, самият Чалинор и...

— Санди Тейбър се е присъединил към тях — прошепна той.

Макдоналд изсумтя.

— Крис? — повика я той.

Тя се отдръпна назад и поклати глава.

— Няма пулс на шийната артерия. Липсваше още като пристигнахме. Съжалявам, Кен.

Известно време Макдоналд не откъсваше поглед от нея, опрял ръце в гърдите на мъртвия. После бавно се надигна, обърна се и застана с лице към центъра на Площада.

— Пази я, Джони — рече той и тръгна към Л'ест.

Държеше се толкова непринудено, че едва след като измина няколко крачки, Джони започна да се досеща какво е намислил. В същия миг това осъзна и Крис, защото от гърдите ѝ се изтръгна уплашено възклицание.

— Кен! — извика тя и скочи след него.

Джони беше по-бърз, сграбчи я и я притисна към себе си преди да го е стигнала.

— Стой тук! — заповяда ѝ шепнешком. — С нищо не можеш да му помогнеш.

— Трябва да го спреш, Джони! — изстена тя, опитвайки се да се освободи. — Те ще го убият!

Едва ли някога през целия си живот беше вземал по-трудно решение. Всичко в него крещеше да излезе на Площада и да открие стрелба, може би дори да повали неколцина от мълчаливо очакващите развръзката кобри. Не се съмняваше, че смъртта на Инсли бе само една провокация, за да ги предизвикат, да накарат Макдоналд да влезе в бой, в който всички тактически и стратегически преимущества щяха да са на отсрещната страна. Но също така нямаше съмнение за изхода от този бой. При съотношение пет към един двамата с Макдоналд

щяха да загинат почти толкова сигурно, колкото ако Кен беше сам... и тогава жителите на града щяха да са напълно беззащитни, останали на произвола на разбунтувалите се кобри. Повече от всякога Джони осъзнаваше на чия страна е длъжен да застане.

Не му оставаше нищо друго, освен да притисне здраво Крис, докато убиваха приятеля му.

Боят беше съвсем кратък. Макар да кипеше от гняв, Макдоналд бе достатъчно разумен, за да открива огън по Л'ест от място. Някъде по средата на пътя той внезапно подгъна крака и се строполи на земята. Същевременно ръцете му заеха позиция за стрелба и лазерите в пръстите изпратиха ослепителни лъчи в двете посоки. Патруски и Сцинтра реагираха светкавично, телата им подскочиха нагоре, а нанокмютрите се погрижиха за ответния огън. Само след миг и двамата нададоха болезнени викове — преминали над проснатия на земята Макдоналд изстрелите удариха в насрещната цел... докато същевременно той се завъртя и вдигна крак, готов да открие стрелба по Л'ест с бронебойния лазер.

Така и не успя да стреля. С помощта на сервоусилените си мускули, Л'ест подскочи право нагоре, праметна се във въздуха на около шест метра височина и се озова почти над своя противник. Макдоналд вдигна трескаво ръце, за да премести огъня от лазерите върху него... но Л'ест вече го беше изпреварил.

За миг Площада се озари от нов блясък, сетне всичко свърши.

Джони почувства, че напрежението бавно напуска тялото на Крис. Помисли си, че ще припадне, но в същия миг тя произнесе със спокоен и твърд глас:

— Пусни ме, Джони. Моля те.

Поколеба се, защото знаеше, че картината не е от приятните.

— По-добре да не гледаш...

— Моля те.

Приблжиха се заедно, Джони все още обгърнал раменете ѝ.

Гледката наистина беше ужасна. Изстрелът беше попаднал право в гърдите на Макдоналд, изпепелявайки сърцето и част от десния бял дроб. Ръцете му висяха отпуснати безжизнено встрани, вероятно с напълно прекъснати връзки между нанокмютъра и сервомоторите, които иначе биха му дали възможност за един последен, предсмъртен изстрел.

— Каква безсмислена загуба.

Джони се извърна, пусна Крис и направи няколко крачки.

— Така е, нали, Чалинор? — обърна се той към човека пред него, пресипнал от надигация се гняв. — Жалко, че не се зае с теб и с твоя главен касапин, вместо да си прави труда с тези двама глупаци.

— Той ни нападна пръв. Не само ти — всички го видяха — отвърна Чалинор, като извиси глас над шума на тълпата. — Сержант Л'ест се помъчи да ви защити, както повелява дългът му.

Джони почувства, че вместо отговор в гърлото му се надига застрашително животинско ръмжене. Чалинор го разглеждаше замислено.

— Съжалявам за приятелчето ти — наистина съжалявам — добави тихо той. — Но точно сега не можем да позволим на когото и да било да ни попречи в осъществяването на плана. Ние ще направим една по-добра колония на Авентини, Моро, и колкото по-силен и неочакван е първият ни удар, толкова по-малки ще бъдат шансовете на генерал-губернатора да отвърне — и да предизвика кръвопролитие.

Ето че и Тейбър застана до Чалинор.

— Сцинтра е мъртъв — докладва той, избягвайки погледа на Джони. — Патруски също няма да може да участва в акцията поне през следващите няколко дни, макар раните му да не са особено опасни.

Чалинор кимна.

— Доста го подцених — добави той. — Сметнах, че е твърде разгневен, за да може да мисли тактически. Опасен човек — жалко, че не беше на наша страна.

— Искам да знаеш нещо, Чалинор — произнесе тихо Джони. — Аз ще те убия. Ти предизвика Кен, за да го елиминираш и затова ще умреш.

Чалинор не помръдна, но погледът му стана напрегнат.

— Можеш да опиташ още сега — покани го той. — Но едно не можеш — да ни спреш. Дори и да умра, Л'ест ще продължи делото ми. Искаш ли той да заеме мястото ми? Не си мисли, че можеш да се справиш с всички ни. Макдоналд просто имаше късмет.

Джони не отговори. С бързината на сърфист, яхнал гребена на вълната, мисълта му пресмяташе всички възможни тактически варианти. Чалинор беше застанал точно пред него, Тейбър стоеше

малко вляво, а Л'ест се намираше някъде отзад. С едно едва забележимо присвиване на краката можеше да скочи внезапно и да нанесе смъртоносни удари с крака в лицата на двамата пред него, атаката щеше да е още по-успешна, ако я предхождаше кратък откос на звуковото оръдие. Л'ест бе извън обсега на оръдието, но може би отделяше част от вниманието си, за да следи тълпата...

— Не! — извика Крис и неочаквано го сграбчи за ръката. — Не го прави, Джони. Вече изгубих Кен — не искам да губя и теб.

Джони затвори очи й пое бавно въздух. Дългът пред Ариел сигурно не изисква да пропилявам с лека ръка живота си, помисли си той, докато напрежението бавно го напускаше.

Джони отвори очи. Чалинор и Тейбър го наблюдаваха внимателно.

— Доктор Елджърн трябваше да заmine спешно тази сутрин за Санграал — обърна се той към Чалинор. — Ще трябва да разблокираш връзката, за да го повикаме обратно.

Лицата на двамата видимо се отпуснаха.

— Не е необходимо — отвърна Чалинор. — Докторът ще си бъде у дома до няколко минути, ако вече не се е върнал. Спрял го е постът на шосето за Благодарност, естествено. Наивно беше да опитвате да викате помощ по този начин — само ни предизвикахте да започнем по-рано акцията.

Нямаше какво да отвърне. Джони хвана Крис за ръката и я отведе.

— Пра-прадядо му е бил последният от шест поколения Макдоналдови, служели в петдесет и първа планинска дивизия на Земята — казал ли ти го е някога?

Джони кимна мълчаливо. Крис се беше сгушила на кушетката и разказваше непрестанно за Макдоналд. Отначало Джони се изплаши, че ще се затвори в някакъв свой, измислен свят. Но съвсем скоро осъзна, че това бе нейният начин да каже последно сбогом.

Ето защо седеше право срещу нея, кимаше от време на време и я наблюдаваше как се бори със загубата.

Монологът приключи едва привечер, сетне двамата продължиха да седят мълчаливо в спускащия се здрач, загледани през прозореца към постепенно издължаващите се сенки. Джони така и не узна за какво си мислеше в онзи момент Крис, той самият бе като вулкан от

необузdana ярост и безпричинна вина. Спомените му неизменно се връщаха към мъчителната сцена от днешния следобед, която го изпълваше с куп нерешени въпроси. Дали Макдоналд наистина бе действал подтикван от гняв или през цялото време бе разсъждавал съвсем трезво? Предварително ли беше планирал номера с взаимното застрелване на Сцинтра и Патруски или тази идея му бе хрумнала в хода на атаката? Очаквал ли бе Джони да се включи в играта? Можеха ли двамата наистина да победят групата на Чалинор?

Звукът от изщракването на бравата прекъсна мислите му.

— Татко? — обади се Крис.

— Аз съм. — Елджарн влезе и седна до дъщеря си. Имаше изморен вид. — Как си, малката?

— Добре съм. Какво става в града?

— Нищо особено. — Елджарн потърка очи. — Градският наместник Тайлър обеща на Чалинор, че никой от нас няма да му създава проблеми. Не зная дали ще се окаже прав — хората в тълпата мърмореха, че някой трябва да направи нещо.

— Този някой съм аз — каза Джони. — Но сигурно си мислят, че се боя.

Елджарн вдигна поглед към него и сви сконфузено рамене.

— Никой не може да те обвинява — рече той.

— С други думи, точно така смятат — кимна Джони.

— Джони...

— Няма нищо, Крис — прекъсна я той. Не можеше да им се сърди, никой от тях не знаеше защо бе останал настрана. Дори той самият все още не беше съвсем сигурен. — Орин, имаш ли представа с колко души разполага Чалинор в Ариел? Приблизително.

— Около десетина кобри и още толкова жадни за приключения тийнейджъри, които са преградили пътя.

Джони замислено поклати глава. Чалинор бе споменал, че дванадесет кобри са на негова страна. Прибавя Тейбър, изважда Сцинтра и получава броя на бунтовниците, които в момента държаха Ариел в ръцете си. Следващото заключение се налагаше от само себе си.

— Все още не са достатъчно, за да тръгнат към мините. Не са достатъчно дори да задържат града. Интересно какво са намислили?

В стаята настъпи тишина.

— Миньорите работят на двуседмични смени, а после почиват една седмица в Уейлд — обади се Крис. — Дали пък Чалинор не е решил да нападне през тази седмица?

— В думите ти има логика — съгласи се Джони. — Чалинор, естествено, ще предпочете да нанесе удар по мините, когато там има най-малко потенциални защитници. Всъщност, едва ли би се спрял, ако и двете смени са там — в този случай ще разполага с достатъчно заложници. — Той погледна часовника. — Да изберем първата възможност — тогава разполагаме с три дни. Мисля, че ще стигнат.

— За какво? — попита с подозрение Крис.

— За да ги изпреваря и да вдигна тревога, естествено. По-добре да тръгвам още сега. — Той се надигна.

— Почакай малко, Джони, това е истинска лудост — спря го Елджарн. — Първо, от мините ни делят четиридесет километра гъста гора, обитавана от враждебно настроени животни. И второ — няма да измине много време и Чалинор ще те потърси.

Джони се отпусна бавно на стола.

— Виж, за това не се досетих — призна той. — Наистина ли мислите, че ще ме държи под око?

Елджарн сви рамене.

— Въпреки твоето... бездействие тази сутрин, ти си единственият човек в града, който представлява заплаха за него. Най-късно на сутринта ще открият, че си изчезнал. Не искам да си представям какви мерки биха могли да предприемат, за да те открият. Идеята ти не е лоша, но с изпълнението ѝ ще трябва да се заеме някой друг. Аз, например.

— Ти? — скочи Крис. — Но това е смешно, не — самоубийство, ето какво е. Без оръжие нямаш никакъв шанс срещу леопардите.

— Ще трябва да опитам — рече ѝ той. — Мога да използвам лодката — тогава само най-отчаяните хищници биха дръзнали да ме нападнат. Освен това, има едно оръжие, което все още бих могъл да използвам.

— Кое — мачетето на Рамора? — навъси се тя.

— Не. — Елджарн въздъхна и Джони забеляза, че мускулите на брадичката му потрепват. — Бронебойният лазер на Кен.

Крис зяпна от изненада.

— Искаш да кажеш този, който... татко! Не говориш сериозно!

— Напълно сериозно. — Той погледна към Джони. — Възможно ли е да се демонтира лазерът без ампутация на крака? Иначе Чалинор може да забележи липсата.

— Веднъж вече го направиха с всички нас, които избрахме цивилния живот след войната — произнесе Джони, но мислите му бяха другаде. Как не можа да се досети, че могат да разполагат с целия арсенал на Макдоналд? — Уредихте ли погребалната церемония с отец Виуткас?

Елдярън кимна.

— Ще има една обща служба за Кен и Ра Инсли, утре в девет, на Площада. Сигурно ще присъства целият град, предполагам, че в тълпата Чалинор едва ли ще забележи липсата на лазера.

— Тогава да отидем и да го демонтираме още сега — надигна се Джони. — Тялото на Кен все още е там, нали?

Както и в останалите градчета от покрайнините на колонията, Елдярън изпълняваше едновременно службата на доктор и погребален агент и една от залите на операционната беше оборудвана за подготовката на трупове за церемонията. Тъкмо натам се отправиха Джони и Елдярън, а Крис остана в къщата.

Тялото на Макдоналд имаше точно такъв ужасяващ вид, както и когато лежеше проснато на площада, макар да не се усещаше мирисът на изгоряла плът. Джони погледна само веднъж зейналата рана в гърдите, сетне се постара да съсредоточи вниманието си върху крака.

— Едва ли ще открием какъвто и да било белег — обясни Джони, — поне аз нямах, когато го махнаха предишния път, но разрезът беше направен горе-долу на това място.

Елдярън кимна.

— Имам най-обща представа къде точно е монтиран. Добре, само да донеса тавичката с инструментите и започваме.

Слабият шум от стъпките беше единственото им предупреждение. Джони хвърли поглед през рамо, тъкмо навреме, за да забележи отварянето на вратата. В залата влязоха Л'ест и Тейбър, следвани от пребледнялата Крис.

— Добър вечер, доктор Елдярън, Моро — каза Л'ест и огледа помещението. — Надявам се, че не прекъсвам нещо важно?

— Тъкмо подготвихме тялото на Макдоналд за службата — обясни раздражено Елдярън. — Какво желаете?

— О, само малка предпазливост срещу някоя излишна геройска постъпка — подхвърли Л'ест и надникна през рамото на Елдярън. — Хрумна ми, че няма да е зле, ако демонтираме всички оръжия на нашия покоен събрат — за да не вземе да го стори някой друг, вместо нас. Отдръпнете се, ако обичате, ще ни отнеме само минутка.

Елдярън не помръдна.

— Не — заяви той. — Няма да позволя да обезобразите тялото.

— Нямаме друг избор. Назад!

Елдярън завъртя глава.

— Зная, че така ви е наредил оня побъркан тип — предводителят ви. Но ако си мислите, че можете да убиете единствения доктор в града и след това да разчитате на каквото и да било съдействие от страна на местното население — лъжете се.

За първи път от началото на разговора Л'ест сякаш изгуби увереност.

— Вижте, докторе...

— Докторе, защо вие не демонтирате лазерите, вместо нас? — попита неочаквано Тейбър. — Вие сте хирург, можете да го направите без да оставите видими белези.

Елдярън видимо се колебаеше.

— Джони? — попита той.

Джони пристъпи от крак на крак, опитвайки се да скрие разочарованието си от ненавременната поява на Л'ест.

— Ако не го направите, ще го направи Л'ест. — Той погледна с нескрита омраза своя противник. — Но Орин е прав, не бива да обезобразяваме Макдоналд. Което означава, че ще трябва да запазим пръстите.

— Но лазерите в... — поде Л'ест.

— Никакво „но“. Ръцете му ще бъдат поставени върху гърдите.

Тейбър сръга Л'ест.

— Достатъчно е утре да проверим, дали лазерите са на мястото си — промърмори той. — Нищо не пречи да ги ампутираме, заедно с енергийния източник, преди погребението — ако се наложи, разбира се.

Л'ест кимна бавно.

— Съгласен. Но ако пръстите липсват на сутринта, ще ви държим лично отговорен, докторе.

— Така да бъде. Джони, защо не отидете с Крис до дома, за да донесете бойната униформа на Макдоналд?

Джони кимна. И без това не биваше да оставят Крис тук, докато обсъждаха как да постъпят с тялото на Макдоналд.

— Хубаво. Имаме нужда да се поразходим. Тръгвай, Крис.

— Само внимавайте къде ще отидете — предупреди ги Л'ест. — Пътищата извън града са блокирани — навсякъде има постове на кобри.

Джони не си направи труда да отговори. Той хвана Крис за ръката, бутна Л'ест встрани и излезе.

Къщата на Макдоналд бе доста далеч, но двамата не бързаха, а и Джони имаше нужда да се върне за малко в спомените си. Когато най-сетне пристигнаха и намериха униформата, навън вече блещукаха звезди.

— Да се поразходим още малко — предложи Джони.

— Не е необходимо — отвърна Крис. — Татко сигурно вече е приключил.

— Но вечерта е толкова приятна — настоя Джони и я побутна към центъра на града.

Тя се поколеба за миг, после спря и го погледна.

— Да не си намислил нещо? — прошепна едва чуто.

Джони кимна.

— Имам една идея. Случайно да е у теб ключът от офиса?

— Да... но почти не съм напреднала с преподавателя.

— Няма значение. Имаш ли някоя от онези електронни джаджи, дето ти позволява да управляваш колата от разстояние?

— Радиомикрореле ли? Естествено. Миньорите в Керсидж ги използват, за да сондират подводните жили... — тя млъкна внезапно. — Лодка нагоре по реката? Която да носи предупреждение?

— Говори по-тихо — тоя тип, дето ни следи, може да те чуе.

Съмняваше се, вече знаеше, че „опашката“, която им бе лепнал Чалинор, е някакъв хлапак, който се прокрадваше толкова далеч зад тях, че сигурно не би доловил и писък. Това, което го безпокоеше, бе как ще реагира Крис, когато узнае всички подробности от плана, който все още се оформяше в главата му.

Тъкмо пресякоха площада и приближиха отсрещната му страна, когато Крис внезапно го дръпна за ръкава.

— Някой се навърта край вратата! — прошепна уплашено тя.
Джони включи нощното зрение.

— Това е Алмо Пири — осведоми я той. — Носи ловна пушка. Чалинор сигурно се е уплашил да не вземеш да сглобиш някой предавател или да поправиш телефона. — Фактът, че на този пост беше изпратен един от най-неопитните, говореше колко малко се безпокои от подобна възможност Чалинор. — Лесно ще се справим.

— Ами „опашката“? — попита Крис. — Нали няма да сториш нищо лошо на Алмо? Той е само момче.

— Достатъчно голям е, за да посрещне последствията от собствените си действия — възрази Джони. — Не се безпокой, хлапето ми е симпатично и на мен. Що се отнася до „опашката“, мисля, че ако свием в следващата пресечка и изтичаме до другия ѝ край, ще се откъснем от нея. После можем да заобиколим и да приближим офиса от задната страна. Но преди това ще ми е нужна малко информация...

Поне доколкото Джони беше в състояние да определи, номерът беше свършил работа. Когато стигнаха задната част на офиса, „опашката“ не се виждаше никъде. Тъй като от тази страна на къщата нямаше врата, Чалинор не си бе направил труда да поставя охрана. Джони прецени разстоянието до прозореца на втория етаж, премести се по-близо до стената, приклепна и скочи. Тялото му се извиси съвсем близо до прозореца, а разперените му пръсти се вкопчиха в рамката. Прозорецът беше леко открянат и след не повече от секунда Джони се озова вътре.

Не се наложи да тършува дълго — Крис му беше описала съвсем точното местоположение на всички детайли, от които се нуждаеше. След като приключи, Джони надзърна от прозореца, приклепна на перваза, затвори го зад себе си и се спусна долу. Когато се приближи до Крис, девойката въздъхна с облекчение.

— Всичко е наред — успокои я той, отговаряйки на незададения въпрос. — Никой няма да разбере, че съм бил там. Хайде да се прибираме — тази вечер баща ти го чака доста работа.

Когато пристигнаха, Л'ест и Тейбър вече си бяха отишли. Джони реши, че ако се забави прекалено дълго вътре, може да пробуди нечий подозрения. Постара се да обясни колкото се може по-бързо какво се иска от тях. Нито Крис, нито стария Елджарн бяха особено очаровани от неговия план, но трябваше да се съгласят — макар и неохотно.

Джони си тръгна веднага след това и докато бързаше обратно към къщи, зърна е крайчеца на окото си една сянка, която се отдели от близката сграда и го последва — доста по-близо от преди.

Джони въздъхна уморено и за първи път от момента на Макдоналдовата смърт на лицето му се появи измъчена усмивка. Този път шансът беше на тяхна страна — липсата на разтревожени кобри наоколо говореше, че момчето не беше докладвало за пропуски си. Напълно естествена реакция за някой неопитен новак. Що се отнасяше до Джони, нямаше нищо против хлапето да се навърта край него през останалата част от нощта.

Надяваше се, че Чалинор не беше наредил някой да наблюдава и Елдярнови.

Утрото беше свежо и прохладно, само няколко сиви облака разваляха картината на иначе безупречно синьото небе. Кой знае защо Джони почувства раздразнение, задето денят, в който трябваше да погребат Макдоналд, бе така приятен и ведър. Поне на церемонията щяха да се стекат много хора, а това означаваше, че кобрите на Чалинор ще си имат достатъчно работа. Дано накрая Авентини да спечели от това.

Малко покуражен след тези мисли, той закуси солидно, обръсна се и точно в осем и тридесет напусна къщата, облечен в пълна бойна униформа.

Л'ест и Тейбър вече го очакваха — изглеждаха точно толкова уморени, колкото се чувстваше той.

— Добро утро, Моро — поздрави го Л'ест и го огледа от главата до петите. — Не съм те виждал толкова изтупан от деня, когато се приземихме.

— Я не се занасяй — отреза го Джони. — А сега, ако не възразяваш, смятам да отида на погребението. Сигурен съм, че ти също ще присъстваш. — Той пристъпи между двамата и закричи надолу по улицата.

Кобрите го последваха само на крачка зад него.

— Има поне сто места, на които бих предпочел да отида — заговори Л'ест — и най-малко хиляда души, на чиято компания бих се

зарадвал повече. Но Торс изглежда смята, че се нуждаеш от някой, който да те държи, докато пишкаташ.

Джони изсумтя презрително.

— Чалинор от край време си пада повече по приказките. От какво, по дяволите, се бои — че ще вдигна бунт наред погребението на Кен?

— Просто е решил да не рискува — намеси се Тейбър. — Засега обстановката в Ариел е спокойна, но нещата могат да се променят, когато се събере голяма група хора на едно място. Демонстрацията на сила е най-добрият начин да се предпазим от нечие налудничаво хрумване.

Джони му хвърли поглед през рамо.

— Вече не звучиш така убедено — рече той. — Дали пък не започна да ти омръзва вманиаченото поведение на Чалинор?

Тейбър не отговори веднага.

— Аз също харесвах Макдоналд — промълви накрая, забол поглед в земята. — Но Чалинор е прав, тукашното правителство наистина не си гледа работата.

— Има и други начини да решим този проблем — без насилие...

— Я стига приказки — подвикна му Л'ест. — Да оставим политиката за другите.

Джони стисна зъби, не беше очаквал чак такава реакция. Но явно, че Л'ест нямаше намерение да бъде само безмълвен свидетел, докато поръсваше с плодотворна вода първите семена на съмнението, покълнали в душата на Тейбър. Дано пък и това да е достатъчно, за да поникнат сами. Друг въпрос беше, дали щяха да разцъфнат навреме.

Джони не беше виждал Площада толкова пълен от последното официално честване на годишнината от Приземяването. Точно в средата, където върху набързо скованите стойки бяха положени ковчезите, можеше съвсем ясно да различи лицето на Макдоналд и скръстените му отпред ръце. Между ковчезите, върху малко столче беше седнал отец Виуткас. Джони свърна вляво, заобиколи тълпата и се изравни с ковчеза на Макдоналд. Докато се оглеждаше предпазливо, той изброи още шест кобри, разпръснати равномерно сред тълпата така, че най-добре да следят всичко, което става наоколо. Чалинор изглежда действително очакваше някакви неприятности.

— Добро утро, Моро — обади се някой зад него. Джони се извърна и откри, че Чалинор се е изправил до Л'ест. — Ама и тълпата си я бива, а?

— Нищо чудно — отвърна хладно Джони. — Кен го обичаха всички. Убийството му беше най-голямата ти грешка.

Чалинор плъзна поглед из множеството.

— Надявам се — каза той, — че няма да направиш някоя глупост, само защото наоколо има толкова много хора. Л'ест, Тейбър и аз ще бъдем непрестанно край теб — опитай ли нещо, ще бъде последното в живота ти. Пък и други наоколо ще пострадат. — Той погледна многозначително към разпръснатите из тълпата кобри.

— Не се безпокой — озъби се Джони. — Нямам никакви намерения да предприемам каквото и да било.

Внезапно разговорите утихнаха и на площада се възцари тишина. Джони се обърна и забеляза, че отец Виуткас се е изправил на крака.

Церемонията започна.

По-късно Джони установи, че помни твърде малко от онова, което беше казано през онази сутрин. Пригласяше, когато всички наоколо пееха, скланяше машинално глава... но вниманието му беше изцяло съсредоточено върху присъстващите. Плъзгаше по лицата им, опитваше се да прецени настроенята, които витаеха. Крис и баща ѝ бяха застанали отпред, в другия край на оформилия се кръг. До тях стоеше градският наместник Тайлър, с горда и печална осанка на човек, решил да издържи докрай изпитанията, които му поднасяше съдбата. Немалко от присъстващите имаха подобни изражения и Джони не можеше да ги вини, задето така лесно се примиряваха. Кобрите, хората назначени да ги защитават и пазят, изведнъж се бяха обърнали срещу тях и никой не знаеше със сигурност как ще завърши тази история. Някои изглеждаха съвсем объркани, дори Алмо Пири пристъпяше неловко от крак на крак. Подобно на Тейбър, хлапето изглежда също се бореше с гласа на съвестта си.

Отец Виуткас даде знак на присъстващите да коленичат — церемонията изглежда наближаваше своя край. Джони побърза да последва примера на околните, като се огледа предпазливо. Единствено кобрите останаха прави, предпочели да се подсигурят срещу евентуална атака, пред необходимостта да отдадат последна

почест на загиналите. С крайчеца на окото Джони зърна колебаещия се Алмо, който накрая също реши да се поклони. Дори отец Виуткас беше коленичил между ковчезите и в този миг Джони забеляза, че Елдярън плъзга ръка под широката рокля на Крис, към привързаното за крака ѝ дистанционно устройство...

И тогава Макдоналд седна в ковчеза.

Наоколо се разнесоха уплашени викове, за повече не остана време. Ръцете на Макдоналд заеха позиция за стрелба и от върховете на пръстите му бликнаха две ослепителни струйки.

Пръв беше покосен Тейбър, застанал непосредствено пред ковчеза. Само благодарение на програмираните си рефлексии Л'ест и Чалинор успяха да разчупят завладялата ги парализа и да отскочат встрани, като същевременно откриха стрелба по неочаквания противник. Но ръцете на Макдоналд вече се бяха завъртели встрани, описвайки нещо като огнено ветрило, което косеше всичко, стърчащо над тълпата. Л'ест издаде сподавен вик, ударен право в гърдите и политна напред, прострелвайки с последни усилия човека, когото веднъж вече беше убил. Чалинор падна недалеч от него, претърколи се и тъкмо когато възнамеряваше да премине към действие, Джони стреля почти от упор в него с бронебойния си лазер. Останалите кобри, съсредоточили вниманието и прицелните си устройства върху Макдоналд, не можаха да реагират с необходимата бързина на ненадейно включилия се в атаката Джони, много от тях така и не осъзнаха, че стреля по тях, докато вече не беше станало твърде късно. Попаднали в кръстосан огън между откосите на Макдоналд и безпогрешните изстрели на Джони, те бяха избити до крак.

Всичко свърши преди някой в тълпата да намери сили да закрещи.

— Едва ли ще успеем да го задържим дълго в тайна — рече Тайлър и поклати глава. — Ако не друго, рано или късно ще се наложи да поискаме от генерал-губернатора ново попълнение от кобри.

— И какво от това? — попита Джони, като се намръщи от антисептика, с който Елдярън почистваше изгореното му рамо. — Никой няма да отмъщава за Чалинор, нито да продължава оттам, където го спряхме. Излишно е да се безпокоиш. Доскорошните му

привърженици сега ще си строят краката да ни уверяват, че са с нас. Революцията свърши. — Той намигна на заместника. — Гледай да подчертаеш в рапорта, че бунтовниците са били съвсем малко на брой. Не бива да плашим излишно хората, нито да създаваме настроения... кобрите все още могат да направят много за просперитета на Авентини.

Тайлър кимна и се отправи към вратата на кабинета си.

— Съгласен. Дано само Жу не си създаде погрешна представа за нещата. Не ми се иска да обвинят нас за прекомерните амбиции на Чалинор.

Вратата се затвори зад него и Крис се изправи.

— Ще взема да си вървя — и без това трябва да оправям сателитната връзка.

— Крис... — започна Джони, но се разколеба. — Съжалявам, че трябваше да стане точно на погребението...

Тя се усмихна уморено.

— Задето използвахме тялото на Кен ли? Няма нищо, Джони, той отдавна го беше напуснал. Лазерите вече не можеха да му сторят нищо. По-скоро се безпокоях за теб. Направо умирах от страх при мисълта, че могат да те убият.

Джони поклати глава.

— Нямахте голяма опасност — увери я той. — Пък и вие с баща ти и отец Виуткас бяхте изпипали перфектно всичко. Интересно как ли са възприели хората внезапното му възкресение...

— Слуховете вече тръгнаха. Говорят, че се престорил на мъртъв, за да запази последния изстрел за по-подходящ момент.

Джони вдигна учудено вежди. Всъщност, нищо странно, още няколко дни, още няколкостотин километра и историята току-виж се превърнала в легенда, която няма нищо общо с истината.

— Значи „кобрата-отмъстител“, завърнала се от оня свят, за да се разправи с потисниците на народа? Дано поне тази мъква охлади ентузиазма на бъдещите Чалинорци. Не мисля, че Кен би имал нещо против да се превърне в легенда.

Крис поклати глава.

— Трудно ми е да кажа точно сега. Не мога да мисля за предстоящото.

— Сигурна ли си, че ти се работи? — попита я той, оглеждайки измъченото ѝ лице. — Защо не оставиш на Нед да оправи връзката?

— Нищо ми няма. — Тя се пресегна и стисна ръката на Джони. — По-късно ще се видим, Джони. Благодаря ти...

Тръгна си, а Джони въздъхна болезнено.

— Ако някой заслужава истинска благодарност, това сте вие двамата — обърна се той към Елджарн. Сега изведнъж почувства колко е изморен. — Едва ли бих могъл да свържа толкова точно устройството за дистанционно управление със сервомоторите на Макдоналд — дори и да знаех как се прави. Сигурно на Крис ѝ е било доста неприятно да ти асистира.

— Всички направихме каквото можахме — отвърна Елджарн. — Не знам дали си даваш сметка обаче, че историята все още не е приключила. Остава да видим реакцията на Жу. Ако е достатъчно умен, ще започне да се вслушва в съветите на кобрите. Мисля, че няма да е зле, ако се възползвате от тази възможност и подгответе някои конкретни предложения.

Джони сви уморено рамене.

— И аз съм като Крис — точно сега не мога да мисля за предстоящото.

Елджарн поклати глава.

— Крис може да си позволи подобно извинение, но не и ти. Докато на Авентини има кобри, ще съществува и опасността случаят да се повтори. Трябва да вземем мерки още сега, за да сме сигурни, че подобна възможност е сведена до минимум.

— О, стига, Орин — говориш за политика, а това е на светлинни години от моя опит. Не зная дори откъде трябва да се започне.

— Ще започнеш най-добре, ако убедиш всички кобри, че всяка атака срещу правителството е атака срещу тях самите. Кен се изправи срещу Чалинор, тъй като смяташе, че така изисква от него семейната чест, ти може би също имаше подобни причини. — Той се поколеба. — Но останалите... при тях по-важна е личната полза. Трябва да направим така, че тази полза да е свързана с просперитета на държавата.

Джони сбърчи чело, но вече разбираше накъде бие Елджарн.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да вземем пряко участие в управлението?

— Това е неизбежно — каза Елджарн и въпреки че гласът му прозвуча уверено, ръцете му издаваха безпокойство. — Вие, кобрите, притежавате далеч повече сила, отколкото е предполагала системата, която ви е създала и сега е ред на системата да се нагажда към променените условия. Или трябва да ви дадем властта по законен, предварително уговорен начин или някой ден вие сами ще я вземете — както опита да направи Чалинор. Дали ти харесва или не, но ти, Джони, си представител на една нова политическа сила — и твоята първа цел е да направиш така, че Жу да го разбере.

За миг на лицето на Джони се изписа иронично изражение. Помисли си, че по някакъв странен и неочакван начин Чалинор в края на краищата го беше спечелил за своята кауза.

— Да — въздъхна той. — Май наистина ще трябва.

ИНТЕРЛЮДИЯ

За едно опитно, добре обучено око, всички признаци бяха налице.

Не че бяха очевидни. На пръв поглед случайна фраза в един от официалните документи на трофтите до Комитета, почти незабележими маневри на търговски и военни кораби из граничния сектор, уловени съобщения на минтистийци за разузнавателни полети на трофтите — все дребни наглед неща, всяко едно само по себе си не значещо нищо. Но взети като цяло, тези парченца от мозайката водеха до един-единствен и неизбежен извод.

След близо петнадесетгодишен период, през който корабите на Доминиона преминаваха безпрепятствено през територията им, трофтите изглежда бяха изгубили търпение.

Ванис Д'арл присви очи, зареял поглед из звездите над почти невидимия Купол. Не можеше да каже, че е изненадан — близо половината от членовете на Комитета не вярваха, че коридорът ще остане отворен толкова дълго. Звездните сили също, сигурно повече от десет години се готвеха за ответните мерки на противника... и по всичко изглеждаше, че скоро щяха да получат възможност да покажат на какво са способни.

Като че ли негласно всички бяха приели, че първата жертва на войната ще бъде Авентини и нейните две съседни колонии... намиращи се на огромно разстояние от Доминиона. Което означаваше, че ако войната се води само за тях, тя вече е загубена.

А нима имаха друга възможност? Комитетът, който в началото трябваше почти насила да приеме проекта за колонизация, в последните няколко години — през които от новите планети потекоха огромни количества нови минерали и фармацевтични продукти — промени коренно становището си. От друга страна, съгласно споразумението, на военните кораби беше абсолютно забранено да навлизат в територията на трофтите и по такъв начин Доминионът беше лишен от всякакви средства за защита на Авентини — освен с

възможността за тотална война в случай, че колонията бъде заплашена от превземане. Заплаха, която тлееше от доста години.

Едва ли съществуваше по-универсално правило в политиката от това, че всяка заплаха рано или късно бива осъществявана.

Д'арл се пресегна и натисна копчето на интеркома.

— Да, комисарю? — попита младежът, чийто образ се бе появил на екрана.

— Приключихте ли с анализа на ботаническата информация от Авентини?

— Да, сър — кимна Джони Моро. — Оставих я на бюрото ви, под названиее „Авентини бот/физ III“. Занесох я, докато бяхте на съвещанието.

— Благодаря. — Д'арл погледна часовника. — Можете да си тръгвате вече, Моро, ако ми потрябва нещо, ще повикам нощната смяна.

— Да, сър. Позволете да ви обърна внимание, че в магнитната карта има един доста интересен за вас материал, ако съм разбрал правилно какво ви е необходимо. Отбелязал съм го с двойна звездичка.

— Благодаря — повтори Д'арл и прекъсна връзката. *Ако съм разбрал правилно какво ви е необходимо? Ако знаех какво ми е необходимо, да съм го намерил отдавна. Все някъде по пътя щеше да се натъкне на търсения отговор. Засега обаче нямаше и следа от универсалното решение, което да свърши работа както тук, така и на Авентини.*

Той разрови купчината с магнитни карти върху бюрото, откри картата, оставена от Моро, пхна я в компютъра и му нареди да открие маркирания с двойна звезда файл. Ставаше дума за анализ на някакво тръстикоподобно растение, наречено блусса, което изглежда обитаваше блатистите райони на Авентини, където се добиваше и един от особено ценните метали на тази планета. Растежен цикъл, екологична ниша, биохимия — той прегледа набързо материала, който Моро беше записал направо от общия журнал.

... биохимичен отговор на промените в климата.

Тук започна да чете по-внимателно. Върна се малко назад и отново потъна в четене. Поиска сведения за климатичните промени на Авентини през последния период на наблюдение, прегледа го внимателно, а след това се свърза с нощната компютърна смяна и й

нареди да събере всичко, каквото намери за фауната на колонията и да подготви компютърна симулация. Главният програмист изслуша внимателно условията на симулацията, помисли малко и отговори, че задачата ще отнеме поне няколко часа.

А после не оставаше друго, освен да чака. Да можеше поне този път да открие търсения универсален ключ... но дори тогава ги очакваше дълъг път до пълното разрешаване на проблемите. На всичко отгоре, планът можеше да се окаже неуспешен, дори ако го изпълнеше докрай.

Ако това се бе случило през първите дни след като започна работа в Комитета, вероятно несигурността щеше да го смаже с непосилната си тежест. Но сега, близо десетилетие откакто бе на този пост, емоционалната реакция бе доста по-умерена. Щеше да направи каквото може, да вложи онова, на което е способен, а останалото... останалото зависеше от вселената.

Този път вселената се оказа благосклонна. Когато шест часа покъсно Д'арл се пробуди от краткия си сън, резултатите от симулацията бяха готови.

Всичко беше наред.

Той прочете целия доклад съвсем внимателно. Да, търсеният ключ към загадката наистина беше тук. Кой би допуснал, че ще се крие на подобно необичайно място... по-важното беше, че съществува и само чака да бъде употребен — стига и останалите парчета от мозайката да заемат мястото си. Ако това стане...

Ако се получи, тогава Доминионът щеше да узнае нещо изключително важно — как реагират трофтите при промяна на правилата за игра.

ПОЛИТИК: 2421

Джони поклати глава.

— Съжалявам, Там, но ще трябва да се справиш без мен. Ваканцията ми започва точно след... четири минути — той погледна часовника.

На екрана, лицето на Тамис Дион премина през цяла гама от противоречиви изражения — от вълнение, през изненада към недоверие.

— Кое започва? Джони, какви ги говориш? Става дума за *Централния комитет на Доминиона!*

— Чух те добре. И какво е намислил Жу — да извърши инспекция на всички военни сили, с които разполага планетата? Щом му се е дощял парад, трябваше да ни уведоми малко по-рано от тези жалки шест часа.

— Джони, разбирам, че си новак в политиката, но не смяташ ли, че поне ти трябва да присъстваш в Капитолия при посрещането на кораба на Комитета?

Джони сви рамене и едва сдържа усмивката си. Винаги се забавляваше, когато Дион изпадаше в паника.

— Наистина се съмнявам, че всички членове на синдиката ще успеят да пристигнат навреме. Пък и какво значение има, щом посещението е съвсем официално.

— Именно защото е официално — изпуфтя Дион, — трябва някой да представя кобрите.

— И ти можеш да го свършиш. Сериозно, Там, каква разлика има дали ще бъдем двамата или само един? Освен ако Жу не е планирал някое лазерно представление.

Дион се изкиска при тези думи. Сигурно си беше представил физиономията на генерал-губернатора в момента, когато му предложи нещо подобно.

— Бас държа, че ще се пукне от яд, ако не дойдеш. Какво толкова важно има в тая ваканция? Да не би Крис да те заплашва, че ще те

напусне, ако не почивате двамата?

— Не ставай смешен — засмя се на свой ред Джони. Всъщност, имал бе и такива проблеми доскоро. — В интерес на истината, на борда на кораба, за който говориш с такава почителност, пътува още един човек, който за мен е далеч по-важен от всички останали. Става дума за сестра ми, Гуен. Намислил съм да я разведа из най-интересните места, а после ще ѝ помогна да се включи в групата за геоложки проучвания на Молада планина.

— Това не беше ли в района Дау? — попита озадачено Дион. — Уф. Прав си, има нужда да види малко цивилизация, преди да се забута из онези пуцинаци. — Той въздъхна и разтърси глава. — Печелиш. Изключи телефона и се махай. Давам ти половин час преднина, след което ще уведомя канцеларията на Жу, че си изчезнал.

— Благодаря — ще имам да ти връщам. Кажи на Жу да не се безпокои — ще се върна най-късно след седмица. Ония от Комитета едва ли ще си тръгнат дотогава. Чака ги цял порой от официални вечери.

— Ще те цитирам дословно. Приятно прекарване. — Дион изчезна от екрана.

Джони се захили и пъхна апарата в колана си. Би могъл да го изключи, както го съветваше Дион, но нали трябваше винаги да е на разположение — все още беше кобра.

Крис вече го очакваше в преддверието и бърбеше с асистента му.

— Всичко наред ли е? — попита го веднага, щом се появи.

— Наред е — кимна той. — Официално съм във ваканция, а съдбата на целия Карвелски регион е във вещите ръце на Терон.

Терон Юти се усмихна.

— С малко късмет ще ви го предам в същото състояние, когато се върнете. Приятно прекарване, сър, госпожо Моро.

Крис вече отваряше вратата, Джони я последва и само след минутка се отправиха към близкото летище за глайдери.

— Някакви проблеми с Коруин, за които трябва да зная? — попита я Джони.

Тя поклати глава.

— Тим и Сю обещаха да се грижат за него, в случай, че не се приберем до довечера. А ти? Някакви проблеми с кораба, който пристига?

Той я погледна изненадано.

— И този път ме свари неподготвен — та аз узнах едва преди минутки за него!

Тя се усмихна.

— Е, и аз не знам нещо повече. Съобщението дойде по мрежата, тъкмо когато влизах в кабинета. Новината от лошите ли е?

— Не, доколкото знам. На борда пътува и член на Централния комитет, който пристига с намерение да обиколи тукашните колонии на Доминиона. Изключих се от списъка за официалните церемонии през идущата седмица.

— Питам се, дали Доминионът не е решил да ни отреже доставките — промърмори Крис. — Или пък трофтите отново създават проблеми.

— Ако има нещо, което трябва да зная, Терон ще ме намери — успокои я Джони. — Дотогава ще смятаме посещението за чисто политическо и няма да се безпокоим за нищо.

След няколко минути стигнаха площадката, взеха глайдер и се насочиха право към Капитолия. Имаше моменти, когато Джони съжаляваше, задето бе приел поста на синдикал, беше заменил ежедневните проблеми на малкото градче с главоболията, които създаваше цял един регион. Виж, да разполагаш по всяко време с глайдер беше едно от предимствата. Както и да не рискуваш живота си, докато преследваш някой леопард или фалкс.

Когато пристигнаха на космодрума, пътниците от звездолета отдавна бяха напуснали борда, но благодарение на митническите процедури едва сега излизаха от сградата. Малко по-късно на вратата се показва Гуен Моро и Джони я зяпна изненадан. Някак подсъзнателно беше очаквал да види онова десетгодишно момиченце, което помнеше.

— Ей, Гуен! Насам!

— Джони! — извика весело тя и лицето ѝ се озари от радост и въодушевление. За миг Джони се изкуши да я подхвърли във въздуха, както бе направил при последната им среща, сетне, за щастие, се отказа.

Запознанството между двете жени премина сред бъркотия от смутени усмивки, припрени целувки, прегръдки и — накрая — общ кикот. Двете се познаваха достатъчно добре от записите, които бяха разменяли, та неудобството бързо остана настрана. Гуен попита за

племенника си, получи уверенията им, че е като всяко друго двегодишно момче, само дете е малко по-интелигентно, разбира се, след което Джони я хвана за ръката и я поведе със себе си.

— Джони — спря го след миг тя, — преди да продължим, имам една малка изненада за теб. Става дума за един човек, с когото се запознах на кораба и който ще работи в същия град, където и аз. — Тя се озърна назад.

Да не си е намерила годеник? — помисли си Джони. Проследи погледа ѝ, очаквайки да срещне някой непознат... и в следния миг зяпна от изненада.

— Кали!

Усмивката на Кали Халоран беше широка съвсем пропорционално на огромните му размери.

— Здравсти, Джони. Да знаеш само как се радвам, че те виждам.

— Аз също, дяволе. Крис, това е Кали Халоран, мой съекипник по време на войната на Адирондак. Мислех, че двамата е Имел сте решили да останете в армията до края на дните си.

— Имел остана — кимна Халоран, — но вашите подвизи тук не дават мира на шефовете, които все се чудят за какво да ни използват. Накрая ми дотегнаха патрулните полети на Иберианд и помолих да ме преместят при теб.

— Ако смяташ, че ще ти поверим охраната на двореца, лъжеш се — предупреди го Джони. — Още утре те пращам в джунглата, където освен обходите, те чака и здрава работа.

— Готово, стига да ги няма досадните началници, дете все ти надничат през рамото. — Той махна с ръка към небето. — Може и да помогна в усвояването на някоя нова планета като теб.

— За Палатин и Целиан ли говориш? — Джони поклати глава с видимо отвращение. — По тъпа идея не можаха да измислят. Не стига, че още не сме приключили със заселването на Авентини, а те взеха, че вдигнаха постове на още две планети. При целия този недостиг на ресурси и хора — кобри най-вече...

— Джони — прекъсна го тихо Крис, — нали обеща да не говориш за политика поне през първия час от ваканцията ни. Забрави ли?

Двамата се засмяха. Джони не беше давал подобно обещание, но схвана намека.

— Крис е права — напоследък наистина взех да прекалявам — призна той и ги насочи към изхода. — Ако вече сте се уморили да стоите тук, можем да тръгваме. Вярно, че с Крис рядко прескачаме до Капитолия, но все пак знаем кой е най-добрият ресторант.

Вечерята спечели всеобщи признания, а атмосферата в ресторанта се оказа точно толкова приятна, колкото я помнеше Джони. Отпърво всеки разказа как е прекарал последните години, после разговорът постепенно се премести върху Авентини и региона Дау, за който отговаряше Джони. Най-голямата изненада поднесе Крис, която — оказа се — бе доста по-добре запозната от него с всички текущи и предстоящи проблеми на региона.

Тъкмо тя някъде по време на десерта подхвърли съвсем случайно за мистериозния втори кораб, който следваше на съвсем кратък интервал от време снабдителния звездолет на колонията.

— Няма никакви мистерии — поклати глава Халоран. — Чух за него още докато бях на Асгард, мислех, че вие също знаете. Това е комисарят Ванис Д'арл, който пристигал с някакъв специален проект за кобрите, изработен съвсем наскоро съвместно от армията и Централния комитет.

— *Д'арл?* — погледна го развълнувано Гуен. — Джони, това е човекът, при който работи Джейми.

— Права си. — В първия момент името не му бе направило никакво впечатление. От колко години работеше там Джейми — дали не станаха дванадесет? — Кали, да имаш представа кой още идва с Д'арл?

— Брей, твоето семейство наистина си го бива — възхити се Халоран. — Не, не зная кой още е на борда. Известно ми е само, че става дума за нас, кобрите, защото Мендро, Бей и целият комплекс Фрейр бяха на нокти почти месец, докато членовете на Комитета пъплеха наоколо.

— И какво правеха?

— Зная само слуховете. И че през цялото време идваха и си отиваха някакви камиони, които паркираха пред хирургическото крило.

— Изглежда ми сякаш са намислили да модернизират екипировката на кобрите — намръщи се Джони. — Дали пък трофтите или минтистийците отново не създават проблеми?

— Не съм чувал. А може би Комитетът е взел решение да основе още няколко колонии и спешно се нуждае от нови кобри?

— И Д'арл идва тук, за да поеме организацията? Възможно.

— Ох, не. Пак започнахте с тая политика — изстена Гуен. — Технически фаул, Крис получава право да смени темата.

Всички се разсмяха, а после разговорът премина към въпросите за геоложкото проучване на планетата и усвояването на нови минерали — все неща, които вълнуваха Гуен. Джони така и не успя да се отпусне. През изминалите години никой не повтори опита на Тор Чалинор, но той все чакаше поредната криза, когато въпросът е кобрите отново щеше да излезе на бял свят. А ето, че сега Комитетът бе решил да ги изпрати на новата планета...

Все пак прекараха приятно вечерта, а после на гостите беше показан нощния живот на Капитолия. Кой знае защо през цялото време Джони сравняваше тукашната картина с Асгард и Хърайзън и сравнението не беше в полза на Капитолия. Дори и да бяха го забелязали, Гуен и Халоран оставиха този факт за себе си.

Някъде след полунощ решиха, че е време да приключват и понеже бе твърде късно за връщане в Ранкин, наеха стаи в един малък хотел. Гуен и Халоран се прибраха в стаите си и Джони тъкмо се готвеше да си ляга, когато забеляза, че сигналната лампичка на телефона мига, предупреждавайки за получено съобщение.

— О-хо — изпъшка той.

Крис проследи погледа му.

— Не му обръщай внимание — посъветва го. — Поне до сутринта. Ако наистина е спешно, Терон ще те потърси отново.

— Така е — съгласи се Джони. — Но от друга страна, ако не беше важно, едва ли щеше да ни безпокои. По-добре още сега да приключа с тази работа.

Както очакваше, в съобщението се казваше само, че трябва да се обади на своя помощник, независимо от часа. Джони погледна часовника, сви рамене и набра номера.

Гласът на Юти звучеше съвсем, бодро, без каквито и да било признаци, че са го събудили.

— Съжалявам за безпокойството — поде той, — но само преди половин час по мрежата пристигна нещо, за което ми се стори наложително да ви известя. Днес следобед са открили мъртвото тяло

на рогат леопард в равнините само на няколко километра западно от Палийн в регион Дау. Трупът бил премазан и разкъсан, но по всичко изглежда, не от обикновени хищници.

Джони вдигна поглед и забеляза напрегнатото изражение на Крис. Значи тайнственият хищник, за който изглежда са били предназначени ужасните шипове на рогатия леопард, най-сетне беше дал признак, че съществува.

— Някакви следи от онова, което го е убило? — попита той.

— Засега нищо конкретно, сър. Трупът беше откаран в Нипарин, където ще го изследват в лабораторни условия. Помислих, че може да разпоредите нещо незабавно.

— Аха. — С всяка измината година Каравелският регион ставаше все по-гъсто заселен, но все още се срещаха обширни участъци с пуцинаци, нерядко в непосредствена близост до градовете... и ако тези нови хищници имаха миграционен период също като леопардите, следващите няколко дни можеха да се окажат доста натоварени. — Вдигни по тревога всички кобри, организирай патрули из гората, които да следят животинските пътеки и да съобщават за всякакви необичайни обстоятелства. Наложил абсолютна забрана за навлизане в гористите райони до ново разпореждане, а фермерите, които работят в покрайнините, да затварят и заключват кабините на комбайните си.

— Слушам, сър, до половин час ще подготвя официално съобщение. Ах, да — тази вечер се обади генерал-губернатор Жу. Утре, в единадесет, всички синдикали се събират на извънредно съвещание при него.

— Официална закуска в чест на пристигналия комисар — захили се Джони.

— Не съвсем, ако питате мен — отвърна Юти. — Комисарят Д'арл действително ще присъства, но мисля, че на срещата ще се обсъждат доста важни въпроси. Гласът на губернатора определено звучеше разтревожено. Както и да е, казах му, че ще се опитам да ви потърся, но не мога да обещаая нищо.

— Благодаря. — Джони погледна към Крис, все още твърдо решен да изпълни обещанието си за ваканцията. Но очите ѝ бяха уплашени и тя побърза да кимне, в знак, че е съгласна. — Добре, ще се опитам да прескоча. А ти събирай всички сведения за убити леопарди

— трябва колкото се може по-скоро да узнаем кой е тайнственият извършител.

— Разбрано, сър.

— Дочуване. И лека нощ. — Джони прекъсна връзката и отново изключи телефона. Тъкмо се канеше да започне с извиненията, когато Крис го изпревари.

— Гуен и Кали възнамеряват да посетят Палийн — рече тихо тя. — Ако в района наистина се навърта нещо опасно... — тя потрепери. — Дали да не ги върна в Ранкин утре сутринта?

Джони въздъхна.

— Да, най-добре. Никой не знае колко ще продължи съвещанието. Макар че, ако зависеше от мен, щях да прекратя едноседмичната ориентировъчна обиколка на Кали и още утре да го изпратя с патрулите в Палийн. Може би ще е най-добре, ако вземеш Гуен, а Кали остане тук.

— А защо да не дойда с вас? — тя вдигна ръка, предугадила възраженията му. — Да, зная. Опасността е твърде голяма. А и службата изисква от теб да рискуваш живота си за мен. И никой не го интересува, че вече си човек на възраст.

— Много мило — усмихна се той. — Щом смяташ, че един тридесет и девет годишен мъж е вече на възраст.

— Добре, добре... защо не дойдеш в леглото, за да ми докажеш, че все още си млад?

По-късно, когато лежаха изтощени един до друг, мислите на Джони неусетно се върнаха назад, към Адирондак. Дори там, хората, които бяха привързани към него, винаги започваха да се държат някак странно, когато се появеше опасност и те усещаха, че може би го виждат за последен път. А ето, че сега Крис се държеше по същия начин... и наистина, никой не знаеше какво може да ги дебне отвън, из пущинаците. Вярно, по време на войната се бе изправял срещу неимоверно по-големи опасности.

Но сънят, който го споходи през тази нощ, беше изпълнен със страховити видения, съсредоточени около някакво грамадно създание, което се движеше в мъгла и мачкаше под себе си с еднаква лекота леопарди и кобри.

Седнал от дясната страна на генерал-губернатора Жу, комисарят Ванис Д'арл на пръв поглед можеше да мине за най-обикновен гражданин на Авентини. Приблизително на средна възраст, добре сложен, с късо подстригана черна коса, той не издаваше с нищо огромната власт, която съсредоточаваше. Ако се съдеше по името му, неговата родна планета бе Асгард — същата, от която бе дошъл и провалилият се бунтовник Симон Л'ест. Имаше твърдо и непреклонно изражение на човек, който не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Някъде на заден план присъстваше и на пръв поглед неуловима тревога.

Колкото и странно да беше, Жу се оказа доста кратък във встъпителната си реч. Само след няколко изречения той даде думата на комисаря.

— Благодаря ви, генерал-губернатор Жу — кимна Д'арл и се надигна от мястото си. Говореше с едва доловим асгардски акцент. — Първо, бих желал да ви поздравя от името на Централния комитет за успешното развитие на нашата нова колония. Само за петнадесет години вие успяхте да създадете солидно предмостие тук, на Авентини и вече сте готови да отправите поглед към следващите две планети — Целиан и Палатин. От нас ще получите необходимите средства, за да го извършите, а желание, както сам виждам, не ви липсва. Комитетът следеше непрестанно и внимателно развитието на колонията и с течение на времето стигна до извода, че един от най-съществените ограничаващи фактори е постоянният недостиг на кобри.

Джони неволно затаи дъх. Д'арл плъзна поглед по лицата на присъстващите и очите им се срещнаха.

— Още от самото начало — продължаваше комисарят, — в докладите си вие ни обърнахте внимание върху този факт и Комитетът правеше всичко възможно, за да удовлетвори тези изисквания. През последните десет години прехвърлихме на Авентини почти всички кобри, с които разполага Доминионът и сега в армията има не повече от две пълни подразделения. Очевидно подобна диспропорция в разпределението на силите не може да продължава до безкрай и затова Комитетът излезе със следващото решение.

Почва се, помисли си Джони. Най-сетне през Коридора ще тръгне постоянен поток от кобри, може би завинаги.

Но дори той се оказа неподготвен за следващите думи на Д'арл.

— Тъй като процесът на подготовка, екипиране и изпращане на кобрите през Коридора е доста сложен и продължителен, решихме да прехвърлим цялата операция на Авентини.

Джони го погледна втрещено. Не! — готов бе да извика той, но думата така и не напусна вцепенените му устни. Въпреки това Д'арл забеляза реакцията му и продължи, без да откъсва очи от лицето му.

— На борда на кораба, с който пристигнах, са натоварени всички необходими инструменти за имплантация, а заедно с мен пристигна добре подготвена група от специалисти. Процедурата отнема от две до шест седмици, в зависимост от адаптацията на отделния организъм, а обучението по-нататък ще се извършва от вашите собствени кобри. Това е далеч по-добре от близо едногодишния период, за който успяваме да ви подготвим и доставим нови кобри от Асгард и в добавка цялата операция ще бъде под ваш контрол. Има още за казване, но тъй като виждам, че сте готови с коментарите по това съобщение, нека преминем направо към обсъждането.

Джони скочи на крака, още преди Д'арл да бе завършил изречението си.

— С цялото си уважение, комисарю Д'арл — започна той, — смятам, че прехвърлянето на подобен производствен цикъл тук може да заплаши и без това крехкия социален и политически баланс, съществуващ в настоящия момент на Авентини.

Д'арл учудено вдигна вежди.

— И по какъв начин, синдикал Моро? По мое мнение правителството на Авентини успя да се адаптира доста успешно към значителното количество кобри, които съжителстват с обикновените граждани на вашата планета. Доказателство за това е и постът, който вие заемате.

— Ако имате предвид бунта на Чалинор, тогава да, ние наистина открихме начин да избягваме подобни нежелани инциденти — съгласи се Джони. — Но цената, която заплатихме, наложи да преосмислим в значителна степен политическата теория, която бяхме наследили от Доминиона.

— Говорите, предполагам, за решението, на всички нива на управление кобрите да разполагат с по един глас повече, спрямо обикновените граждани — лицето на Д'арл беше съвсем безизразно и гласът му не издаваше с нищо отношението му към тази необичайна

практика. — Теорията, за която споменахте, не е абсолютна истина и както показва историята, неведнъж се е налагало да бъде променяна и съобразявана с местните условия.

От другия край на масата се изправи Бром Стигър от регион Маро.

— В такъв случай, комисарю, ще ми позволите да изтъкна едно друго обстоятелство срещу подобно решение — каза той. — Говорите за трайно присъствие на кобрите на Авентини и за поставяне под контрол избора на кандидати за тези части. Но под *чий* контрол, ето това питам аз? На генерал-губернатора? На синдикалния съвет? На гражданството? Как ще ни гарантирате, например, че тази фабрика за кобри няма да попадне в ръцете на някой новоизпечен Чалинор?

— Изглежда нямате особено високо мнение за хората, които постъпват в специалните части „кобри“ — подхвърли навъсено Тамис Дион. — Надявам се, ще признаете все пак, че психологическите тестове, на които се подлагат кандидатите, се оказаха съвсем адекватни, що се отнася до характеристиката на повечето от нас. А колкото до Чалинор и компания, уверен съм не сте забравили, че тъкмо синдикал Моро успя да разреши този проблем. — Той погледна към Д'арл. — Лично аз посрещам със задоволство новината, че съвсем скоро ще можем да изпратим ново попълнение кобри в пограничните райони и малките селища.

— Струва ми се, че прибързвате с решаването на проблема — намеси се Джони, докато присъстващите в стаята изразяваха шумно съгласието или несъгласието си. — Ние просто не се нуждаем от *напълно* екипирани кобри за по-голямата част от работата, която предстои да свършим. Малокалибрените лазери са напълно достатъчни за борба с фалксовете и нашествието от белезникави змии по плантациите. Леопардите са далеч по-опасни, но кобрите, с които разполагаме в момента, са в състояние да ги контролират.

— А какво ще кажете за убийците на леопардите? — попита с тих глас Йор Хемнер. — Тях също ли можете да контролирате?

Всички погледи се извърнаха към него.

— За какво говорите? — попита Жу.

— Снощи моята служба изпрати специално съобщение по мрежата — продължи Хемнер. — Вчера, недалеч от Палийн се натъкнахме на трупа на леопард, премазан от същество, с размерите на

гантуа, но вероятно далеч по-агресивно. Предните лапи на леопарда бяха свити в отбранителна позиция с изправени нагоре шипове. — В залата се възцари напрегнато мълчание. — Не искахме да правим каквито и да било заключения на базата на недостатъчни факти — продължи той стреснат от въздействието, което бяха оказали думите му. — Не е изключено леопардът да е станал жертва на ухапване от отровна змия, а едва след това да е бил премазан от някой по-дързък хищник. Обстоятелствата... — той млъкна, вперил поглед в Д'арл. Комисарят се бе изправил и му даде знак да запази тишина.

— Искам да подчертая — започна той, — че синдикал Моро е абсолютно прав в предупрежденията си срещу всякакви прибързани решения. — Запознах ви с някои от причините, заради които Комитетът реши да ви предостави тази екипировка, съществуват и други, изредени подробно в доклада. Решението, обаче, ще бъде изцяло ваше, мога само да се надявам, че ще вземете предвид огромната отговорност, която носите пред целия Доминион с него. След няколко седмици ще бъда отново при вас, надявам се този период да се окаже достатъчен, за да решите как да постъпите. — Той се наведе, прошепна нещо на Жу, губернаторът кимна и се изправи.

— Обявявам кратка почивка, през която ще се запознаете с доклада на комисаря Д'арл — обяви той. — Магнитните карти вече са разнесени по кабинетите ви. Моля, изучете ги внимателно, обсъждането ще продължи след два часа.

Известно време Джони се помота из залата, разменяйки по няколко думи с познати, после слезе в кабинета, взе картата с копието от доклада на Д'арл, осъществи два кратки разговора и излезе.

Двайсет минути по-късно двамата с Кали Халоран се носеха с глайдер на югоизток, право към региона Дау.

След като прочете и последната страница от доклада, Джони изключи компютъра и хвърли картата на съседната седалка.

— Какво ще кажеш? — попита Халоран, който още не беше приключил.

— Половината от аргументите им са чист вакуум под налягане — изсумтя Джони. — Можем да решим всеки от тях без да вдигаме фабрика за кобри.

— Само че твоите решения идват от Авентинския синдикат, докато неговите пристигат с цялата тежест на Комитета.

— Виж, тук си прав. — Джони въздъхна и зарея поглед към пейзажа зад прозореца на глайдера. — Едва ли ще успеем да съберем достатъчно гласове против, ако не решим час по-скоро загадката с тайнствения убиец на леопарда.

— Не съм сигурен какво смята, че ще постигнат с това — продължи Халоран, като почука екрана на портативния компютър. — Ако сведенията, които открих тук относно леопардите, не са преувеличени, възможно е наистина да ти потрябва „фабрика за кобри“, за да се справиш с техните врагове.

Джони не отговори. Все още изпитваше угризения, задето толкова бързо бе въвлякъл Халоран във вихъра на събитията. Колебаеше се дали да сподели с него подозренията, които изпитваше от известно време.

— Минавало ли ти е през ума — поде той накрая, — колко навреме идва тази история с неизвестния убиец, що се отнася до плановете на Д'арл? Едва пристигнал, за да ни убеждава, че трябва да създадем център за подготовка на кобри и хоп — изведнъж на сцената се появява някакъв тайнствен свръххищник. Ако всичко зависеше от него, едва ли би могъл да открие по-силен аргумент.

Халоран вдигна вежди.

— Да не намекваш, че той го е и изфабрикувал?

Джони бавно поклати глава.

— Не, разбира се. Така поне ми се струва. Просто намирам съвпадението за странно.

Халоран сви рамене.

— Доколкото разбрах, тази част от региона от известно време страда от тежко засушаване, след като е пресъхнал северният ръкав на река Оянти. Дали пък гладът и сушата не са изнервили гаунтите до степен да се нахвърлят дори срещу леопардите?

— Невъзможно. Гаунтите са тревопасни. Вярно, една тяхна разновидност е всеядна, но този екземпляр е твърде дребен на ръст, за да заплашва леопардите.

— Тогава може би сушата е прогонила някое непознато животно от планините — настояваше Халоран. — Упорствам с тази суша, защото тя също е необичайна за района.

— И смяташ, че посещениято на Д'арл просто е съвпаднало с периода на сушата? — попита неохотно Джони. — Може и да си прав.

Но все пак нещо не ми харесва в тази история.

— Нищо не можем да направим, докато не разполагаме с доказателства.

Иначе казано, Халоран смяташе, че Джони вдига прекалено голям шум за дреболии. Дано да беше прав. И все пак...

След петнадесет минути те се приземиха в Палийн.

Посещението на синдикал в някое селище обикновено се съпровождаше от разни досадни церемонии, но Джони се бе обадил предварително с молба да прескочат официалната част и на площадката ги очакваше само един човек.

— Синдикал Моро? — попита той. — Аз съм Найлс Кайър, ваш колега кобра.

Джони кимна и посочи Халоран.

— Това е Кали Халоран, бъдещият ви съекипник. Какво ново по въпроса с убития леопард?

— Нищо особено от вчера насам — призна Кайър, като ги поведе към една открита кола, паркирана в края на площадката. — Очакваме заключението на експертите.

— Вие ли го открихте?

Кайър кимна.

— Бях излязъл да търся водоизточници, когато неочаквано се натъкнах на трупа в една малка падина.

— Да търсите водоизточници? — изненада се Халоран. — Да не сте помъкнали сондажната инсталация на гръб?

— Тук за целта е достатъчно да измериш дебелината на смолистото покритие върху кората на дърветата — обясни Джони. — Така получаваш представа за влажността на почвата и оттам — за наличието на водни запаси. Имаше ли следи около трупа?

— Земята наоколо беше изпотъпкана — заобяснява отново Кайър. — Забелязах няколко отпечатъка, които напомняха за следи от гаунти, но животното трябва да е притежавало наистина исполински ръст и да се е движело с невероятна скорост.

— От записите, които прегледах, останах с впечатление, че гаунтите хич не си падат по тичането — вметна Халоран.

Джони кимна. На ръст колкото земните слонове, целите покрити с хитинови плочи, гаунтите бяха като истинско олицетворение на живи танкове.

— Най-много да се понесат в изпълнен с достойнство тръс — обърна се той към Халоран. — Ако това *нещо* е успяло да изплаши някоя гаунта до такава степен, че да побегне, здравата сме го закъсали. Откарай ни на мястото, Найлс, искам да го огледам внимателно. Предполагам, че не си имал достатъчно време за това.

— Не — поклати глава Кайър. — Смятах, че по-важното е незабавно да подам сигнал за тревога... и да не оставям Палийн беззащитен.

Джони кимна мрачно. Кайър несъмнено бе избрал най-рационалния начин на действие, въпреки че други биха оценили поведението му като проява на страх. Може би по-късно Кайър щеше да получи възможност да оправдае действията си.

Оставиха колата в покрайнините на едно съвсем малко селище, зад което започваше гъста гора и продължиха навътре пеша. Стотина метра по-нататък гората свърши и пред тях се ширна просторно поле, сред което се виждаха отделни превити дървета. Джони се огледа, чувствайки се далеч по-уязвим, отколкото докато се прокрадваха през гората.

— Сега накъде? — попита той, като неволно сниши глас.

— Уф... натам, струва ми се. Съвсем близо е...

— Шшшшт! — прекъсна ги неочаквано Халоран. И тримата застинаха и във възцарилата се тишина Джони долови с помощта на слухоусилвателите слабо шумолене на трева и тихо приглушено сумтене. Той обърна глава в посоката, от която идваше шумът и забеляза огромна, зеленикава купчина с размерите на средноголям хълм. Кайър също гледаше натам. Той улови погледа на Джони и му даде окуражителен знак с ръка. Джони кимна, махна на Халоран да заеме позиция на фланга и вдигна ръце, готов да открие стрелба с лазерите. Халоран последва примера му... и Кайър скочи.

Двадесетметровият разузнавателен скок се смяташе за твърде опасен по време на война, тъй като кобрата се оказваше в незавидното положение на запратен в пространството предмет, без възможност да променя местоположението си. На Авентини, където нямаше дебнещи в засада трофти, прибягваха доста често до него.

— Гаунта — обяви Кайър, след като се приземи недалеч от тях и сервомоторите поеха сблъсъка със земята. — Изглежда е болна...

Така и не успя да довърши. Зеленикавият хълм неочаквано се раздвижи, завъртя се и се понесе през полето към тях.

— Разпръсни се! — извика Джони, смени рязко посоката и се втурна към един храст наблизо. Никога не би предположил, че гаунтата е в състояние да развие подобна скорост...

Зеленият хълм се люшна и продължи така, че да му пресече пътя.

Джони ускори крачка, вдигна ръце и отпрати няколко кратки откоса към главата на чудовището. Из тревата премигнаха други светлинки — другарите му също бяха открили огън, но гаунтата изглежда не обръщаше никакво внимание на досадниците. Джони започна да си дава сметка, че дървото, което бе избрал, едва ли ще е пречка за чудовището, но после му хрумна мисълта, че ако гаунтата се удари в дебелото стъбло, може би ще остане зашеметена поне за известно време. Той се огледа, изчака тревопасното чудовище да го доближи и в последния миг отскочи внезапно встрани, към кипарисоподобните храсти...

Дървото зад него се разтърси от смразяващ удар, ехото от който отекна надалеч.

Програмираните рефлексии включваха и уменията за извъртане тялото във въздуха, също като при котките, но Джони беше твърде близо до земята, за да го осъществи навреме. Вместо това се приземи доста несръчно на един крак, претърколи се и си удари болезнено гърдите, при това с такава сила, че дъхът му секна.

В продължение на няколко секунди седя неподвижно, опитвайки се да прогони искрите, които мигаха пред погледа му. Докато се съвземе от сблъсъка, гаунтата се бе ориентирала и се готвеше за нова атака. Някъде зад Джони бликна ослепителен лъч от бронебоен лазер, който удари чудовището право в муцуната. Този път гаунтата изглежда почувства нещо, защото нададе яростен рев. Но въпреки това продължи да напредва. Джони се надигна, олюлявайки се, на крака и си взе болезнено дъх. Все още беше твърде замаян, за да се раздвижи, разчиташе нанокомпютърът да забележи опасността и да вземе необходимите мерки, за да го измъкне...

И изведнъж тялото му полетя встрани, успоредно на земята. Когато се изправи, Халоран и Кайър вече бяха преминали в атака.

В първия момент Джони си помисли, че замисълът им е обречен на неуспех. Халоран се изправи във високата трева, размаха ръце и закрещя, за да привлече вниманието на гаунтата, изчака чудовището да го доближи на няколко метра, после се хвърли встрани, като откри огън от непосредствена близост по бронираната му муцуна с тежкокалибрения лазер. В същото време Кайър скочи над чудовището и стреля отгоре право към мястото, където главата се съединяваше с тялото. Гаунтата нададе нов яростен рев и този път, когато се обърна, Джони забеляза тъмна димяща дияра, която пресичаше хитиновите плочи от едната му страна. Въпреки това масивните мускулести крака продължаваха да изтласкват ритмично огромното туловище, а дребните очички, които щъкаха между кобрите, изглеждаха все така свирепи и невъзмутими.

Джони измъкна телефона от колана и го включи на къс обхват.

— Спрете стрелбата — нареди той на Халоран и Кайър, които бяха забелязали движението му и вече държаха в ръка телефоните. — Няма да успеем да го спрем със сила.

— От какво е направено това чудо, да го вземат мътните? — извика Халоран. — Последният изстрел можеше да пробие бронирана машина на трофтите.

— Плочите, с които е покрита гаунтата, притежават изключително добра термична защита — обясни Кайър. — Голяма част от концентрирания енергиен поток се отразява, а останалото поглъща хитина, който е страшно дебел. Джони — прощавайте, синдикал, дали да не поискаме помощ от Капитолия? Могат да изпратят някой с ракетомет.

— Ще отнеме доста време, докато пристигне — поклати глава Джони. — А през това време животното може да се отдалечи толкова, че да го изгубим от очи.

— Да опитаме пак с изстрели в главата? — попита Халоран.

— Ако въобще успеем, ще ни е нужно много време — отвърна Кайър и поклати глава със съмнение. — Нервната система на гаунтата е децентрализирана, основните нервни възли са разположени в областта на гърдите и долната част на корема.

— Ако можехме да го накараме да се претърколи — въздъхна Джони. Шумното пышкане на чудовището постепенно намаляваше, още една-две минути и то щеше да се възстанови напълно. Джони

трескаво се огледа, с надежда като по чудо да му хрумне някоя идея... и погледът му спря върху обгърнатите с лепкави лиани стебла на кипарисите. — Найлс, виждаш ли дръвчетата вляво от теб, които са обгърнати със смолисти лиани? Опитай се да ми отрежеш едно по-дълго парче.

Пристъпвайки предпазливо, за да не предизвика вниманието на гаунтата, Кайър доближи дървото.

— Кали — продължи с инструкциите Джони, — след като Найлс приключи, ще ти хвърли единия край на лианата. Опитай се да я хванеш за стъблото, но в никакъв случай не докосвай отрязаната част — лепне ужасно. Гледайте да я задържите на около половин метър над земята, а през това време аз ще се помъча да примамя гаунтата към него. Разбрано?

— Разбрано — потвърди Халоран. — Да разрежем лианата по дължина с лазерите?

— Ако ни остане време — съгласи се Кайър. — Не успеем ли, да се надяваме, че животното ще я разкъса при сблъсъка.

Кайър вече беше при кипарисите и търсеше подходящо парче.

— А какво да правим, ако се нахвърли към някой от нас, вместо към теб? — попита Халоран.

Джони вече беше заел позиция, някъде по средата между двете кобри и на около петдесет метра зад тях.

— Ще изчакате последния възможен момент, после пускате лианата и скачате нагоре. Найлс?

— Готов съм. Хайде, Кали — дръж!

За един кратък миг околността се озари от блясъка на лазер и лианата беше отрязана. Светлината и неочакваното движение на Кайър привлякоха вниманието на гаунтата. Тя се втурна напред с оглушителен рев. Джони подскочи, размаха ръце и закряска пронизително, чудовището промени посоката и пое към него. С крайчеца на окото Джони забеляза изпънатата ниско над тревата лиана...

Гаунтата я удари от движение и се стовари на земята с грохот, който разтърси почвата със силата на далечно земетресение.

Дори паднало, чудовището не се предаваше. То се претърколи, опитвайки се отчаяно да отдели лепкавата лиана от крайниците си. И наистина, още след първите трескави движения лепкавата лента

започна да се разтяга. Още съвсем малко и чудовището отново щеше да е свободно. Трябваше незабавно да се предприеме нещо...

В мига, когато насочваше бронебойния лазер, Джони забеляза, че краката на чудовището прикриват долната част на корема, където се намираще предполагаемият нервен възел.

— Ух — въздъхна Кайър, присъединил се към него. — Май този път се надхитрихме.

— А защо да не опитаме с още лиани? — предложи Халоран. — Може би ще успеем да я заловим жива.

— Да ти призная, хич не ми се нрави идеята да залавям жива някоя обезумяла гаунта — отвърна Джони. — В радиус от сто километра едва ли ще намерим подходящо съоръжение, в което да я поставим. — Той облиза устни. — Знаете ли, ще опитаме нещо друго. Кали, като ти дам знак, ще прережеш лианите между предните й крака. Найлс, двамата с теб ще опитаме да се справим за краткото време, с което ще разполагаме. Не успеем ли, разпръскваме се в тревата. Готови? Кали — сега!

Лианата избухна в изпепеляващи искри, напрегнатите мускулести крайници на животното отскочиха встрани и за един кратък миг коремът остана открит.

По-късно, когато си спомняше този момент, Джони неизменно потръпваше при мисълта за риска, на който са били изложени. Долната част на туловището наистина беше относително по-слабо защитена, особено срещу мощното изригване почти от упор на двата бронебойни лазера — и въпреки това гаунтата успя да се изправи на крака още преди да попаднат в жизненоважната точка. Конвулсиите, които разтърсиха тялото й, едва не засегнаха смъртоносно Кайър, който успя да се отърве само благодарение на програмираните си рефлексии.

— Божичко мили, ама тези чудовища наистина са непробиваеми! — възкликна след боя Халоран и като че ли с това изрази мислите и на тримата.

— Не бях чувал досега да са убивали някое от тях — рече Джони. — Вече зная защо.

— Искрено се надявам, че подобни инциденти са изключение — кимна Кайър, докато потъркваше мястото, където го бе засегнал крайникът на гаунтата. — Ако всички пощурят като това, ще трябва да евакуираме целия регион.

— Или да докараме ново подкрепление кобри — промърмори Джони. После, без да обръща внимание на замисления поглед на Халоран, той извади телефона.

Генерал-губернаторът Жу имаше измъчения вид на човек, изправен между две еднакво тежки алтернативи.

— Но нали вече гласувахме — възмущаваше се той. — Комисарят Д'арл нареди на хората си да разтоварват екипировката.

— В такъв случай отменете гласуването на базата на нови доказателства — настояваше Джони, вперил поглед в миниатюрното изображение върху екрана. Беше заел кабинета на градския настойник в Нипарин, за да проведе разговора по видеофона на четири очи. — Или се възползвайте от обстоятелството, че нито един от синдикалите от Палатин и Целиан, включително и аз, не е присъствал на гласуването. Хайде, Жу, гласуването и без това трябваше да е най-рано след седмица.

— Но всички останали се съгласиха да гласуват — какво можех да направя? Вашите гласове едва ли щяха да променят нещо. Съотношението беше единадесет срещу пет, дори с вашите удвоени гласове резултатът пак щеше да е същият. А що се отнася до новите доказателства, всичко, което чух от теб досега, само може да подкрепи взетото решение. Наистина ще се нуждаем от нови попълнения кобри за самозащита, щом сред гигантските гаунти има и такива, склонни към агресивни действия.

— А не те ли интересува какво ги подтиква към подобни действия?

Жу присви очи.

— За какво говориш?

— Все още не зная... със сигурност. Очаквам всеки момент да са готови лабораторните изследвания на пробите от убития екземпляр. Накараха да проверят за изкуствени химически препарати в кръвоносната му система.

— Изкуствени препарати? Моро, струва ми се, че говориш със загадки. Какво, всъщност, искаш да кажеш?

Джони въздъхна.

— Не говоря с никакви загадки, просто все още не съм напълно сигурен. Имам известни... подозрения, но не бих желал да им давам гласност без нужните доказателства.

Жу втренчи изучаващ поглед в лицето му.

— Е, добре — рече накрая. — Ще ти кажа какво смятам да направя. Утре, в десет, ще свикам нов съвет. Официалната причина ще бъде твоята битка с гаунтата и евентуално — доклад за резултатите от лабораторните изследвания. Ако до този момент разполагаш с някакви доказателства, всички ние ще ги изслушаме. В случай, че се наложи, може да извършим повторно гласуване. Доволен ли си?

— Да, сър — кимна Джони.

— Добре. Значи, утре, в десет. Довиждане.

Още няколко минути Джони остана загледан в пустия екран, обмисляйки стратегията за утрешното съвещание. Все още имаше твърде много неизвестни. Накрая въздъхна, включи наново видеофона и позвъни у дома.

Крис отговори на втория сигнал.

— Здравей — рече тя и се засмя облекчено. — Как вървят нещата?

— Бавно, за момента. Сега съм в Нипарин, чакам лабораторните резултати. Дано поне те дадат нещо полезно. Кали се върна в Палийн с Найлс — там ще прекара нощта. Макар че засега няма съобщения някоя гаунта да е прониквала през оградата на населено място.

— Слава Богу — въздъхна Крис. — Как е кракът на Найлс?

— Нищо му няма. Малко е одраскан.

Тя се усмихна уморено.

— Слушай, Джони, преди около половин час ни позвъниха от Капитолия. Беше брат ти, Джейми.

Значи Д'арл наистина го бе взел със себе си.

— Чудесно! Как е той?

— Каза, че е добре. Пита дали ще можете двамата с Гуен да прескочите при него довечера, в единадесет — за една късна вечеря.

Джони се засмя. Типично в стила на Джейми, да кани гости за вечеря на две хиляди километра разстояние! Животът на Асгард определено му оказваше пагубно влияние.

— Какво каза Гуен?

— Че няма нищо против, накара ме да обещаая, че ще ти позвъня и скочи в първия глайдер за Капитолия.

— Възползвайки се от положението на брат си, без съмнение. — Той погледна часовника, имаше още два часа преди тръгване. Всъщност, биха могли да му изпратят резултатите по телефона, ако не са готови дотогава.

— Съгласен — кимна той. — Защо не намериш някой да гледа Коруин и не дойдеш с нас?

Тя поклати глава.

— Джейми вече ме покани, но струва ми се, че срещата е само за вас тримата. Ще гледам да го видя преди да напусне Авентини. О, Гуен предложи да вечеряте в ресторанта, в който бяхме онази вечер с Кали.

— Чудесна идея. — Той се намръщи. — Нищо не излезе от нашата ваканция, а? Съжалявам.

— Не се безпокой за мен — отвърна меко тя. — Само, моля те, пази се.

— Обещавам. Обичам те, Крис.

— И аз също, Джони. Поздрави Джейми от мен.

Той прекъсна връзката и отново погледна часовника.

Два часа... през които трябваше да бездейства. Каквото и да открият...

... няма да докаже по никакъв начин, че зад тази история стои Д'арл. Но поне ще бъде стъпка напред.

Той излезе на покрива, качи се в глайдера и полетя обратно към Палийн. Когато двамата с Халоран пристигнаха на мястото, където бяха убили гаунтата, вече се смрачаваше. Въпреки това, нямаше опасност някой леопард да се прокрадне незабелязан, защото и двамата следяха околността с помощта на зрителните и слухови усилватели. Изглежда обаче събитията от ранния следобед бяха оставили своя отпечатък върху Джони, защото почувства облекчение, когато най-сетне приключиха със задачата.

Час и половина по-късно той вече приближаваше озарената от звездното небе Капитолия... с информация, която щеше да промени коренно мнението на съвета.

Когато Джони влезе в ресторанта, Гуен и Джейми вече се бяха настанили на масата.

— Джони! — извика Джейми и му помахна с ръка. — Не сме се виждали от няколко години — продължи той. — Да знаеш как се радвам, че дойде.

— Изглеждаш добре, Джейми.

По-малкият му брат се засмя.

— Сигурно е защото работя здравата. Виждам, че и ти използваш същата рецепта. Да седнем, а? Гуен се опита да ми преведе менюто, но според мен тук ни е нужен експерт.

Седнаха и разговорът продължи... а докато говореха, Джони изучаваше мъжа, в който се бе превърнал неговият брат.

Физически, промяната беше далеч по-забележителна от тази при Гуен, от деветгодишно момче в тридесет и пет годишен зрял човек. И също като при Гуен, записите бяха оставили скрито още нещо, за което Джони изглеждаше напълно неподготвен. Добре познатата, макар и детинска самоувереност на Джейми беше разцъфнала в съвсем осезаема атмосфера на компетентност и авторитетност, която не се налагаше и не дразнеше, а по-скоро предразполагаше. Привикнал да общува с елита на Доминиона, Джейми не бе забравил да разговаря с обикновените граждани. Още след първите разменени реплики не беше никак трудно да открие под променената външност същия онзи Джейми, който го бе предупреждавал да не забравя откъде произхожда и какво трябва да защитава в този живот. Какъвто и да беше този Д'арл, едва ли би успял да го превърне в разглезен галеник на съдбата.

От което следваше, че може би Джейми не си даваше сметка за какъв човек работи. В такъв случай...

Джони реши да изчака някой подходящ случай и съвсем скоро, докато обсъждаха поредното ястие, откри такава възможност.

— ... и когато узнах, че комисарят Д'арл възнамерява собственолично да наглежда изпълнението на проекта на Авентини, направих всичко възможно да го придружавам в това пътуване. — Джейми отпи глътка кахве. — Трябва да призная, че положи немалко усилия, за да убеди Комитета в необходимостта от този проект и аз лично се радвам, че вие също го приехте.

— Значи Д'арл почти е заложил политическата си репутация тук, така ли? — попита уж случайно Джони.

За миг на лицето на Джейми се изписа несигурност.

— Вярно, че може да изгуби известна доза престиж, но нищо чак толкова сериозно. — Джейми го погледна по-внимателно. — Слушай, Джони, не е необходимо да говориш с недомлъвки, когато отсреща съм аз. Кажи какво те безпокои?

Джони прехапа устни.

— Може би вече си чул, че днес убихме една побесняла гаунта на югоизток от града. — Джейми кимна. — Сигурно знаеш също така, че за петнадесетте години, откакто сме тук, тези животни нито веднъж не са проявявали агресивност. Е, добре. Какво ще си помислиш, ако ти кажа, че разполагам с доказателства за това, че гаунтата е била упоена?

Гуен го погледна втрещено. Джейми присви очи.

— По какъв начин упоена?

— С необичайно мощен халюциногенен стимулант, който е бил разпръснат сред тръстиките блусса близо до мястото, където ни нападна. Тъй като именно с това се хранят тези животни, лекарството е проникнало бързо и безпрепятствено в организма.

— И кой, според теб, го е извършил?

Джони се поколеба.

— Все още не зная съвсем точно. Едно обаче, е сигурно — именно този инцидент помогна на Д'арл да получи необходимите гласове в съвета. И всичко това е станало веднага след пристигането на вашия кораб.

Джейми се наклони напред и втренчи поглед в Джони.

— Не зная дали трябва да ти напомням, че работя в Комитета повече от седем години и че познавам добре хората. Честно казано, цялата тази история ми изглежда доста противоречива. Добре, да предположим, че някой от кораба, с който съм пристигнал, е напръскал тревата с халюциноген. Защо тогава не са побеснели и други животни? Дори и да е пуснал димна граната или нещо подобно, все щеше да има известно разпръскване на веществото.

Джони поклати глава.

— Не е задължително. А какво ще кажеш, ако твоят човек е разполагал с тукашен агент, който да е свършил тази работа?

— И всичко това да е станало само за няколко часа? — намеси се Гуен. — Мислите ли, че същество с размерите на гаунтата е в състояние толкова бързо да се повлияе от лекарството?

— Вярно, първоначалната доза трябва да е доста масивна — съгласи се Джейми. — Като стана дума за това — намръщи се внезапно той, — напоследък комисарят наистина проявяваше доста повишен интерес към тукашната флора и фауна. Дори поиска от мен допълнителни сведения за тръстиките блусса.

— Какви сведения по-точно? — попита заинтригувано Джони.

— Чакай да си спомня... — Джейми впери поглед в чашата. — Ставаше дума за по-детайлна информация във връзка с доклада за стратегическите минерали, който му предоставих. Оценка за възможностите на Авентини да съществува самостоятелно в случай, че Коридорът бъде затворен. Някъде там се натъкнах на доста интересното съобщение, че именно тръстиките блусса били в състояние да концентрират в стеблата си един от вашите метали — не помня кой точно.

— И от същото това съобщение той е научил, че гаунтата е единственото същество, освен някои насекоми, което се храни с тези тръстики — кимна мрачно Джони. — А след това агентите му са инжектирали масивни дози халюциноген на няколко гаунти, а с останалото са поръсили тръстиките наоколо, за да поддържат чудовищата в същото агресивно състояние, докато привлекат вниманието ни.

— Джони, това, за което говориш, е равносилно на престъпление — прекъсна го рязко Джейми. — Дори да е вярно, не разполагаш с никакви доказателства, за да изобличиш комисаря.

— Засега, не. Но може би тъкмо ти ще ми издириш тези доказателства.

Лицето на Джейми се превърна в застинала маска.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако някой на борда на вашия кораб е замесен в тази игра, вероятно е бил във връзка с местните агенти. Би могъл да прегледаш записите на провежданите разговори и да установиш дали сред тях няма и кодирани съобщения.

Джейми впери поглед в брат си.

— Искаш от мен да извърша предателство — произнесе бавно той.

— Така ли мислиш? В случай, че Д'арл наистина е замесен в тази история, не смяташ ли, че би трябвало да уведомим Централния

комитет? Ако пък става дума за друг човек, който работи зад гърба му, налага се да го заловим час по-скоро, нали?

— Добре, но я си представи, че това е местен заговор. В такъв случай как ще оправдая изгубеното доверие на комисаря Д'арл? — възрази Джейми.

— Трябва да ми помогнеш, братле — продължи да настоява Джони, стараяйки се да прикрие завладялото го отчаяние. Джейми беше прав: той наистина не разполагаше с никакви доказателства, че зад цялата тази история стои Д'арл. — Не разбираш ли, че продължителното присъствие на кобри на Авентини ще доведе до сериозни промени в нашето общество? Не искам Д'арл да вдига своята „фабрика за кобри“, нито пък ще му позволя да го постига чрез измама.

Той млъкна, засрамен от внезапното си избухване. Джейми замислено прокара пръст по ръба на чашата, после вдигна очи към Гуен.

— А ти какво смяташ? — попита я той.

Тя сви рамене.

— Тук съм само от един ден, Джейми — наистина не мога да кажа нищо по въпроса за тази „фабрика“. Но щом Джони смята, че съществува опасност... — тя се засмя непринудено. — Нали знаеш, че Джони винаги е прав.

Джейми я погледна усмихнато.

— Само защото го нямаше през всичките тези години, когато ти печелеше споровете с мен.

— Затова пък направи доста повече за Доминиона — отвърна меко Гуен.

Джейми отново сведе поглед към чашата.

— Вярно, така е — въздъхна той. — Е, добре. Струва ми се, че си заслужава риска да си навлека гнева на комисаря, щом за вас двамата е толкова важно. Но едва ли ще успея да ви донеса всички записи. По-лесно ще бъде, ако ги анализирам, за да проверя дали няма нещо необичайно. Не зная известно ли ви е, че тези записи са строго поверителни.

Джони кимна.

— Сигурно е така. Нямахте да те карам, ако имаше друга възможност.

— Зная. — Джейми отпи от чашата и се надигна. — Ще ти се обадя веднага, щом открия нещо. — Той кимна на двамата и си тръгна.

Джони се облегна назад и въздъхна облекчено. Ако наистина успеят...

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

Той погледна към Гуен.

— Успея ли, ще разполагам с необходимите доказателства, за да накарам Жу и съвета да се замислят върху онова, което готвят на Авентини.

— Но провалиш ли се — произнесе тихо тя, — ще разрушиш кариерата на Джейми за нищо.

Джони затвори очи.

— Не ми го напомняй. — Той поседя известно време неподвижно, усещайки как умората и напрежението от изминалия ден се просмукват в костите му. — Каквото станало, станало. Ще те откарам до хотела.

— Ами ти?

— Аз ще остана в градския съвет. Все си мисля, че там има предостатъчно информация, която би могла да изкуши някой да я открадне. Почти се надявам да го стори.

Но пакетът с лабораторните изследвания от Нипарин се оказа непокътнат, когато се върна в канцеларията. Никой през тази нощ не смути съня му.

Случайно или не, но встъпителните думи на Жу предоставиха на Джони възможността, на която не смееше да се надява. Останалите членове на съвета го изслушаха с напрегнато внимание, докато описваше битката с гаунтата предишния следобед. Не беше се радвал на подобно внимание от седмици и ако то сочеше колко много разчита Авентини на мощта на кобрите, доказваше също така и че съдействието и доброто желание на самите кобри са от жизнено значение. По-добър психологически баланс не можеше и да има.

— Най-важният въпрос, разбира се, е — приключи той, — какво е накарало гаунтата да се държи по този начин. Вчера късно вечерта получихме отговор и на него. — Той направи пауза и премести поглед към Д'арл. Комисарят го слушаше също толкова напрегнато, колкото и

останалите. — Оказа се, че животното преднамерено е било упоено с мощен халюциногенен препарат, който е бил разпръснат сред тръстиката блусса, с която се храни.

Той млъкна, като очакваше шумна реакция, но се излъга. Джо Хемнер пръв наруши възцарилото се мълчание.

— Това е смешно. Защо ще прави някой подобно нещо?

Джони въздъхна и продължи.

— Може би — той погледна отново към Д'арл, — за да ни накара да приемем постоянното присъствие на кобрите, въпреки нежеланието ни.

Д'арл отвърна открито на погледа му.

— Да не ме обвинявате, че аз съм упоил животното? — попита смело той.

— Имате ли въобще някакво доказателство? — намеси се Жу, тъкмо когато Джони се готвеше да отвърне. — Защото, ако питате мен, да обвинявате по този начин комисаря Д'арл е направо...

Доказателството е на кораба, искаше да каже Джони... но не биваше да го прави, докато Джейми сам не го потърси.

— Никого конкретно не обвинявам, господа — каза той, като местеше поглед между Жу и Д'арл. — Но тъй като престъплението вече е налице и поведението на гаунтата бе един от факторите за да се вземе вчерашното решение, бих искал да отменим гласуването и да извършим ново веднага, щом изясним всички факти по този случай.

— И какви нови факти очаквате да откриете? — подхвърли някой от присъстващите. — Или може би *се надявате* да откриете? Защото, ако питате мен, това са сапунени мехури и нищо пов...

— Господа — произнесе с тих, но решителен глас комисарят Д'арл. — Струва ми се, че малко прекалявате в желанието си да защитите честта ми, а вместо това би трябвало да вложите усилията си, за да разрешим час по-скоро загадката, с която ни запозна синдикал Моро. Ако наистина съществува някакъв подмолен заговор, трябва да бъде спряна на всяка цена. Ако пък от друга страна се касае за неизследван природен феномен, значи сега е моментът да научим за него колкото се може повече.

— Природен феномен ли? — засмя се Джони. — Надявам се комисарят да прости скептичното ми отношение, но...

— Скептицизмът е съвсем присъщ за всяко научно изследване — прекъсна го все така спокойно Д'арл. — Но преди да дадете гласност на недоверието си, предлагам ви да проверите следните неща: първо, дали всички треви, с които се храни гаунтата в Каскийската долина са били напръскани с препарата; второ: има ли поне микроскопични следи от него по листата на близките дървета; трето: не съществуват ли условия, при които растенията сами да произвеждат подобно вещество и четвърто: не става ли дума и в момента за подобни условия. Отговорите на тези въпроси могат да бъдат доста интересни. — Той се изправи и кимна на Жу. — С ваше позволение ще продължим с изграждането на учебния център, което започнахме вчера. Ако при второто гласуване се вземе решение за спирането му, то лесно може да бъде осъществено.

— Разбира се, комисарю — кимна припряно Жу. — Благодаря ви за посещението. Синдикали, срещата приключи.

С това всичко свърши. Д'арл беше отблъснал атаката с лекота. Атака, за която изглеждаше добре подготвен...

Джони събра магнитните карти и напусна помещението.

Халоран, който все още беше в Нипарин, изслуша мълчаливо Джони, докато му разказваше за фиаското по видеофона.

— Този Д'арл изглежда е ужасно самоуверен. Всъщност, какъв е шансът наистина да се касае за природен феномен?

Джони въздъхна шумно.

— Трудно е да се прецени на този етап. Но дори и да е така, откъде може да е толкова сигурен?

Халоран сви рамене.

— От докладите, които изпращахте на Асгард. Забрави ли, че техните компютри са далеч по-усъвършенствани от вашите? Или пък е нещо съвсем просто — например, някои растения са изгубили значително количество течност по време на сушата и са претърпели промени.

— Значи смяташ, че причината е в засушаването?

— Не зная какво друго би могло да бъде. Това е единствената промяна в обкръжаващата среда, за която ни е известно.

— Сушата, значи — повтори замислено Джони. — Така да бъде. Щом това е проблемът, ще се справим с него.

Халоран учудено вдигна вежди.

— Да не познаваш някой вълшебник, който ще докара облаците отвъд планината?

— Мисля, че имам по-добра идея. Почакай малко. — Той превключи и потърси връзка с Ранкин. На екрана се появи лицето на Крис.

— Здравей, скъпа — усмихна ѝ се Джони. — Гуен там ли е?

— Здравей, Джони, Кали. Да, в кухнята е. Гуен?

Само след миг лицето на Гуен замени това на Крис.

— Здравейте, момчета. Какво ново?

— Имам малко работа за теб и Кали — уведоми я Джони.

Необходимите му бяха само няколко минути, за да ги запознае със замисъла си... и това беше най-лесната част.

— Джони, това е лудост! — прекъсна го към края Гуен. — Имаш ли представа какво искаш от нас?

— Синдикал Хемнер направо ще побеснее, ако ги хване — обади се зад нея Крис.

— Защо? — учуди се Джони. — И двамата трябва да са в неговия регион, нали?

— И под негова, а не твоя юрисдикция — добави Халоран.

— В такъв случай просто ще изключите телефоните и ще се преструвате, че не знаете нищо — повдигна рамене Джони. — Какво ще ми направи, ще ме разжалва?

— По-скоро ще заповяда да те арестуват, а после ще те изпратят на Палатин — отвърна мрачно Халоран. — Особено, ако нищо не излезе от тази работа.

— Но затова пък, ако излезе, ще му запушим устата — продължи Джони. — Зная, че вие двамата може да се справите.

— Е, не съм съвсем сигурна — упорстваше Гуен. — Джони, такава неща не се решава за десет минути. Необходимо е време — за подготовка, за изучаване на картата и разположението...

— Карти колкото щеш — планинската верига Молада е изучена доста подробно. Колкото до останалото, едва ли вредата ще е чак толкова непоправима.

— Джони, има още нещо много важно, което пропускаш — Крис отново се показва на екрана и той остана изненадан от напрегнатото ѝ изражение. — Това, което възнамеряваш да направиш, може да се определи като заобикаляне на легалните средства за вземане на политическо решение. Не разбираш ли — същото, срещу което въстанахте двамата с Кен преди седем години?

Джони внезапно почувства, че устата му е пресъхнала.

— Не, сега е друго, Крис. Чалинор се опитваше да превземе цялата планета, да премахне напълно властта на Доминиона.

— Разликата е само мащабна — поклати глава тя. — Отново искаш да докажеш на всички, че когато една кобра — пък била тя и синдикал — не харесва правителствено решение, тя може да го игнорира и да постъпи както ѝ се нрави.

Не, не е същото — беше готов да възрази той. Този път правителството е твърдо решено да извърши нещо глупаво, само защото външен човек с необходимия авторитет иска от тях да го сторят. А аз съм отговорен пред народа на Авентини...

Пред народа на Авентини.

Не беше ли казал същото и Чалинор?

От малкия екран на видеофона го гледаха напрегнато три лица.

— Добре — въздъхна уморено той. — Гуен, двамата с Кали ще отидете в долината, но ще се занимавате само с повърхностни изследвания. Аз от своя страна ще запозная съвета с резултатите и ще поискам от тях да преосмислят решението си. Стига да намерим друга възможност.

Лицето на Крис просветна.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Той се усмихна напрегнато.

— Не на мен. Ти беше права в случая. — Джони се обърна към Гуен. — Крис ще те свърже с Терон Юти, той е мой асистент, който ще ти осигури глайдер и пилот и каквото още е необходимо. Тя ще ти намери и прибори — каквото няма, може да го сглоби. С Кали ще се срещнете в Нипарин. Що се отнася до теб, Кали — Джони вдигна пръст, за да подчертае думите си, — каквото и да ти казват Гуен и Терон, знаеш добре, че екипировката може да бъде жертвана. Ако пак налетите на някоя пощуряла гаунта, грабвай Гуен и изчезвай. Разбрано?

— Разбрано. — Халоран се подвоуми. — Знаеш ли, имам чувството, че този път избра най-правилното решение.

— Не съм сигурен, но все пак благодаря. Крис?

— Веднага се обаждам на Терон — кимна тя. — Гуен ще бъде в Нипарин след три часа.

— Добре. Дръжте ме в течение за всичко. И внимавайте.

С това разговорът беше приключен. Джони постоя още няколко минути, чувствайки се странно самотен в тишината на кабинета. Не му стигаше, че рискуваше собствената си кариера и тази на Джейми, та сега беше въвлякъл в играта Гуен и Кали. Откъде въобще идваше тази увереност у него?

Засега поне на този въпрос нямаше отговор. Трябваша му факти, още факти. Той включи видеофона и позвъни в кораба на Д'арл.

— Джейми Моро — каза на лейтенанта, който се появи на екрана. — Кажете му, че го търси брат му.

След не повече от минута отсреща се показва и Джейми.

— Да, Джони? — гласът му звучеше дружелюбно, но сякаш беше напрегнат.

— Ще ми се да се срещнем двамата малко по-късно. Какво ще кажеш, ако вечеряме заедно?

Ето, че напрежението не изчезна.

— Ами...

— Никакви услуги, никакви неприятни въпроси, нито дума за политика — обеща му Джони. — Искам просто да бъда с теб. Ако намериш време.

Джейми се усмихна поуспокоен.

— За такова важно нещо винаги ще се намери време — произнесе тихо той. — Какво ще кажеш, ако вечеряме — да речем, след половин час, в същия ресторант?

Джони на свой ред кимна усмихнато. Сякаш от плещите му се вдигна непосилна тежест.

— Ще те чакам.

Лабораторните изследвания отнеха цяла седмица, но когато започнаха да пристигат окончателните резултати, те съвпадаха напълно с предположенията на Д'арл.

— Изглежда наистина става дума за биологичен отговор към продължителния дефицит от течности — обясни старши ботаникът пред съвета, докато прехвърляше с треперещи ръце диаграми, сложни формули и диапозитиви към компютрите на присъстващите в залата. Вероятно за първи път се обръщаше към толкова авторитетна аудитория, като се прибави и комисарят. — Един от компонентите в кутина — това е слой, предназначен да защитава тревите от загубата на вода — преминава през химическа трансформация. — Той посочи с показалеца формулите на екрана. — Оказа се, че подобна трансформация е напълно оправдана от биологическа гледна точка. Първо, новообразуваият се кутин притежава с близо петдесет процента по-висока ефективност при задържането на влагата в растението и второ: в хода на самата химическа реакция се отделят две молекули вода, които се използват за метаболитни нужди.

— С други думи, колкото по-сухо става, толкова повече ще се побъркват гаунтите? — попита синдикал Хемнер.

— Горе-долу да — кимна ученият. — Възможно е на определен етап тревопасните животни да се прехвърлят на други растения, но и да е така, все още не сме стигнали до този момент.

Седнал непосредствено зад Гуен, Халоран улови погледа на Джони и сбърчи нос. Джони кимна с разбиране — щом гаунтата, с която едва се справиха, не е била съвсем обезумяла, какво ли ги чакаше по-нататък?

— В такъв случай — продължи Хемнер, — изводът се налага от само себе си. Или трябва да ускорим строежа на учебния център за нови кобри, или да евакуираме Каскийската долина, докато отmine сушата. Ако въобще отmine.

— Има още една възможност — подхвърли Джони, докато другите шепнеха одобрително.

— И тя е...? — попита Жу.

— Да приключим със сушата още сега. — Джони махна с ръка към Гуен. — Позволете ми да ви представя доктор Гуен Моро, която току-що се завърна от експедиция в планините, заобикалящи Каскийската долина.

Гуен се изправи.

— Генерал Жу, бих искала да ви запозная с резултатите от изследването, което извърших по молба на синдикал Моро.

— Относно какво? — попита подозрително Жу.

— Относно възможността да се пробие тунел през планина Молада, през който да се отклони вода от езеро Оянти към Каскийската долина.

Жу безпомощно размаха ръце с почервеняло лице.

— Благодаря ви. Господа — обърна се тя към присъстващите синдикали, докато пъхаше магнитната карта в компютъра, — осъществяването на този проект ще изисква далеч по-малко усилия, отколкото си представяте...

Беше ѝ необходим близо час, за да запознае подробно съвета с графиките и изчисленията. Оказа се, че Гуен се бе подготвила грижливо и към края на изложението си със сигурност бе спечелила на своя страна дори и най-враждебно настроените синдикали... във всеки случай Джони четеше по лицата им нарастващ интерес и ентузиазъм.

За него изненадата се криеше по-скоро в тази нова, зряла Гуен, която умееше и знаеше как да постига целта си. Тя вече не беше по-малката му сестра... и той ужасно се гордееше с нея.

От мониторите изчезна и последното изображение и Гуен кимна към присъстващите.

— Ако има някакви въпроси, с радост ще отговоря.

Настъпи кратка тишина. Джони погледна към Д'арл, в очакване комисарят пръв да даде сигнал за контранастъпление. Но той мълчеше и колкото и странно да беше, на лицето му бе изписано същото одобрително изражение.

— Ще са ни необходими нови изследвания, за да потвърдим вашите изчисления — рече накрая Жу. — Все пак, смятам че междувременно можете спокойно да се заемете с уточняване на пунктовете, в които ще бъдат поставени взривните устройства. — Той ѝ кимна и огледа залата. — Ако няма повече въпроси... — Едва сега забеляза вдигнатата ръка. — Да, синдикал Моро?

— С ваше позволение, сър, ще помоля съвета да гласува наново предложението на комисаря Д'арл — произнесе едновременно любезно и твърдо Джони. — Струва ми се, че изследванията, с които ни запознаха току-що, дават възможност да решим проблема без да създаваме учебен център за ново поколение кобри. Мисля, че съветът трябва ясно да изрази становището си по въпроса.

Жу поклати глава.

— Съжалявам, но според мен не съществува причина за промяна в приетото решение.

— Какво? Но...

— Генерал Жу — разнесе се спокойният глас на Д'арл. — Ако това ще облекчи професионалната ви съвест, позволете да кажа, че лично аз нямам нищо против едно ново гласуване. — Той премести поглед върху Джони и се усмихна. — Изглежда синдикал Моро наистина спечели право за втори опит.

И така, последва ново гласуване и когато то приключи, резултатът беше единадесет срещу седем в полза на предложението на Д'арл.

Паркиран в единия край на просторния космодрум на Капитолия, корабът на комисар Д'арл определено привличаше вниманието на зяпачите — макар да беше близо два пъти по-малък от големите транспортни звездолети, той все пак надвишаваше на ръст първенеца на Авентини „Капка роса“. Беше заобиколен на около петдесет метра със сигнална бариера и веднага щом Джони прекоси тази граница, една от бойниците върху предната стена на звездолета се завъртя към него. Двата морски пехотинци на входа не помръднаха, но докато крачеше към тях, дулата на автоматите им бяха насочени към гърдите му.

— Синдикал Джони Моро на посещение при комисаря Д'арл — уведоми ги той.

— Имате ли назначена среща, сър? — попита един от часовоите. На ръст беше два пъти по-едър от Джони, вероятно носеше екзоскелет под комбинезона.

— Ще ми бъде назначена — каза Джони. — Само му кажете, че съм тук.

Морските пехотинци се спогледаха.

— Комисарят е доста зает човек, сър, още повече, че утре отпътуваме и...

— Кажете му, че съм тук — повтори Джони.

Часовоят прехапа устни и активира миниатюрния микрофон, разположен на вътрешната стена на бузата му. Разговорът беше съвсем кратък и неуловим за човешкото ухо, но след малко часовоят кимна.

— Комисарят ви очаква, синдикал — съобщи той. — Ескортът ще бъде тук след минута.

Джони кимна на свой ред и търпеливо зачака. Не беше особено изненадан, когато забеляза кой предвожда ескорта.

— Джони — посрещна го радостно Джейми. Усмивката му беше сърдечна и малко напрегната. — Комисарят Д'арл те очаква в кабинета си. Последвай ме...

Пресякоха облицованото с кирилиум преддверие и отново минаха между двама часовой.

— Надявах се да те видя поне още веднъж преди да отлетим — заговори Джейми, когато навлязоха в лабиринта от коридори. — Но от твоята служба отговориха, че си във ваканция и не могат да те открият.

— Крис каза, че няма да ме даде на никого поне няколко седмици — обясни Джони. — Докато преглътнем горчивия хап, който ни натика твоят комисар.

Джейми го погледна през рамо.

— И... преглътна ли го?

— От покушение ли се опасяваш? — Джони поклати глава. — Не. Искам само да разбере защо постъпи така. Поне това ми дължи.

За трети път коридорът беше преграден от двойка морски пехотинци — този път те охраняваха една масивна стоманена врата. Джейми премина между тях, докосна с длан ключалката и вратата безшумно се плъзна встрани.

— Синдикал Моро — посрещна го Д'арл и се изправи зад бюрото, което доминираше в иначе просторния кабинет. Моля, седнете — той посочи креслото отпред.

Джони се подчини, а брат му се настани на второто кресло, почти на равно разстояние между двамата.

— Надявах се, че ще наминете да се видим, преди заминаване — заговори пръв Д'арл. — Това е последната ни възможност да разговаряме откровено — ако мога така да се изразя, — преди пищното изпращане, което, както научих, ни е приготвил генерал-губернаторът Жу.

— Защо, не ви ли се нрави идеята? — учуди се Джони. — А може би не обичате излишната популярност? Какво ви харесва тогава — богатството? Или възможността да подчинявате другите на властта, която ви е дадена?

Д'арл поклати глава.

— Странно, но сякаш въобще не сте разбрали за какво беше всичко, което се случи.

— Мислите ли? Но затова пък вие знаехте, че гаунтите ще побеснеят тъкмо когато вие се появявате тук с предложението да се построи нов учебен център за кобри. Още от самото начало сте знаели и за химичните промени, които претърпяват тревите по време на засушаване, ала въпреки това не промълвихте нито думичка по въпроса.

— И какво, ако ви бях казал? — попита го Д'арл. — Виновен ли съм с нещо за това?

— Разбира се, че не — отвърна иронично Джони.

— Но както сам подчертахте — продължи Д'арл, сякаш не беше забелязал прекъсването, — най-важният въпрос в случая е „защо“. Защо предложих и защо Авентини прие?

— По-точно съветът — поправи го Джони. — Защо съветът прие толкова лесно? Защото така смяташе комисарят Д'арл, нали?

Д'арл поклати глава.

— Вече ви казах, че нищо не сте разбрали. Вярно, проблемите, които създаде вашата побесняла гаунта, ни помогнаха в значителна степен, но причината за взетото решение е съвсем различна. Съгласиха се, защото по този начин се спестява значителна част от работата, която предстои да извършим.

Джони се намръщи.

— Не разбирам.

— Съвсем ясно е. Като преместиха основната тежест за по-нататъшното усвояване и развитие на Авентини върху плещите на кобрите, те отложиха поне за още десет-петнадесет години необходимостта с това да се занимава цивилното население. Всеки би приел охотно подобна възможност. Особено, ако разполага под ръка с подобно извинение, каквото поднесоха почти наготово гаунтите.

— Но това решение е кратковременно — възрази Джони. — Погледнато в перспектива...

— Зная — прекъсна го леко раздражено Д'арл. — Само че хората, в името на които е взето, са на друго мнение. Предложете на който и да било от тях забавления или здрава работа и мисля че знаете какво ще предпочетат. Хубаво ще е да научите този урок, ако

възнамерявате да останете в политиката. — Той млъкна и сбърчи нос. — От доста време не си бях изпускарал нервите пред публика. Простете ми и ако това наистина има значение, ще ви призная, че не съм пощастлив от вас заради взетото решение.

— И защо тогава го сторихте? — попита тихо Джони. Преди две седмици би изревал този въпрос, изпълнен с гняв и недоумение. Но сега гневът си бе отишъл, поражението беше прието и оставаше само незадоволеното любопитство.

Д'арл въздъхна.

— Заради другото „защото“. Защото, синдикал Моро, това бе единственият начин да спасим вашия свят от гибел. — Той махна с ръка към небето зад прозореца. — От близо година насам заплахата трофтите да затворят Коридора стана съвсем реална. Едно-единствено нещо все още ги спира и това е възможността да водят война на два фронта едновременно. И за да можете да се превърнете в реална сила, при един вече назряващ конфликт, ще са ви нужни кобрите.

Джони поклати глава.

— Не е толкова лесно. Не разполагаме с почти никакъв флот — каква заплаха можем да бъдем тогава? И какво им пречи да нанесат някой светкавичен удар, с което да ни изтрият от лицето на планетата?

— Няма да го сторят. И аз се опасявах от същото в началото, но колкото повече изучавах събраните сведения за психологията на противника, толкова повече се убеждавах, че масовите поражения не спадат към тяхната тактика за водене на война. Не, по-скоро ще предпочетат стратегията на постепенна окупация, както постъпиха на Адирондак и Силвърн.

— И все пак, това съвсем не значи, че ще са ви необходими нови кобри — настояваше Джони, макар позагубил от първоначалния си ентузиазъм. — Какво ви пречи още сега да подготвите достатъчно добре въоръжена и обучена армия? Не разбирате ли, че този начин е по-безболезнен?

Д'арл се усмихна натъжено.

— Трофтите не се боят от нашите наземни сили, Джони. Страхуват се единствено от кобрите.

Джони го погледна втрещено. Отвори уста да възрази, но сетне се отказа и махна с ръка. Д'арл кимна.

— Сега вече разбираш защо беше необходимо всичко това. Авентини наистина няма кой знае какви шансове в предстоящата война, но докато вие сте тук, остава поне надеждата.

— Значи Доминионът възнамерява да ни остави да се справяме сами — без да предприеме каквито и да било наказателни мерки?

Д'арл се усмихна отново.

— Виждам, че започваш да разбираш механизмите на политиката. Полза за мнозинството, дори за сметка на някои дребни загуби.

— Макар тези „дребни загуби“ да сме ние? — попита тихо Джони. — И тъй като сме малцинство, остава само да търпим и да слушаме.

— Джони, става дума тъкмо за вашата безопасност — намеси се неочаквано Джейми. — Вярно, ще ви струва скъпо, но всичко на този свят се заплаща.

— Зная го. — Джони се изправи. — Готов съм да се съглася и с това, че Комитетът наистина е взел проблемите ни присърце. Не съм длъжен само че да харесвам решението, което ни налагате, нито пък начина, по който го направихте. Вие скрихте от нас изключително важна информация за поведението и особеностите на местната флора и фауна, информация, заради която някои можеха да загинат. Ако зависеше от мен, щях незабавно да запозная обществото с тези факти. Сега обаче, ще трябва да го оставя да тежи на съвестта ви. Ако въобще имате такава.

— Джони... — поде ядосано Джейми.

— Не, всичко е наред — спря го Д'арл. — Един честен и откровен противник е по-ценен от дузина съюзници. Сбогом, синдикал Моро.

Джони хладно кимна и обърна гръб на комисаря. Вратата се плъзна и той излезе в коридора, разчитайки да намери обратния път по памет. Замислен над приключилия разговор, той не беше забелязал следващия го отзад Джейми, докато брат му не заговори.

— Джони, съжалявам, че свърши така. Толкова ми се искаше да се разберете.

— О, разбирам го напълно — отвърна Джони. — Зная, че като всеки политик, трябва да мести хората като фигурки по шахматна дъска.

— Сега вече и ти си в политиката — припомни му Джейми, докато го водеше по коридорите. — Съвсем скоро може да попаднеш в подобна ситуация. Дано успееш да се справиш по-добре от нас.

Раздялата се състоя навън — размениха по няколко хладни, любезни думи, каквито Джони никога не би предполагал, че ще каже на брат си — и само след няколко минути той се качи в глайдера.

Но не подкара веднага. Остана да седи зад волана, загледан в стройния кораб, докато в главата му непрестанно звучаха последните реплики от раздялата с Джейми. Не беше ли сгрешил в реакцията си, само защото изгуби едно малко политическо сражение? Вярно, нямаше навика да губи. Дали пък загрижеността му за съдбата на Авентини не произхождаше от наранено самолюбие?

Не. И друг път бе понасял поражения, на Хърайзън, веднага след войната или пък когато се изправи срещу Чалинор. Чувството не му беше непознато... нито пък болката неизлечима. За всичко имаше лек.

Джони хвърли прощален поглед на кораба и потегли. Не, нищо не беше свършило. Авентини щеше да оцелее, да разцъфне и тъкмо той, а не Д'арл щеше да присъства на нейния триумф. И ако затова му беше нужно да изучи тайните на политиката, значи щеше да стане най-добрият политик, който някога се е раждал на Асгард.

А дотогава... да се погрижи за Крис, за своя малък син и за региона, за който отговаряше. Той вдигна глайдера във въздуха и го насочи към дома. Там, където вече го очакваше Крис.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Миниатюрната хайку-градина се бе променила с годините, но толкова постепенно и незабележимо, че Д'арл вече не помнеше как точно е изглеждала по времето, когато замени комисаря Х'орм. На пръв поглед единствената по-съществена промяна беше участъкът с тръстика блусса от Авентини, засадена тук, за да му напомня за тази далечна колония. Доколкото знаеше, той бе първият комисар, донесъл тук образци от флората на Външните колонии... и както изглеждаше, щеше да си остане единственият.

Застанал до него, Джейми Моро улови погледа му.

— Този път наистина ще го направят — рече той.

Д'арл се поколеба, сетне кимна.

— Не виждам друго обяснение за изискванията, които ни поставят. Късмет ще бъде, ако корабът, който изпращаме, не остане отрязан на Авентини.

— Или пресрещнат на обратния път — добави Джейми и неволно разроши с ръка тръстиката.

— Едва ли ще го сторят. Не вярвам трофтите да затворят Коридора без никакво предупреждение.

— Ако въобще ни бъде от полза — продължи Джейми и въпреки че гласът му звучеше спокойно, Д'арл знаеше за какво мисли.

— Те ще оцелеят — опита се да го успокои комисарят, надявайки се думите му да не са само проява на съчувствие. — За трофтите най-голямата ценност са земята и собствеността, така че ако се държат кротко, няма да сторят нищо.

Джейми се изправи и отметна падналия кичур коса.

— Само че те никога не биха се съгласили да стоят кротко — произнесе тихо той. — Такива като Джони не се предават и тъкмо на това разчитат Комитетът и Обединеното командване.

Д'арл въздъхна.

— Още от самото начало го знаехме, нали, Моро? Знаехме, когато ги изпращахме, и ти го знаеше, докато подготвихме проекта.

Каквото и да се случи, рискът си заслужаваше.

Джейми кимна.

— Така е, сър. Но все ми се иска да направим поне още нещо за тях.

— С радост ще изслушам всяко предложение.

— Какво ще кажете, ако позволим на трофтите да затворят Коридора, стига в замяна да оставят колониите на мира?

Д'арл поклати глава.

— Вече мислих за това, но Комитетът никога не би се съгласил. Първо, кой би се доверил на трофтите? Освен това, нима можем с лека ръка, без бой, да оставим на произвола на съдбата толкова хора, да не говорим за вложените усилия и средства?

Джейми въздъхна и неохотно кимна.

— Тогава ще помоля за едно място на куриерския кораб. Зная, че може би е късно, но мога да се приготвя преди запланувания старт от Адирондак.

Д'арл очакваше тази молба, но не му беше никак лесно да произнесе вече готовия отговор.

— Съжалявам, Моро, но не мога да ти позволя да заминеш. Сам каза, че съществува опасност корабът да бъде спрял от трофтите на обратния път, а дори да си готов да се изложиш на подобен риск, аз не ще ти позволя. Знаеш твърде много тайни от работата на Комитета и хич не ми се ще подобни сведения да попадат в ръцете на трофтите.

— Биха могли да ми поставят блок в паметта — продължаваше да настоява Джейми. — Няма да забравя обявения час за излитане.

Д'арл отново поклати глава.

— Не, подобни прибързани решения винаги водят със себе си неприятности. Казах ти, никакви рискове.

Джейми въздъхна, приел поражението.

— Разбрано, сър.

Д'арл отново зарея поглед из градината.

— Разбирам добре чувствата ти — произнесе замислено той, — но повярвай ми, една среща със семейството при подобни обстоятелства едва ли ще успокои душевните ти терзания. Най-доброто, което можеш да направиш за тях, е да останеш тук и да ми помагаш, поне докато събитията са в рамките на дипломатическите

преговори. Колкото по-дълго задържим противника, толкова повече време ще имат, за да се подготвят.

И толкова повече време — пропусна да добави той — ще има Доминионът, за да изгради своята защита. Защото колкото и да бяха важни Външните колонии, те представляваха по-малко от четиристотин хиляди души... и от перспективата на близо седемдесетте свята, с население от стотици милиарди, това бе само незначителна капка в морето. Авентини и сателитните ѝ планети можеха да бъдат пожертвани в името на оцеляването на човечеството. „Полза за мнозинството, дори за сметка на някои дребни загуби“ — нали така го беше казал на Джони Моро?

Не биваше да говори за това пред брат му... макар че Джейми вече сигурно си даваше сметка. Защо иначе щеше да настоява да лети до Авентини?

Д'арл въздъхна и продължи прекъснатата си разходка. Още една обиколка и ще се върне обратно в кабинета. Обратно в суровата действителност, в навечерието на една неизбежна война.

Където можеше да се надява само на чудо, макар да знаеше, че няма чудеса.

НА КОРМИЛОТО НА ВЛАСТТА: 2432

Сигналът на поставения върху нощното шкафче телефон бе толкова силен, че сигурно щеше да пробуди и мъртвец. За Джони, който от месеци насам не можеше да се похвали със спокоен сън, той остана някъде зад пелената на мъчителната дрямка. Пробуди се едва, когато нежното побутване на Крис прерасна в енергично разтърсване.

— А? — подскочи той, все още със залепнали клепачи.

— Джони, Терон Юти е на телефона. Каза, че било спешно.

— Уф — въздъхна Джони, претърколи се и превключи телефона на разговор. — Да?

— Губернаторе, намирам се на космодрума — разнесе се гласът на Юти. — Към нас се е отправил куриерски кораб на Доминиона — предполагаемо време на пристигане след около час. Искат да го посрещнете, заедно с генерал-губернатора Стигър и всички синдикали.

— Какво, сега, в... три сутринта? Толкова ли е спешно?

— Не зная, сър — нищо повече не ми казаха. Научих от главния диспечер на космодрума, че корабът ще остане само двадесет и четири часа.

— Какво — ще стартират обратно само след двадесет и четири часа? По дяволите... знаеш ли какво става? Уф, няма значение — сигурен съм, че не са ти обяснили причината. — Джони дишаше тежко, опитвайки се да проясни замъгления си от умората мозък. — Свърза ли се със Стигър?

— Не, сър. Спътникът „Хап-3“ все още е извън строя, а „Хап-2“ ще излезе на позиция за връзка най-рано след половин час.

Дори и да го открия, помисли си Джони, ще са му нужни най-малко три часа да се върне от дълбоката провинция, където бе отлетял на инспекция. Кое то означава, че цялата тежест около посрещането на мистериозния кораб и официалния представител на Доминиона, който вероятно пътуваше на борда му, щеше да легне върху плещите на Джони.

— Добре тогава, не губи време, а се свържи с останалите синдикали — кажи им да побързат. М-да... да имаш представа от какъв ранг ще бъде този път гостът?

— Не, сър, но предвид обстоятелствата, съмнявам се да държи на тържествено посрещане.

— Е, това поне е добре. Щом иска от нас експедитивност, това и ще получи. Значи срещата ще се състои в сградата на космодрума. Можеш ли да ни подбереш някое подходящо и достатъчно добре обезопасено помещение?

— Алмо Пири вече е там — ще му предам нареждането ви.

— Чудесно. — Джони се помъчи да си спомни какво още ще е нужно, но мозъкът му просто отказваше да работи. За щастие Юти си знаеше работата. — Ще бъда на космодрума след половин час. Ти също ела — може да ми потрябваш.

— Слушам, сър. Съжалявам за всичко това.

— Няма нищо. До скоро.

Джони изключи телефона с въздишка, седна в леглото и се опита да събере сили за предстоящото изпитание. После се надигна с болезнен стон. Не беше чак толкова зле, колкото очакваше, макар всичките му мускули да бяха схванати като след тежка физическа работа. В чекмеджето на шкафчето имаше стимулиращи таблетки. Изпи две, взе горещ душ и почувства как последните остатъци от умората изчезват, заедно със стичащата се в канала вода. Поне за известно време.

Междувременно Крис също не бе седяла със скръстени ръце и когато се върна в спалнята, на леглото вече го очакваше парадната униформа — изгладена и в изряден вид.

— Как мислиш, за какво е всичко това? — попита го тя, като се стараеше да говори тихо. В съседната стая спяха осемгодишният Джошуа и Джъстин — от опит знаеха, че и двете деца се будят лесно.

Джони поклати глава.

— Последния път, когато изпратиха важна клечка без да ни предупредят, беше, когато ни натрапиха новия учебен център за кобри. Дано сега не е нещо подобно... Най-много ме озадачава този скъсен двадесет и четири часов престой. Трябва да има някоя доста сериозна причина.

— Може би някой е заболял на борда? — подсказа му Крис, докато му подаваше ризата. — Чувала съм, че на тези търговски кораби не гледат кой знае колко сериозно на карантинните мерки.

— Ако беше така, щяха да ни предупредят, че ще останат на борда, докато върви разтоварването — рече Джони и неволно се намръщи от болка, докато обличаше ризата. Крис забеляза измъчената му гримаса.

— Ах, забравих да ти кажа. Днес следобед се обади татко — искаше да ти напомня за прегледа.

— Това пък защо? — изсумтя Джони. — За да ми каже, че анемията и артритът ми се влошават? И без него го зная. — Той въздъхна. — Извинявай, Крис. Зная, че трябва да отида при Орин, макар че от това няма да излезе нищо. Все някога трябваше да платя цената за това, че бях супермен и май сега е дошло времето.

Крис не отговори, но мълчанието ѝ беше далеч по-тревожно от периодичните изблици на огорчение и гняв, които придружаваха първите няколко месеца след влошаването на състоянието му. Сигурно вече се бе примирила с факта, че не може да бъде излекуван.

— Нали ще се обадиш, като разбереш какво става? — произнесе накрая тя.

— Разбира се — обеща ѝ той, поуспокоен от смяната на темата. Но само за малко... защото имаше една-единствена причина, която можеше да обясни странното поведение на кораба, който летеше към тях. И ако беше прав, тогава прогресиращата анемия щеше да е най-малката му грижа.

Пет минути по-късно потегли към космодрума. Зад сиянието на нощния град сякаш вече се надигаше призракът на Адирондак.

Тамерлейн Рей беше живо олицетворение на бюрократ от Доминиона — любим персонаж на всички политически карикатуристи, още от времето, когато Джони беше съвсем малък. Охранен, с подпухнало лице и скъп костюм, той притежаваше онова префинено излъчване, което хората от периферията нерядко забелязваха у жителите на централните планети.

Затова пък новината, която носеше, беше толкова лоша, колкото никой не бе предположил.

— Сигурно разбирате, че ще направим всичко възможно, за да изтласкаме назад основните сили на трофтите — произнесе той, докато плъзгаше пръст по разположението на двата флота върху тактическата карта, която бе взел със себе си. — Но колкото и проблеми да им създаваме, ясно е, че няма да забравят за вас. Предполага се, по сведения на Обединеното командване, че до една година противникът ще стовари тук армия с численост между двадесет и сто хиляди единици.

— Боже мили! — възкликна синдикал Лианг Кидзика. — Сто хиляди? Това е почти четвърт от цялото ни население!

— Но вие разполагате с близо две хиляди и четиристотин кобри — посочи Рей. — Досегашният опит показва, че те са в състояние да противодействат на стохилядна армия.

— Само дето близо седемдесет процента от тези кобри не са помирисвали барут — възрази Джони, като се стараеше да говори спокойно, въпреки че спомените от Адирондак изникваха един след друг като изригнал вулкан. — А голяма част от останалите едва ли ще са в най-добрата си форма, когато дойде време да се бием.

— „Тези, които вече не могат, учат другите“ — изрецитира Рей. — Ветераните ще разполагат с повече от месец, за да подготвят своите заместници. Господа, не съм пристигнал тук, за да ви организирам защитата — това е ваш свят, става дума за вашите хора и никой по-добре от вас не би могъл да се справи със задачата. Тук съм само, за да ви предупредя за онова, което вече е неизбежно и да откарам със себе си десетината граждани на Доминиона, които досега бяха отрязани от нас.

— Ние всички сме граждани на Доминиона — озъби се Тамис Дион.

— Разбира се, разбира се — успокои го Рей. — Знаете какво имам предвид. А междувременно ще помоля споменатите хора да са на кораба до шест часа. Разполагам със списък на имената им, но вие ще трябва да ги издирите.

— Какво беше направено, за да се избегне войната? — попита Джони.

Рей се намръщи лекичко.

— Вече нищо не може да се направи, губернаторе, мисля, че бях ясен по този въпрос.

— Но последните изявления на Централния комитет...

— Всичко това е с цел да забавим максимално избухването на войната и да ви дадем още време за подготовка.

— За каква подготовка говорите, дявол да ви вземе — избухна Дион и скочи от креслото. — Какво мислите, че можем да направим — да построим зенитни оръдия от кипарисови дръвчета? Това, което правите, е равносилно на смъртна присъда — или ще ни избият трофтите, или сами ще измрем, след като ни затворите кранчето.

— Не аз нося отговорност за всичко това — напомни му Рей. — Трофтите започнаха първи и вие трябва да сте ужасно благодарни на Комитета за поддръжката, която ви оказва. Ако не беше той, отдавна да са ви окупирали. — Рей млъкна, пое си дъх и направи опит да се овладее. — Шест часа, не забравяйте. Точно в единадесет-нула-нула е стартът на „Менсаана“.

Джони бавно се наведе през бюрото и прибра магнитната карта. Жребият очевидно беше хвърлен... и залогът бе прекалено голям, за да седят тук и да бездействат.

— Бих искал да обсъдя с генерал-губернатор Стигър възможността да изпратим с вас наш посланик — каза той. — Който да разбере какво всъщност става.

— Изключено — поклати глава Рей. — Първо, съществува реална опасност да бъдем заловени на обратния път от трофтите и второ: дори да се прокраднем, вашият посланик няма да може да се върне. Коридорът няма да е още дълго отворен, а и един допълнителен човек на борда само ще ни създаде нови затруднения.

— Би могъл да изпълнява ролята на консултант-посредник — настояваше Джони. — Нали сам признахте, че твърде малко ни познавате.

— Консултант на какво? Нима очаквате Звездните сили да нанесат удар на сто светлинни години в тила на врага? — Рей огледа присъстващите и се изправи. — Ако няма повече въпроси, връщам се на „Менсаана“. Моля, съобщете ми, когато пристигне генерал-губернаторът Стигър. — Той кимна припряно и излезе от стаята.

— За него не струваме и пукната пара — изръмжа Кидзика. Пръстите му бяха побелели от стискане.

— Скоро няма да има никакво значение какво мислят за нас онези от Доминиона — добави мрачно Дион.

— Може би ще успеем да отложим поне за малко кризата — подхвърли Джони и подаде магнитната карта на Дион. — Бихте ли я предали на Терон — кажете му да открие незабавно хората от списъка. Аз имам важен разговор.

Генерал-губернаторът Стигър все още пътуваше към Капитолия, но за щастие вече беше в обхвата на „Хап-2“ и дори изображението му на екрана бе кристално ясно. Не че това имаше някакво особено значение — изражението на Стигър бе точно такова, каквото очакваше Джони.

— Така значи — рече той, след като Джони приключи със съобщението за надвисналия над главите им меч. — Трофтите най-сетне събраха кураж за втори опит. Да потънат в дън земя дано. — Той се засмя мрачно. — Какво ще ни е нужно, за да подготвим отбраната?

— Първо, повече време, отколкото имаме — каза Джони. — Честно да ти кажа, Борм, нямаме никакъв шанс да издържим, ако трофтите наистина се захванат сериозно с нас. Единствената ни надежда са новите кобри, а те си нямат и понятие от истински бой.

Стигър смръщи вежди.

— Хайде да не говорим за това в ефира...

— Какво, в тайна ли ще го пазим?

— Трудно — съгласи се Стигър. — Е, добре, Джони, зная, че не си се обадил, само за да ме предупредиш за премиерата на Армагедона. Кажете какво искаш?

Джони преглътна мъчително.

— Разрешение да се върна на Асгард с Рей и да видя какво може да се направи, за да се забави войната.

Стигър го погледна изненадано.

— Не мислиш ли, че вече са направили всичко, което им е по силите?

— Не зная. И откъде да знам, без да съм разговарял с Централния комитет и Обединеното командване?

Стигър въздъхна уморено.

— Ще ни трябваш тук.

— И без мен ще се справите. Вече съм стар да се бия, а и има предостатъчно кобри от новото поколение, с по-добра екипировка и

нови тактически знания.

— Ами семейството ти? И на тях си нужен.

Джони сведе глава.

— Преди двадесет и девет години напуснах семейството си, за да се бия за хора, които не познавах. Как сега да подмина дори нищожната възможност да спася живота не само на жена си и трите си деца, но и на всички приятели, които някога съм имал?

Стигър го разглежда известно време мълчаливо, с неразгадаемо изражение.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, мисля, че си прав — произнесе накрая той. — Ще препоръчам на този Рей да те вземе със себе си. Уф... имам поне още половин час път до Капитолия. Значи до час ще разполагам с отговора му. А междувременно... — той се поколеба. — По-добре остави на Юти да движи нещата и върви да говориш с Крис.

— Благодаря, Бром. Тъкмо това смятах да направя.

— Ще ти се обадя веднага, щом уредя нещата. — Той кимна и прекъсна връзката.

Джони въздъхна, разтърка схванатите си лакти и позвъни на Юти.

Бяха насядали в дневната и го слушаха мълчаливо, докато Джони съобщаваше лошата вест и онова, което бе намислил да предприеме. Докато разглеждаше лицата им, за кой ли път остана изненадан от различните реакции, които изразяваха. Сгушени на дивана, Джъстин и Джошуа го следяха със страх и безгранично упование, което кой знае защо му напомняше за начина, по който го боготвореше на времето сестра му Гуен. За разлика от тях, тринадесетгодишният Коруин очевидно се стараяше да запази самообладание, съвсем като възрастен. А Крис...

Крис беше такава, каквато изглеждаше винаги — лъчезарна, излъчваща увереност, готова да го подкрепи, въпреки че в очите ѝ се четеше страх и болка от предстоящата раздяла. Вече знаеше, че ще приеме решението му, не защото е свикнала да се подчинява, а защото умът ѝ работеше точно като неговия и виждаше съвсем ясно, че това е единствената възможност, която си заслужава усилието.

Той приключи с обясненията и за известно време в стаята се чуваше само тихото бръмчене на климатичната инсталация.

— И кога ще тръгнеш, татко? — попита накрая Коруин.

— Още днес — отвърна Джони. — Искат да съм там, преди да приключат със зареждането на кораба с гориво.

— Ще вземеш ли Алмо или някой друг с теб?

Джони се засмя. Алмо Пири беше един от първите доброволци, преминали през новия учебен център за кобри и със своята енергична лоялност към Джони и цялото семейство Моро отдавна бе спечелил уважението и обичта на Коруин.

— Не мисля, че ще имаме никакви проблеми на обратния път — каза той. — Освен това, баща ти все още не е напълно безпомощен. — Той погледна към Крис. Щеше му се по някакъв начин да изрази благодарността си заради подкрепата, която мълчаливо му оказваше. — Казах ти всичко, което знам и мисля — поде той. — И защо смятам, че трябва да отида. Но ако поискаш да остана, ще го сторя.

Тя се усмихна тъжно.

— Наистина ли не ме познаваш или само се преструваш...

Резкият звън на телефона ги накара да подскочат. Джони приближи бюрото и включи апарата. Обаждаше се Стигър.

— Извинявай, Джони, но не се получи. Рей категорично отказва да претоварва кораба си с излишни пътници — пък били те и официални представители на колониалната власт. Цитирам го дословно.

— Обясни ли му колко е важно?

— Достатъчно силно, за да уплаша и гаунта. Той просто отказа да ме изслуша.

— В такъв случай ще се наложи да разговарям с него отново. Разрешаваш ли?

— И още как. Но според мен е безсмислено.

— Може би. Ще ти се обадя.

Той прекъсна, понечи да набере номера на космодрума, но изведнъж си спомни за недовършения разговор. Обърна се и погледна въпросително Крис.

— Опитай — кимна окуражаващо тя.

Джони задържа погледа ѝ за минутка, сетне набра номера. Не след дълго се появи и лицето на Рей.

— Да? О, пак ли вие. Вижте, губернаторе...

— Господин Рей, нямам намерение да повтарям онова, което ви е казал генерал-губернаторът Стигър — прекъсна го Джони. — Не ме интересува, че не сте в състояние да виждате по-далеч от носа си и нямате ни най-малка представа колко е важно всичко това. Това, което искам да ви кажа, е, че аз ще дойда с вас на Асгард, независимо дали ви харесва или не.

Рей се изсмия презрително.

— О, така ли? Знаете ли, Моро, в Купола го наричаха „титанов комплекс“ — увереността, че можете да правите всичко, каквото ви се иска, въпреки официалните разпоредби. Съветвам ви да проучите преди това моето положение в йерархията и да си дадете сметка какво ще стане, ако се опитате да преминете през морските пехотинци въпреки забраната ми.

Джони бавно поклати глава.

— Не аз, а вие, сър, не оценявате правилно нещата. Според нашето законодателство, генерал-губернаторът може да реквизира всеки космически кораб, приземил се на планетата, до второ разпореждане от Комитета. Без *никакви* изключения.

— Все пак, в случая ще направите изключение. А възраженията си ще можете да изпратите на Комитета след войната.

— Съжалявам, но няма да стане. Ако искате да получите официално разрешение, ще трябва да се явите в съвета.

Рей присви очи.

— Какво означава това?

А това означаваше, че Джони просто го беше надиграл в състезанието по планетарна политика. Едва се сдържа да не го каже. Вместо това, продължи с обясненията.

— Ами, първо ще трябва да съберем всички синдикали — членове на съвета, това е най-лесната част, защото и без това са в града. После ще се наложи да запознаете съвета и генерал-губернатор Стигър със случая. Следва обсъждане, не знам колко ще продължи, защото ще трябва да проучим внимателно всички членове на закона, за да проверим съществува ли възможност да бъде направено изключение. Мисля, че досега подобен прецедент няма. И когато това приключи — гласуване. В зависимост от точката на закона ще е нужно

обикновено или квалифицирано мнозинство. Целият процес ще отнеме приблизително пет-шест дни.

Съдейки по изражението на Рей, той вече бе преценил колко време ще им е нужно.

— Ами ако просто откажа да се подчиня на дребната ви хитрина?

— Ваша работа... но корабът няма да излети, докато не решим проблема.

— И как възнамерявате да ме спрете?

Джони се пресегна и натисна втория бутон за връзка.

— Пири на телефона.

— Алмо, говори Джони Моро. Докъде стигнахте с обезопасяването на космодрума?

— Всичко е наред, сър.

— Чудесно. Информирай главния диспечер, че не е необходимо да бързат с товаренето на куриерския кораб. Стартът ще бъде едва след няколко дни.

— Слушам, сър.

— Почакай, войнико — намеси се Рей. — Аз съм пряк представител на Централния комитет и като такъв отменям тази заповед. Разбра ли?

Настъпи кратка пауза.

— Губернаторе, отмяната легитимна ли е?

— По принцип — да. Но предвид някои особени обстоятелства, ще трябва първо да бъде одобрена от съвета.

— Слушам, сър. Незабавно ще наредя да спрат подготовката за излитане.

— Какво? — изрева Рей. — Някакъв жалък...

— Край на връзката, сър.

Последва тихо изщракване и на линията останаха само Джони и Рей. Бюрократът втренчи гневен поглед в лицето на Джони.

— Няма да се измъкнете толкова лесно, Моро. Можете да щурмувате цял ден кораба, но нищо няма да п...

— Наистина ли ме предизвиквате към толкова драстични мерки? Рей прехапа устни.

— Няма да ми се измъкнете — повтори почти механично той.

— Законът е на моя страна — каза Джони. — А и честно, господин Рей, не виждам защо трябваше да създавате подобни проблеми. Съвсем ясно е, че разполагате с достатъчно място, за да ме приемете на борда, а отговорността пред вашите началници ще поема аз. Кой знае? Може да са доволни, че съм дошъл с вас... и тогава нищо чудно да ви похвалят.

Рей се засмя мрачно, но по изражението му личеше, че вече е готов на някое по-безболезнено решение.

— Добре, по дяволите. Какво ме засяга, че искате да си спасите задника и да прекарате войната на Асгард? Само гледайте да сте навреме с останалите пътници, иначе наистина ще ви оставя.

— Дадено. Благодаря.

Рей се засмя отново и екранът угасна.

Джони въздъхна облекчено. Още една малка победа... точно толкова незадоволителна в емоционално отношение, колкото и всички досегашни политически успехи. Може би, помисли си той, това е така, защото липсва образът на врага, сразен по време на боя. А ето, че сега му предстоеше да прекара най-малко три седмици в царството на такива като Рей, който впрочем сигурно нямаше да пропусне възможността да си отмъсти за неприятностите.

Толкова по въпроса за победата.

Все така навъсен, Джони набра отново номера на Алмо Пири. Сега пък трябваше да отмени заповедта за задържане на кораба.

Както и следваше да се очаква, в последния момент имаше за решаване толкова много проблеми, че почти не остана време за сбогуване със семейството. Още едно сенчесто петно върху Пировата победа.

Най-лошото беше, че на кораба нямаше почти нищо, с което да занимава мислите си. Когато преди близо четвърт век измина този път обратно, на борда на транспортния кораб имаше предостатъчно други колонисти, с които да се среща, да обменя впечатления. Тук, освен четиринадесетте пътници, които Рей бе прибрал, за да върне по родните им планети, имаше още тридесетина души екипаж, но нито едните, нито другите представляваха някакъв интерес за Джони.

Атмосферата, в навечерието на новата война, естествено беше доста потисната.

Не му оставаше нищо друго, освен да убива времето с четене — през няколкото седмици на полета прегледа почти цялата налична информация за колониите... докато една сутрин се пробуди с неясно тревожно усещане. Изминаха няколко минути, преди да осъзнае причината — бяха напуснали контролирания от Авентини район на космоса и вече пресичаха коридора през територията на трофтите. Почувствал, че е във вражеска територия, войникът в него постепенно вземаше връх над политика и Джони го намираше за съвсем естествено. Още повече, че за разлика от политическата, военната ситуация никога не беше безнадеждна.

Първото, което изискваше от него новата настройка, бе да опознае вражеската територия. Часове наред Джони обикаляше кораба, завираше се в най-отдалечените кътчета и постепенно състави дълъг и подробен списък на всички силни и слаби стратегически точки, възможности за прикритие и водене на огън. Научи имената на членовете на екипажа и на шестимата морски пехотинци и се опита да изясни, доколкото можа, как щяха да реагират по време на криза. Далеч по-лесно се оказа с пътниците — всички до един скучаеха и с радост разговаряха с него. Намираха тактическите му игри за доста забавни. Неведнъж и два пъти Джони съжали, че не бе взел и Кали Халоран. Междувременно раздели пътниците на две основни групи — тези, които щяха да изгубят ума и дума още при първи сигнал за опасност и останалите, при които имаше поне наченки на самообладание. Втората група се оглавяваше от двама цивилни ръководители, с които съвсем скоро се сприятели — Дру Куорахайм, шефка на фармацевтична компания, чието лице смътно му напомняше за Илона и Рандо Хармън, с професионални интереси към цветните метали и, от време на време, към Дру. Известно време Джони се чудеше дали Дру не търси близост с него като естествен щит срещу настойчивото поведение на Хармън, но после осъзна, че това е само типично женско кокетничене.

И когато приключи с наблюденията... не му оставаше нищо друго, освен да чака. Играеше шах с Дру и Хармън, следеше движението на кораба, а когато вечер си лягаше, търсеше начин да

предотврати войната или поне да не допусне въвличането на Авентини. И се питаше кога ли трофтите ще нападнат кораба.

На двадесет и пет светлинни години от Доминиона неизбежното се случи.

Беше вечер, корабно време и повечето пътници се бяха събрали във всекидневната за разговори или да поиграят. Дру, Хармън и Джони бяха заели една маса, играеха троен шах и отпиваха някаква смес, която Дру кръсти „авентинско шери“. Джони, който играеше с червените фигурки, губеше прогресивно.

— Сигурно си давате сметка — обърна се шеговито той към двамата си противници, — че едно толкова тясно сътрудничество, каквото демонстрирате, само по себе си е доказателство за близостта между вашите две компании. Като приключим тази игра, ще изпратя оплакване на Асгард.

— Никой няма да му обърне внимание в съда — ухили се разсеяно Хармън. Всъщност, той също изглеждаше обезпокоен, бавно и неумолимо Дру развиваше позицията си на неговия царски фланг, където положението ставаше почти безнадеждно. — Ако питат мен, Дру е тази, която заслужава да ръководи в тактическия център на Обединеното командване.

— Де да беше така — поклати глава Дру. — Поне щях да се занимавам с истинска работа по време на войната. Защото бизнесът скоро съвсем ще замре.

Следващите няколко минути се чуваше само потрепването на разместените фигури. Дру бе преминала в атака, Хармън се защитаваше, като непрестанно отстъпваше територия, а Джони се възползва от схватката между двамата, за да подобри своята позиция. Съвсем скоро Хармън се озова в обсада.

— Какво каза одеде за близкото ни сътрудничество? — подхвърли той на Джони, докато трескаво местеше фигурите.

— Добре де, май съм сбъркал — призна Джони.

Хармън изсумтя и отпи от шерито.

— Скоро и това няма да го има — промърмори той. — Жалко.

— Какво да се прави — война — отвърна Джони. — Всъщност, какви са настроенията в Доминиона във връзка с предстоящия конфликт?

— Предполагам, че не питаш за военните концерни? — подхвърли иронично Дру.

— Не, имах пред вид компании като вашата, които извличат немалка полза от Авентини. А може би и от трофтите, не зная. Все пак, за вас това е загуба на пазар.

Тя погледна към Хармън.

— Така е — що се отнася до Авентини. Не зная нито моята, нито пък компанията на Хармън да е търгувала с трофти. Но инак си прав, ще ни липсват Външните колонии.

— И не само на нас — на всички, които са търгували с Авентини. Но не виждам какво може да се направи.

— Освен да се надяваме — добави Дру, — че още първата ни атака ще бъде толкова гениална и неудържима, та войната ще свърши без кой знае какви поражения. — Тя премести поредната пешка и отново постави под заплаха царя на Хармън.

— Ако онези от Звездните сили въобще имат някакъв мозък, трябва незабавно да изберат Дру за свой главнокомандващ — размаха ръце Хармън. — Това пък какво беше?

Джони също го почувства — разнесе се приглушен, далечен и слабо доловим тътен, сякаш някой бе изпуснал много тежък метален инструмент в машинното отделение на „Менсаана“.

— Излязохме от хиперпространството — каза озадачено той, отмести стола назад и се огледа. Никой от останалите не беше обърнал внимание на удара.

— Какво? — попита Дру. — Не трябваше ли да стане след две седмици? Мислех, че сме на вражеска територия.

— Може и да не сме го направили по собствена воля — продължи Джони. — Останете тук, отивам на мостика. Не казвайте нищо на другите — няма смисъл да вдигаме излишна паника, докато не разберем какво всъщност става.

Когато стигна мостика, завари капитан Дейви Тарвн да дирижира един сравнително овладян хаос.

— Какво е положението? — попита Джони, когато застана до пулта.

— Рано е да се каже — отвърна напрегнато Тарвн. — Изглежда сме ударили минна мрежа на трофтите, но засега корабът-паяк не се вижда никъде. Дано въобще да не се покаже.

— Шансът е нищожен.

— Сигурно, но друго не ни остава — кимна Тарвн. — Ако трофтите се появят преди да настроим отново хипердвигателите, смятайте, че сме загубени. Не по-зле от мен знаете колко ще издържат оръжията ни срещу една атака от космоса — видях ви да изучавате внимателно кораба.

— Половин минута, не повече — кимна мрачно Джони. — Какво можем да направим?

— Вие, специално, можете да се разкарате от мостика — разнесе се ядосан глас зад гърба му. — Докладвайте за положението, капитане! — нареди влезлият Рей.

— Нужен ни е поне един час за да пренастроим двигателя — обърна се към него Тарвн. — Дотогава ще се стараем да не вдигаме излишен шум...

— Вражески обект на деветдесет и седем градуса — намеси се внезапно навигаторът. — Приближава към нас.

— Бойна тревога — обяви Тарвн. — Толкова по въпроса за тишината, господа. Какво ще ме посъветвате да направя, господин Рей?

Рей се поколеба.

— Някакъв шанс да им избягаме?

— Втори вражески обект — обади се отново навигаторът, преди Тарвн да успее да отговори. — Двадесет и седем градуса. Приближава.

— Право към нас — промърмори Тарвн. — Почти никакви шансове, сър, поне засега.

— В такъв случай ще трябва да се предадем — заяви Джони.

Рей му хвърли убийствен поглед.

— Казах ви да се разкарате — просъска той. — Нямата работа тук — обявена е бойна тревога.

— Тъкмо затова съм тук. За разлика от вас, неведнъж съм имал възможността да кръстосам шпаги с трофтите.

— Но отдавна сте прехвърлил възрастта за това — отвърна Рей. — Което означава, че...

— Не — прекъсна го Джони и сниши глас, за да го чуват само двамата. — Защото аз съм кобра.

Рей замръзна, отстъпи крачка назад и го огледа.

Тарвн промърмори нещо неразбрано, но Джони не си направи труда да задейства звукоусилвателите. Капитанът бързо дойде на себе си.

— Някой от пътниците знае ли? — попита той.

Джони поклати глава.

— Само вие двамата — искам да остане между нас.

— Трябваше да ми кажете по-рано... — поде Рей.

— По-тихо, сър — предупреди го Тарвн и посочи с поглед екипажа. — Има ли начин трофтите да открият, че сте въоръжен?

— Зависи колко ще е проникваем филтърът, през който възнамеряват да ни прекарат — сви рамене Джони. — Обикновените детектори няма да засекаат нищо, но ако ни подложат на биосканиране, ще разберат веднага.

Застанал зад гърба на Джони, вторият навигатор се покашля, за да им привлече вниманието.

— Капитане? — произнесе той с уплашен глас. — Трофтите искат да се предадем.

Тарвн погледна към контролното табло, после вдигна глава към Рей.

— Май нямаме друг изход, сър.

— Кажете им, че това е правителствен куриерски кораб и че нарушават договора. Заплашвайте, умолявайте — само намерете начин да се измъкнем оттук. Ако нищо не се получи... — той стисна зъби и въздъхна. — Тогава ще се предадем.

— И най-важното — трябва на всяка цена да ни оставят всички на борда на „Менсаана“ — добави Джони. — За да потеглим веднага, в случай, че ни позволят.

— Вие трябва да уредите този въпрос — сопна му се Рей. — В края на краищата, заради вас се забъркахме в тази каша.

Джони едва не се разсмя. Типичен бюрократ, веднага щом положението стана напечено започна да прехвърля вината върху чуждите гърбове. Както и следваше да се очаква. Хубаво ще е да го запомни, това може да му послужи при друг случай.

— Да разбирам ли, че ме упълномощавате да ръководя цялата операция? Включително и да давам разпореждания на капитан Тарвн?

Рей се поколеба, но само за малко.

— Каквото пожелаете. Това е ваша игра.

— Благодаря — Джони се обърна към Тарвн. — Да видим сега как можем да ги забавим и същевременно да им хвърлим малко прах в очите.

Той запозна Тарвн със своя план, получи одобрението му и се отправи към помещението на морските пехотинци, за да подготви нещата. След това се върна при Дру и Хармън и обсъди с тях някои въпроси. Двамата приеха съвсем спокойно новината и докато прибираха шахматните фигурки, Джони им описа накратко ролите, които им беше отредил. И двамата се съгласиха с изражения на мрачна решителност, което показваше, че не се бе излъгал в преценката си.

След петнадесет минути Джони се върна в каютата си и прегледа магнитните карти с информация за Авентини, които носеше със себе си. Почти бе привършил с това, когато трофтите наредиха на кораба да се предаде. Подчинявайки се на разпореждането на капитана, Джони отиде във всекидневната, където вече се бяха събрали всички и се помъчи да си придаде равнодушен вид. Успя точно толкова, колкото и останалите.

Половин час по-късно трофтите се качиха на борда.

Въпреки че всекидневната беше най-голямото помещение на кораба, пътниците и екипажа се чувстваха доста натясно още преди влизането на трофтите. Нямаше ги само Рей и Тарвн, изглежда ги бяха отвели на разпит и Джони кръстоса палци, молейки се никой да не забележи липсата на двама от морските пехотинци.

Общуването между двете враждуващи страни беше сведено до минимум по време на предишната война, но Джони бе останал със спомена, че трофтите не си падат особено но политически дискусии, нито пък обичат да се церемонят с цивилните и говорителят на десантната част, която нахлу на палубата, потвърди напълно тази представа.

— Този кораб и всичко, което носи, стават притежание на Дреа'шаа'чки демесне, почетен член на Върховната асамблея — обяви говорителят и гласът на механичния преводач отекна в претъпканата зала. — Екипажът и пътниците ще останат на борда като залог срещу евентуална намеса на врага. Така нареченият „трофтийски коридор“ е затворен.

Е, поне щяха да ги оставят на борда. Мъничък шанс, на който Джони се беше надявал, но почти не бе очаквал. Ако Рей е успял да го уреди, значи поне за нещо го бива...

Мислите му бяха прекъснати, когато трофтите избутаха във всекидневната един облечен в броня, но иначе невъоръжен морски пехотинец. Джони поклати глава едва забележимо — всъщност, този неприятен обрат също беше предвиден. Надяваше се, че поне другият пехотинец, въоръжен само с гарота и нож, ще остане скрит до края на обиска. Не че това имаше някакво съществено значение. По-важното беше, че по такъв начин вниманието на трофтите ще бъде съсредоточено другаде. Всъщност, нещастникът едва ли осъзнаваше, че служи единствено за примамка.

Измина близо час, през който пленниците останаха затворени във всекидневната. През това време трофтите претършуваха всички кабинни, като използваша за целта и всякакви чувствителни датчици — вероятно искаха да проверят дали могат да ги превърнат в индивидуални килии. Така и не успяха да открият втория морски пехотинец. Предположенията му се оказаха верни — петнадесет минути по-късно Джони се озова в каютата си.

Макар и не съвсем сам.

Трите сензорни диска, които трофтите бяха прилепили на скрити места по стените и тавана, наистина лесно можеха да убягнат при един повърхностен оглед — бяха съвсем миниатюрни и изработени от прозрачни материали. Джони откри още два подобни диска в банята и гардероба. Все още не знаеше, дали могат да предават само видеоизображения или и друга информация, но сега това не беше най-важното. Докато се намираха на местата си, не можеше да предприеме каквото и да било, следователно първата му задача бе да ги обезвреди.

В началото му хрумна да използва мълниехвъргачката, до която не беше прибегнал повече от двадесет и седем години, но веднага си помисли, че да го стори, би било равносилно на това да изпише с яркочервени букви на вратата си, че е кобра. За щастие имаше и други начини да се постигне замисленото. Той разрови шкафчето в банята и не след дълго откри това, което търсеше — тубичка с крем против изгаряне. Изстиска близо половината от съдържанието ѝ върху първия диск и почти завършваше с втория, когато се случи онова, което

предполагаше. В каютата нахлу един от трофтите, охраняващи коридора.

— Незабавно ще прекратите — произнесе той и монотонният глас на механичния преводач отне и малкото чувства, които вероятно бяха вложени в тези думи.

— Проклет да съм, ако го сторя — отвърна Джони и се захили подигравателно на омразното лице. — Не стига, че ни нападнахте, качихте се без разрешение на кораба и по най-пиратски начин го окупирахте, не стига, че преобърнахте стаята ми наопаки — погледнете само каква бъркотия цари сред магнитните карти! — ами искате и да ни шпионирате. Е, това вече е прекалено — разбрахте ли?

Пришълецът помръдна колебливо с дихателните си мембрани.

— Не всички от другите смятат като вас.

Не всички от другите... което означаваше, че Дру и Хармън бяха вдигнали същия шум, според уговорката. Така поне не правеше впечатление в иначе малочислената тълпа пленници.

— Не всички от нас са свикнали със собствени бани — отвърна той, — но онези, които имаме такива, държим да ни бъде осигурено спокойствие.

— Датчиците ще останат — настояваше пришълецът.

— В такъв случай, ще трябва да ми сложите белезници — отвърна троснато Джони и кръстоса наперено ръце на гърдите.

Пришълецът замръзна неподвижно, но благодарение на звукоусилвателите Джони долови далечния отглас от разговора, който по-скоро наподобяваше на някакво свръхскоростно машинно потракване.

— Добре — произнесе накрая той. — Ще премахнем датчика от банята — това задоволява ли ви?

Джони прехапа устни. Не беше се надявал на толкова лесна победа, но не биваше да издава радостта си.

— Ами... ще се помъча...

Пришълецът го заобиколи, влезе в банята и само след минутка се появи на вратата, стиснал сваления диск в едната ръка и къс хартиена салфетка в другата. Салфетката подаде на Джони, който му хвърли озадачен поглед, преди да осъзнае, че от него се иска да изтрие гъстия слой крем от другите два сензора. Когато приключи с това, пришълецът издаде удовлетворителен звук и напусна стаята.

Много лесно склони, бе първата мисъл на Джони. Изпълнен с недоверие, той огледа внимателно всички кътчета на банята, но не откри нищо подозрително. Накрая се върна в каютата и като продължаваше да си придава навъсен и ядосан вид — все пак го следяха — седна пред монитора и се престори, че чете нещо.

Почака един час, десет минути от който прекара в банята, за да провери дали трофтите няма да се изнервят и да пратят отново часовоя. Но изглежда бяха решили, че няма какво толкова опасно да върши в това тясно помещение. Джони погълна двойна доза от хапчетата, които вземаше срещу артритата и анемията, настани се отново пред монитора и... зачака лекарствата да подействат. А после започна операцията.

Началото беше съвсем като обичайната човешка суетня преди лягане — сгъната върху леглото пижама, шум от течаща вода в банята, под прикритието на който Джони проряза с миниатюрните лазери достатъчно голям отвор в металната стена под мивката, през който с известни усилия можеше да проникне в сервизната шахта, опасваща от задната страна редицата от кабинни. Той остави водата да тече, вмъкна се в шахтата и започна да се плъзга по нея.

Конструкторът на „Менсаана“ изглежда бе сметнал, че използването на самостоятелни вентилационни системи за различните сервизни нива ще бъде само излишен разход на материали и усилия и вместо това бе поставил на равни разстояния широки метални решетки. Резките промени в посоката, която следваше шахтата, затрудняваха допълнително Джони, но друг изход нямаше, а и създателите очевидно не бяха я предназначили за подобни функции.

Джони премина покрай три кабинни, преди да стигне колектора, от който се отклоняваше един ръкав за горната палуба. Той присви крака в тясното пространство и скочи нагоре, като едва сподави вика си от острата болка в ставите. Пръстите му се вкопчиха в решетката, той увисна на нея, разтвори крака и се заклеци във вертикалната шахта, докато избираше най-подходящото място, за да прореже отвърстие. Само след минута той се провря през отвора в мрежата, плъзна се по вертикалната шахта на това ниво, надникна през вратата към коридора и се огледа. Точно отсреща беше разположена каютата е контролния пулт на шлюзовото отделение, следваше помещението със

скафандрите и зад него — самият шлюз и гъвкавият ръкав към кораба на трофтите.

Джони откряна още малко вратата, огледа празния коридор и напрегна слух за евентуално присъствие на часовои. Главният шлюз наистина беше отворен, а ръкавът зад него се извиваше постепенно, скривайки входа към вражеския кораб. Ако въобще имаше пост, той вероятно бе от другата страна — от мястото, където се намираше, нямаше никакъв начин да установи точно къде. Успешното осъществяване на замисъла изискваше първо отново да си възвърне контрола на „Менсаана“... а за да го постигне, налагаше се да превземе мостика. Ето защо Джони подмина шлюза и продължи нататък по коридора.

Спиралната стълба, която водеше към мостика, целеше да затрудни всякакви евентуални нашественици, а трофтите бяха усложнили още повече задачата, поставяйки на различни места по парапета и стените вече познатите миниатюрни дискове. Прехапал устни, Джони оглеждаше внимателно цялата конструкция, търсейки някакъв друг начин да достигне мостика. Лошото беше, че един заобиколен маршрут щеше да отнеме много време, а тъкмо с време в излишък не разполагаше. Помисли си, че часовоите едва ли щяха да открият стрелба веднага щом забележат, че към тях се приближава невъоръжен човек. Най-вероятно щяха да насочат оръжията си към него, да му наредят да се предаде, а после да го отведат обратно в каютата, от която е избягал. Така поне би постъпило едно цивилизовано същество... а дали врагът принадлежеше към тази категория, предстоеше му да изпита на гърба си. Едва ли щеше да им се удаде по-изгоден случай за бягство — „Менсаана“ все още се намираше в непосредствена близост до Коридора. Джони стисна зъби, пое си дъх и тръгна към стълбата.

Движеше се с бърза крачка и същевременно се стараше да си придаде непринуден вид. Звукоусилвателите превръщаха в оглушителен тътен иначе почти безшумните му стъпки, но между тях вече долавяше шум от повишена активност на горния етаж. Въпреки това продължи да се изкачва и когато очите му се изравниха с нивото на мостика, той откри, че там вече го очакват четирима часовои с насочени към него оръжия.

— Никакви резки движения — уведоми го познатият механичен глас. — Продължавай напред без да говориш.

Джони предпазливо изкачи последните стъпала и спря, вдигнал ръце нагоре. Освен четиримата часовои, на мостика имаше още трима противници, седнали пред пултовете на кораба, чиито оръжия бяха прибрани в кобурите. Върху свързочния пулт беше поставена някаква металическа кутия с причудлива, извънземна конструкция. Връзката на трофтите с техния собствен кораб, а вероятно и с преводача... Не беше се надявал да я открие толкова лесно.

— Как се измъкнахте от каютата? — попита един от часовете.

Джони огледа бавно заобиколилите го в полукръг трофти.

— Повикайте своя началник — рече им той. — Искам да преговарям с него за нашето освобождаване.

Трофтите раздвижиха черните си мембрани.

— Няма какво да преговаряш — произнесе един от тях.

— Откъде сте толкова сигурни? Оставете това да реши вашият началник.

Трофтите се поколебаха. После същият, който го заговори, вдигна заострения си клюн и изстреля цял порой от тракащи звуци. Последва нова пауза, а след това металическата кутия неочаквано заговори:

— И какво ни предлагате в замяна?

Джони облиза пресъхналите си устни. Над този въпрос бе размишлявал от мига, когато трофтите се качиха на борда. Би могъл да им предложи живота на войниците, които в момента бяха на борда на „Менсаана“. Безсмислено, знаеше още от войната, че трофтите никога не преговарят за своите попаднали в плен сънародници. Техният кораб? Все още не се намираше под негов контрол. А защо не? През всичките тези години бе научил поне едно полезно нещо от политиката — когато си натясно, блъфирай.

— Предлагам ви вашия собствен кораб срещу освобождаването на пленниците и на нашия кораб — каза той.

Настъпи продължителна пауза.

— Повторете, ако обичате. Предлагате ми моя собствен кораб?

— Точно така — кимна Джони. — В противен случай ще го унищожа. Достатъчно е да включи маневрените двигатели и да се отдели без предупреждение от вас — при разкъсването на свързващия

ръкав вашият кораб ще бъде разхерметизиран. Излишно е да добавям, че пламъкът на соплата от толкова късо разстояние ще е равносилен на мощен енергиен удар върху корпуса на вашия кораб, при което двигателите ви несъмнено ще пострадат сериозно. Подобна възможност не заслужава ли обсъждане?

Черните мембрани на часовоя срещу него потрепваха с трескава бързина. Какво означаваше това — не му понасяше температурата в помещението или Джони бе докоснал някой чувствителен нерв?

— Командоре? — произнесе задъхано той.

— Възможността, за която говорите, е несъществуваща — изграка металическата кутия. — Вие не разполагате с контрол над вашия кораб.

— Грешите, командоре. Аз и моят помощник държим този кораб в ръцете си.

— Нямате никакъв помощник. Войникът, който се криеше във вентилационната шахта, бе заловен и върнат в каютата.

Значи, намерили са и втория морски пехотинец.

— Не говорех за него.

— И къде е този ваш помощник?

— Съвсем наблизко, откъдето следи всичко. Ако искате да научите повече, ще трябва да дойдете на мостика, за да обсъдим размяната, която ви предложих.

Настъпи още една продължителна пауза.

— Добре тогава. Ще дойда.

— Чудесно. — Джони изтри потта от челото си. Май наистина беше много горещо.

— Преди командорът да се качи на борда, ще ни покажете къде се крие вашият помощник — произнесе един от часовете. Думите му не прозвучаха като молба.

Джони си пое въздух и се подготви за следващата стъпка.

— Разбира се. Моята помощничка е точно тук... — той махна с ръка встрани, за да прикрие едва забележимото свиване на коленните стави.

Миг по-късно подметките му удариха в тавана, той се завъртя във въздуха и още докато летеше, откри огън с малките лазери в пръстите.

Първа, в облак от искри изригна металическата кутия. Двама от войниците се хвърлиха на пода, за да избягнат смъртоносния откос, другите двама успяха да вдигнат оръжията си, които се разпаднаха в ръцете им, под ударите на мълниемета. Последва нов скок в страни и Джони се изправи, насочил пръсти към останалите трима трофти.

— Не мърдайте — викна им той.

Едва ли щяха да го разберат, след унищожаването на единствената връзка с преводача, но жестовете му бяха достатъчно изразителни. И тримата замръзнаха неподвижно, трепкайки уплашено с мембраните си, докато Джони ги разоръжи и прекъсна миниатюрните, подобни на игли микрофони, които носеха в униформите си. После подкара цялата група надолу по стълбите, натика ги в най-близкия склад, заключи вратата и побърза да се върне на мостика. Командорът едва ли щеше да пристигне сам, налагаше се да организира съответното почетно посрещане.

Шумът от приближаващата се през свързващия ръкав група достигна до него доста преди появата на противника — ако се съдеше по стъпките, бяха между десет и петнадесет души. Прикрит в една от нишите за скафандри, Джони ги наблюдаваше през процепа на люка. Не беше трудно да познае кой е главният — намираше се точно в геометричния център на формацията, която образуваше охраната, доста по-възрастен от останалите членове, ако се съдеше по лилавите петна върху шийния му мехур и с множество шарени лентички върху нагръдника на униформата. Отпред и отзад крачеха тържествено по шест стражи, стиснали в ръце бойните си лазери. Групата наближи мястото, където се спотайваше Джони, авангарда го подмина... и в този миг той отмести с рязко движение люка и полетя право напред.

Тежкия метален люк удари един от трофтите в гърба и го отметна напред, разчиствайки необходимото пространство, през което Джони да проникне в сърцевината на формацията. Той протегна ръка, сграбчи командора през гърдите, двамата се завъртяха от инерцията на Джони и се удариха в отсрещната стена. При сблъсъка почти цялата тежест попадна върху гърба на Джони, който прехапа устни от острата болка.

Всички присъстващи замръзнаха на местата си, като кукли след края на представлението.

— Така... — проговори пръв Джони след като си пое дъх. — Да видим сега как ще се почувствате в ролята на заложник, командоре. Ако този термин не ви харесва, нека да кажем, че просто става дума за личната ви безопасност. Сега, ако не искате да пострадате, наредете на хората ви да сложат оръжие.

Все още никой не помръдваше, дванадесетте дула сочеха право към него.

— Казах да оставите оръжията — повтори малко по-заплашително Джони. — Още преди да натиснете спусъците и вашият началник ще бъде мъртъв.

— За тях моят живот няма никаква стойност — произнесе заложникът с металическия тембър на преводача. — Аз не съм командорът, а главният инженер в неговата униформа. Доста евтин трик, който научихме от вас, човеците.

Джони почувства, че устата му е пресъхнала. Той плъзна поглед по редицата от неподвижни трофти, с насочени към него оръжия.

— Лъжеш — произнесе Джони, без да вярва на думите си. — Щом не си командорът, защо още не са открили огън? — Вече знаеше отговора — защото го искаха жив. Също както преди много години на Адирондак. Само че онова, което носеше в себе си, бе твърде ценно, за да им позволи да го получат. Сбогом, Крис, прошепна едва чуто той, докато се приготвяше за последната битка...

— Няма да стрелят — продължи заложникът. — Ти си *кобра* от Авентини и дори да те убият, ще продължиш да се сражаваш, докато всички на борда загинат.

— Какво? — погледна го учудено Джони.

— Няма защо да отричаш истината. Всички знаем за доклада.

Какъв доклад? — понечи да попита Джони... и изведнъж се досети.

Мақдоналд. По някакъв начин бяха научили за Мақдоналд.

Отново огледа кръга от вражески войници, но едва сега забележа нервно потрепващите им мембрани. Твърда решимост или гняв, бе решил преди малко. Не беше нито едното, нито другото, а страх — най-обикновен, почти неконтролируем страх. Д'арл беше прав, помисли си той. Те наистина се боят от нас.

— Не искам да убивам никого — произнесе тихо, но заплашително той. — Искам само да освободя моите сънародници и да

продължава безпрепятствено пътуването си.

— И каква е целта на това пътуване? — разнесе се нечий глас, който идеше откъм близкия край на тунела. Джони обърна глава и забеляза, че до шлюза е застанал още един трофт с осанка и униформа на командващ.

— Да защитавам моя свят, командоре — обърна се към него Джони. — Ако е възможно, с дипломатически средства, ако ли пък не, тогава с военни.

Стражите, които го бяха заобиколили, внезапно заговориха помежду си с бясно потракване на клюновете, а после сведоха почти едновременно оръжията. Без да откъсва поглед от командора, Джони разтвори ръце и освободи своя пленник. Все още не знаеше дали и този път не става дума за някой трик, но политикът в него го съветваше да отвърне на жеста на добра воля с подобен жест.

— Ще преговаряме ли? — попита той.

— Може би — отвърна командорът. — Вие пощадихте живота на някои от моите войници на мостика, след като нищо не ви пречеше да ги убие. Защо?

Джони се намръщи, осъзнал, че не е готов с отговора на този въпрос. Може би твърде дълго се бе занимавал с политика, където човек никога не убиваше своя противник? Не. Истинската причина бе съвсем обикновена.

— Нямаше никаква полза да ги избивам — отвърна той като сви рамене.

— Войниците-кобрах са създадени, за да убиват.

— Грешка. Създадени сме, за да защитаваме.

Другият замълча, сякаш обмисляше думите му.

— Възможно е да бъде постигнат компромис — рече накрая той. — Или поне, да се започне дискусия. Ще дойдете ли с вашия помощник на моя кораб?

— Да... — кимна бавно Джони. — Всъщност, моята помощничка не е тук. Трудно е дори да се каже, че съществува. Ние, хората, я наричаме госпожа Късмет.

Командорът отново потъна в размишление.

— Мисля, че разбирам — произнесе след около минута. — Щом е така, ще я поканим да ни придружи.

Той се обърна и изчезна в сумрачния тунел на свързващия ръкав. Джони се поколеба за миг, сетне пристъпи зад него. Отзад се разнесоха стъпките на стражата, която го следваше на почетно разстояние.

Четири часа по-късно Джони стоеше пред шлюза на „Менсаана“. Откъм вражеския кораб се зададоха Рей и Тарвн.

— Добре дошли, господа — посрещна ги Джони, след като ескортът от трофти се обърна в движение и отстъпи към своя кораб. — Капитане, можем да тръгваме веднага, щом наредите да затворят входния люк.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита нацупено Рей с изтънял от уплаха глас. — Никакви разпити, никакви условия... дори не разговаряха с нас, пуснаха ни ей така!

— О, разговори имаше — отвърна Джони. — И то доста ползотворни. Затвориха ли шлюза? Добре. Капитане, проверете дали са готови за включване на главния двигател. И предупредете всички, че скоро ще потеглим.

Тарвн го изгледа с изненадано изражение, но накрая кимна и се отпрати към пулта.

— Какво става всъщност? — продължаваше да упорства Рей. — Какво искахте да кажете с това, че имало доста ползотворни разговори?

— Двамата с командора на трофтите обсъдихме някои въпроси и аз успях да го убедя, че е в негов интерес да ни остави да продължим пътя си.

— Сключихте сделка, това ли искате да кажете? — изръмжа Рей. — И какво му предложихте?

— Нещо, което ще обсъдя само с Централния комитет и то след като пристигнем на Асгард.

Рей го изгледа навъсено, а на лицето му се четеше нескрито подозрение.

— Никой не ви е упълномощавал да преговаряте с врага от името на Доминиона.

— Няма нищо — трофтийската Асамблея също не беше упълномощила командора да преговаря с мен. — В този момент палубата под краката им започна едва доловимо да вибрира. — Във

всеки случай пълномощията му бяха достатъчни, за да ни освободи без повече приказки.

— Моро...

— А сега, надявам се, ще ме извините. Прекарах безсънна нощ и смятам да наваксам. Лека нощ, господин Рей, оставям на вас да решите как ще опишете инцидента в своя доклад. Уверен съм, че именно вие ще излезете главния герой в окончателния вариант.

Което си беше чисто заяждане, мислеше си Джони, докато крачеше обратно към каютата. Но от няколко часа изпитваше почти непоносими болки навсякъде по тялото и благоразположението на Рей беше последното нещо, което го интересуваше.

Както и някои други неща, с които му предстоеше да се занимава тепърва. Идеи, хрумнали му, докато разговаряше с командора на вражеския кораб. Неща, които би могъл да обсъди с Дру и Хармън... доскоро негови верни съюзници, а за в бъдеще — надяваше се — и приятели.

Изминаха още две седмици, преди да наближат границата с Доминиона, четиринадесет от най-дългите дни в живота на Джони. Дни, през които нерядко се отдаваше на спомени — за предишната война, за последните няколко щастливи години на Авентини, за онова, което го бе накарало да напусне Хърайзън. Джони почти бе забравил боязливото отвращение, с което гледаха на кобрите редовите граждани на Доминиона и ето че сега, на борда на малкия кораб, отново започна да се сблъсква с него. Може би причината беше и в Рей, който не се скъпеше на намеци за някаква подозрителна сделка, която Джони бил сключил с врага. Единствено Хармън и Дру страняха от общото настроение, но дори и те показваха известна резервираност в общуването си с него. Малко след щастливото избавление Джони ги бе събрал на тайно съвещание и след една продължителна и доста искрена изповед бе изкопчил от тях обещание да го подкрепят с каквото могат в предстоящите официални преговори.

Но не социалната изолация бе най-тежкото бреме, докато траеше последната част от пътуването. Джони осъзнаваше, че държи в ръцете си реален шанс да спре войната, но само ако пристигнат на Асгард преди да се почне стрелбата. И не само на Асгард, а в Централния

комитет. Надяваше се, че Джейми ще е в състояние да му уреди спешна среща, защото Рей със сигурност би му отказал всякаква помощ.

Най-сетне „Менсаана“ се приземи на Адирондак, терминалната точка на Коридора... и тогава Рей изигра последния си коз.

— Съжалявам за неприятностите, които трябваше да изпитате по време на завръщането си у дома — обърна се той към пътниците, докато се събираха в преддверието на митницата. — За съжаление, на борда на експресния куриерски кораб, с който ще продължа към Асгард, има място само за мен и капитан Тарвн.

— И за мен, предполагам — добави Джони.

— Опасявам се, че не — отвърна с равнодушно изражение Рей. — Но сигурно ще си спомните, че се качихте на кораба неканен.

Джони го погледна втрещено, без да вярва на ушите си.

— Не можете да постъпите така...

— Не мога ли? — отвърна бюрократът. — Съветвам ви да помислите в какво положение се намирате, Моро. Тук законът е на моя страна.

Джони погледна самодоволната му физиономия — злобната, подигравателна усмивка, която трепкаше на устните му — малкият човек, който изживяваше своя велик миг. Все още не можеше да възприеме напълно смисъла на онова, което ставаше.

— Вижте — поде той, сякаш обясняваше на дете, — това е глупаво и вие го знаете. Комитетът трябва час по-скоро да чуе онова, което научих от командора на т...

— О, да, вашият таен план за спиране на войната, който не споделихте с никого — рече през смях Рей. — Дано най-сетне ви се развърже езика, та да ми кажете поне в най-общи черти за какво става дума. Така ще знам какво да кажа на Комитета.

— Това и очаквах от вас. Въпросът е, че не вярвам да свършите тази работа както трябва. От друга страна, сигурно си давате сметка, че след като ме обричате да остана тук, държейки в себе си информация от изключително значение, съвсем скоро ще се озовете в крайно неприятно положение.

— Ще се справя някак си — отвърна Рей, вдигна ръка и махна на четиримата мъже в армейски униформи, които следяха разговора им отблизо. Военните ги приближиха и заобиколиха Джони. — По

интересно е вие как ще се справите — добави той. — Всъщност, за вас ще се погрижат други.

Джони огледа униформените стражи, плъзна поглед по хладните им лица и обозначенията на униформите. „Интеррорум“ — военно контраразузнаване.

— Това пък какво означава? — попита той.

— До Асгард ще пътувате с първокласен военен кораб — успокои го Рей. — След като ви прегледат за хипнотично и подсъзнателно манипулиране.

— Какво? Слушайте, Рей, това е нарушение на гражданските ми права...

— Сам признахте, че сте прекарвали няколко часа в компанията на трофтите — прекъсна го сурово Рей. — Все си мислех, дали не са ни позволили да продължим, само защото са ви програмирали за саботаж или убийство.

— През целия си живот не бях чувал по-смехотворно обвинение! — възкликна шашардисано Джони.

— Успокойте се, губернаторе. Смехотворно или не, ще трябва да изтърпите необходимите превантивни процедури. До няколко дни ще ви пуснат. Толкова ще е необходимо за пълното изследване.

Джони стисна зъби. Рей беше подготвил грижливо удара си.

— И докато аз лежа под проклетия ви биоскенер или каквото е там, току-виж трофтите започнали война, която все още може да бъде предотвратена. Това не ви ли мина през ум?

За миг на лицето на Рей се появи колебание.

— Не мисля, че съществува подобна опасност. Имате достатъчно време да стигнете Асгард. — Той се усмихна презрително. — Надявам се. Е, добре, отведете го.

За един кратък миг Джони бе завладян от примамливото желание да се освободи от своя ескорт. Но стражата вероятно разполагаше с подкрепление някъде наблизо, а и наоколо имаше твърде много невинни цивилни граждани, които биха могли да пострадат. Накрая въздъхна и се остави в ръцете им.

Първата част от изследването, доколкото си спомняше от лекциите в учебния център, се състоеше в определяне нивото на

„психологически контрол“. За целта изследваният субект се оставяше за няколко часа затворен в самостоятелна килия, докато скритите наоколо датчици и монитори събираха нужната информация. Един от страничните, но желани ефекти, беше, че изследваният постепенно губеше равновесие пред мисълта за неясното бъдеще, което го очакваше.

За Джони тези изгубени в безсмислено очакване часове бяха като финални секунди преди взрива на бомба. Поне десетина пъти си помисли дали да не си пробие път навън, да отвлече някой малък звездолет, но се отказваше, заради всички възможни непредвидени обстоятелства, които можеха да му попречат. Към края на втория час размишленията му бяха прекъснати от нарастващи болки. Той повика охраната и получи уверенията, че лекарствата, които взема редовно, ще му бъдат върнати веднага след приключване на изследването. Безсмислено беше да протестира, не му оставаше нищо друго, освен да наблюдава как завладелия го първоначално гняв постепенно се заменя от страх. Съвсем скоро щеше да изгуби напълно всякаква способност за действие... а станеше ли веднъж това, щеше изцяло да зависи от милостта на Рей.

Някъде към края на третия час зад прозореца се мярна сянка, а секунда по-късно зад вратата се разнесе тихо изщракване.

Джони се извърна, напрягайки неволно мускули, но вратата не се отваряше. В замяна на това в процепа близо до пода се беше образувала полукръгла ниша, в която имаше поднос с храна.

Часовоят надникна през прозорчето.

— Благодаря — кимна Джони, изправи се и вдигна подноса. Ако можеше да вярва на обонянието си, храната беше стотвена по адирондакски, спомен от времето, когато бе живял тук.

— Няма защо — отвърна часовоят. После се подвоуми. — Наистина ли сте воювали на Адирондак?

Джони застина, вдигнал лъжица към устата.

— Да — призна той. — Вие местен ли сте?

Другият кимна.

— Роден и израснал на Данимор. В коя зона воювахте?

— Край Кранач. — Мрежата на прозорчето му пречеше да определи точната възраст на часовоя, но ако се съдеше по гласа,

нямаше повече от тридесет години. — Изглеждате ми твърде млад, за да помните войната.

— Помня достатъчно. Имам близки, които загинаха в Париж, по време на бомбардировката. — Той прехапа устни при спомена. — По онова време чичо ми живееше в Кранач. Познавате ли Роб Делано?

— Не. — В ума му нахлуха спомени за хора, което беше познавал... и заедно с това му хрумна една идея. — Я ми кажете, коя степен изолация ми е наложена?

— Какво ви интересува — дали можете да приемате посетители?

— И най-вече, дали мога да позвъня. На тази планета има немалко хора, които бих желал да видя. Така и така съм тук, мислех си, че ще мога да им позвъня и да ми кажа „здрости“.

— Ами... още малко и това ще ви е позволено.

— А бихте ли ми намерили някакъв указател или справочник, където да открия имената им? — не изпускаше шанса си Джони. — Да ви призная, това наложено усамотение наистина ми действа на нервите. Пък и щом не е задължително... Поне мога да чета, нали?

Часовоят сбърчи замислено вежди, сетне кимна.

— Не съм съвсем сигурен, ще попитам капитана.

— Не забравяйте да му напомните за поста, който заемам.

— Тъй вярно, сър. — Часовоят изчезна.

А Джони отново се съсредоточи върху вечерята. Все още не знаеше какво ще излезе от тази работа — най-вече от възможността да установи връзка с някой от старите си приятели, но все щеше да измисли нещо. Ако не друго, поне щеше да научи, докъде се простира невидимата ограда, зад която го бе поставил Рей.

Тъкмо приключваше с яденето, когато часовоят се върна.

— Капитанът го нямаше — обясни той зад непроницаемата мрежа и пъкна през процепа малък компютърен справочник. — Но като се има пред вид, че сте висш правителствен чиновник и прочие, реших, че нищо не пречи да ви намеря това.

— Ужасно ви благодаря — отвърна Джони, докато прелистваше екрана на справочника.

— Обхваща Кранач, Данимор и още десетина по-малки селища наоколо — обясни часовоят. Той помълча и неочаквано смени темата. — Разправят, че трофтите направо пълнели гащите заради вас.

Нещо в тона му привлече вниманието на Джони.

— Сигурно е било така. Разбира се, нищо нямаше да се получи без помощта на местните.

— И обратното. Чухте ли, че през следващата война нямало да има кобри?

— Не, но не съм изненадан — отвърна мрачно Джони. — Какво, този път армията ще разчита само на съпротивата, така ли?

— Нещо такова — призна неохотно часовоят. — Е, също на рейнджърите и група Алфа, част от които са базирани тук. Те щели да организират съпротивата.

Джони кимна, най-сетне беше разбрал накъде бие часовоят.

— Май сте се поизплашили, а? Да, войната, наистина е... всъщност, дано поне тази ни се размине.

— Да, чух че онези от „Интеррорум“ говорят за същото. Споменаха, че ако някой се опита да въздейства хипнотически на кобра, тя щяла да избухне.

— Нищо подобно. Веднага след края на войната демонтираха самовзривяващите се устройства. Ако става дума за мен, никой не ми е въздействал хипнотически.

— Така смяташе онзи от Комитета, Рей или как беше там.

Джони се засмя горчиво.

— Рей е един късоглед идиот, който ближе наранената си гордост. Почти насила го накарах да ме вземе от Авентини, а след това му спасих задника, когато трофтите плениха „Менсаана“. И това е наградата за усилията ми.

— Но откъде можете да знаете със сигурност, дали не са ви манипулирали?

— Има как. Една хипнотична манипулация изисква субектът да бъде поставен в безсъзнателно или полубезсъзнателно състояние, а аз разполагам с вътрешни сензори, които ще ме алармират, ако бъдат направени подобни опити с химически, оптически или звукови агенти.

Часовоят кимна.

— Рей знаеше ли за това?

— Не ми даде възможност да му го съобщя.

— Разбирам. Е... ще намина пак след малко, когато свършите със справочника.

— Отново благодаря — подхвърли Джони, но другият си беше отишъл. Интересно, помисли си Джони, за какво бе всичко това?

Просто приказки, измъкване на допълнителна информация или...? Дали пък Рей не бе решил да остане още няколко часа, за да види какво още може да научи от него? Ако беше така, тогава очакването щеше да е напразно. Джони постави справочника на колене и го програмира на търсене.

Вайсман, Дейн, Нунки, имена на хора, които му бяха давали убежище, воювали бяха редом с него — на живи и мъртви... които се стичаха през коридорите на паметта му в безкраен и мъчителен поток. Близо половин час прелиства с вдървени пръсти електронните страници на справочника, още час му беше необходим, за да се увери напълно в онова, което първоначално сметна за невъзможно.

Нито един от хората, които познаваше, не беше вписан в справочника.

Той втренчи невярващ поглед в миниатюрния екран. Наистина, Адирондак беше периферен свят, тук всичко все още се строеше, хората бяха в непрестанно движение, но дори след двадесет и шест години поне някой от едновременните му приятели трябваше да живее наблизо!

Все още се опитваше да открие рационално обяснение, когато зад вратата се разнесе шум. Бравата изщрака и той едва успя да скрие справочника, преди вратата да се отвори. На прага застана млада жена.

— Губернатор Моро?

Той кимна.

— Надявам се, че сте някой, който ще оправи най-сетне тази бъркотия.

По лицето ѝ премина нещо, което така и не успя да определи.

— Не съвсем. Благодаря ви — подхвърли жената през рамо към стоящия зад нея часовой. — Ще ви повикам, когато свърша.

— Добре, докторе. — Вратата зад нея се затвори.

— И така, губернаторе, приключихме с анализа на лекарствата, които вземате — тя бръкна в малката чантичка на колана си и извади двата флакона, които му бяха отнели при обиска. — Предполагам, че ще пожелаете да вземете обичайната доза, преди да започне прегледът.

— Какъв преглед? — смръщи вежди Джони.

— Най-обикновен. Вземете си лекарствата, ако обичате.

Той я послуша, а междувременно жената се настани на койката отсреща.

— Сега ще направя някои измервания — предупреди го тя и извади малък цилиндър от чантата. — Стойте неподвижно и не говорете.

Тя включи миниатюрния уред и стаята се изпълни със странно, почти неприятно бръмчене.

— Доста сте се променили — продължи жената. — Не бях сигурна, че сте вие, докато не заговорихте.

— Какво?

— Моля ви, говорете без да движите устните си. — Тя плъзна уреда по гърдите му, без да откъсва очи от дисплея.

Джони почувства, че на челото му избива студена пот. Отново му мина през ума, че го подлагат на изпитание. Ако е така... значи залогът е скочил много високо. Дори пасивното сътрудничество с жената си заслужаваше риска.

— Коя сте вие? — промърмори той, като се стараеше да не движи устни.

Очите ѝ за първи път срещнаха неговите и колкото и да беше странно, на устните ѝ се появи закачлива усмивка.

— Забрави ли своята малка ученичка по геометрия, Джони?

Геометрия?

— Дениз? Дениз Толан?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Знаех си, че не съм се променила чак толкова. — Изведнъж лицето ѝ отново стана сериозно. — Сега, кажи ми какво правиш във военния затвор?

— Официално съм тук, защото разговарях с трофтите за евентуалния мирен договор и с това, според някои, съм заплашил безопасността на Доминиона. В действителност ме тикнаха, защото настъпих един дребен човек по мазола.

— Мир, значи — повтори Дениз, сякаш опитваше вкуса на тази дума. — И нещо положително излезе ли от тези преговори?

— Не бяха точно преговори, но мисля, че открих начин да предотвратя войната. Стига да успее навреме да известя за това Централния комитет.

— Което очевидно не можеш да сториш оттук — довърши тя и го огледа с преценяващ поглед. — Колко време ще те държат?

— Рей спомена за няколко дни. Но той сигурно вече е на Асгард и никой не може да предвиди какво ще предприеме Комитетът, след като им съобщи, че сме били задържани от военен кораб на трофтите.

— Искаш да кажеш, че биха могли да обявят война само заради това?

— Ти ще ми кажеш дали е възможно, предполагам, че познаваш по-добре от мен навиците на тукашните политици.

Дениз прехапа замислено долната си устна и за известно време в килията се чуваше само тихото бръмчене на нейната сонда. На два пъти тя пренастройва инструмента и Джони забеляза, че лицето ѝ придобиваше все по-тревожен изглед.

— Добре — прошепна накрая тя. — Ето какво ще направим. Ако може да се вярва на сондата, има данни за аневризм на чернодробната артерия — това е достатъчно за да ни допуснат в болницата за по-сериозни изследвания. Дано да ни стигне, за да те измъкнем оттук. — Без да чака отговор, тя изключи сондата и повика часовая.

Капитанът не беше особено ентузиазизиран от предложението ѝ за прехвърляне на задържания в болница, но съдейки по разтревожените му погледи, той наистина приемаше кобрата за важна персона. Само след петнадесет минути Дениз и Джони поеха към болницата, заобиколени от подсилена охрана.

Прекарал последните двадесет и шест години на Авентини, един далечен колониален свят, Джони остана дълбоко впечатлен от напредъка, който бе извършила медицината за изминалия период. Отначало го подложиха на обстойно сканиране, през време на което имаше възможност да се любува на най-различни холографски разрезни на собственото си тяло, увеличени десетки и стотици пъти детайли, с успореден структурен и биохимичен анализ. Дениз боравеше с лекота със сложната апаратура и не след дълго успя да му покаже едно уголемено и пречистено изображение на доскоро предполагаемият аневризм.

— Налага се да го оперираме — обясни тя на часовая, който не се отделяше на крачка от Джони. — Ако имате възражения, свържете се незабавно с вашите началници и вижте дали ще предпочетат някой конкретен хирург или оставят избора на нас. А междувременно аз ще го въведа в анестезия и ще му включа вазодепресорен препарат, за да облекча налягането в аневризма.

Часовоят кимна и включи телефона. Отнякъде се появи плъзгаща се над земята платформа, която малко приличаше на ковчег, може би заради платното, с което беше покрита. Поставиха Джони на платформата, съблякоха го, а Дениз инжектира нещо в рамото му и го остави да диша през кислородна маска.

— Това пък за какво е? — попита часовоят, като сочеше полупрозрачната маска върху лицето му.

— Има нужда от допълнителен кислород, за да компенсира отслабеното кръвообращение — обясни тя. — В коя стая, сестра?

— Триста и седем — отвърна сестрата, която бе докарала масата. — Бихте ли се отдръпнали... благодаря ви.

Тя тласна лекичко платформата и Джони се понесе по безкрайния лабиринт на болничните коридори, придружаван от Дениз. Маската му пречеше да различава ясно предметите наоколо и разбира, че са стигнали стая „307“ едва когато Дениз му каза.

— Вие ще чакате тук — нареди тя на часовоя. — Вътре не сме предвидили място за зрители.

Междувременно подвижната платформа беше избутана в стаята. Поставиха я успоредно на приготвеното вече легло, покрито с прозрачен капак, а Дениз и сестрата застанаха от двете му страни и се приготвиха да го прехвърлят. Застанала с гръб към часовоя Дениз напълно скриваше Джони от погледа му. Тя протегна ръце... и изведнъж Джони беше обгърнат от непрогледен мрак.

Изминаха няколко изпълнени е напрежение секунди, преди да осъзнае какво точно бе станало. Дениз и сестрата бяха завъртели подвижния горен край на платформата и Джони се бе озовал в кухнята ѝ вътрешност. Отпърво чуваше само приглушени гласове, сетне платформата потегли в неизвестна посока... отново гласове и този път тихото бръмчене на асансьора...

Когато го завъртяха в обратна посока, оказа се, че са в просторен подземен гараж.

— Побързай — прошепна задъхано Дениз, докато разкопчаваше презрамките, с които го бяха пристегнали за масата. — Трябва да напуснеш планетата, преди да са разбрали, че те няма в леглото.

— А кой остана там? — попита Джони, докато подтичваха към сивата кола, паркирана наблизо.

— Фриц — медицински робот от болницата. — Тя се настани зад волана и пое дълбоко въздух. — Ще мине известно време, преди да проверят кой е под маската.

— Искаш ли аз да карам? — предложи Джони, забелязал уплахата ѝ.

Тя поклати глава.

— Все някога трябва да свикна с тези неща. Защо не още сега?

Напуснаха гаража през рампата и се смесиха с доста оживеното вечерно движение.

— Къде отиваме? — поинтересува се Джони след известно време.

— Има един товарен кораб, който потегля за Палм след два часа — обясни му тя. — Видяхме доста зор, докато получим празен хангар, в който натоварихме малка космическа яхта, заедно с пилота. На него ще кажеш къде и кога би желал да напуснеш кораба.

Джони кимна, все още замаян от бързината, с която протичаха събитията.

— Мога ли да попитам на кого трябва да благодаря за всичко това?

— Наистина ли искаш да знаеш? — отвърна тя с въпрос на въпроса.

— Да — кимна сериозно той.

Тя въздъхна.

— Добре. Първо, можеш да се успокоиш — ние не сме престъпна група или нещо подобно. В известен смисъл дори се явяваме нещо като представители на Обединеното командване. — Тя се засмя. — Въпреки че това може да претърпи някои промени, след последния случай. Тук ни наричат Нелегална отбранителна мрежа, с други думи това е организацията, която ще продължи делото на моите родители и на вас, кобрите, ако избухне нова война. Само дето този път няма да разполагаме с кобри.

— Нещо подобно чух и от един от охраната в затвора — промърмори Джони. — Той ли ти съобщи за мен?

Дениз го погледна изненадано.

— Виждам, че бързо схващаш — всъщност, точно такъв те помнех. Да, той е нещо като свръзка между военните и НОМ, но това

едва ли е известно на неговите преки началници. Благодарение на него научихме за задържането ти.

— И как успя да ви убеди, че си заслужавам усилията?

Тя се усмихна огорчено.

— Не се е налагало да ни убеждава. Всъщност, всички, които ни помагат, знаят, че става дума за учебна тренировка. „Освобождаване на затворник под носа на противника — упражнение номер 102“.

— С изключение на теб.

— Джони, може и да съм била само едно хлапе през последната война, но имам достатъчно спомени, за да сънувам кошмари за няколко живота напред. Не ми се иска да го преживявам отново... но ако Доминионът влезе във война, ще се наложи.

— Има и друга възможност...

— Мислиш ли? Да не смяташ, че в Комитета полагат всичките тези усилия, само за да си намират работа? Те знаят, че Адирондак ще е първата цел на трофтите, а всички имаме представа колко ги бива да ни защитават. Истината е, че вече са ни отписали, зачеркнали са ни от списъка. И то ей така, без никакви усилия. — Тя млъкна за миг и си пое дъх. — Съжалявам, Джони. Сигурна съм, че Авентини значи много за теб. Но аз просто не мога да пожертвам Адирондак, а също Силвърн и Иберианд, независимо какво ще спечели от това останалото човечество.

— Няма за какво да съжаляваш — увери я той. — Нито една планета не би трябвало да воюва за свободата си два пъти през време на едно поколение.

Дениз уморено поклати глава.

— Не знаеш и половината от истината. Хората тук все още не са се примирили... След войната излязоха доста книги, спомени, в които нерядко се изреждаха имената на членовете на нелегалните организации. А после Обединеното командване реши, че животът на тези хора може да бъде изложен на опасност, ако трофтите се върнат отново и ето защо преди около пет години започна програма за подменяне самоличността на всички тези хора. Дори аз едва успях да открия собствените си родители, да не говорим за техните приятели.

Далеч напред Джони вече различаваше силуета на контролната кула, а по-нататък се простираше самият космодрум.

— И пилотът ли мисли, че става дума за тренировъчно упражнение?

— Теоретически. Но Дон е достатъчно умен, за да се досети, че нещата са по-сериозни. Както и да е — ще имате няколко дни, за да го обсъдите. — Тя го погледна замислено. — Май наистина никак не обичаш да поверяваш живота си на непознати? Старите навици умират трудно.

— Не толкова трудно, колкото си мислиш — отвърна Джони. — Помниш ме с очите на десетгодишно момиче. Но дори тогава неведнъж се налагаше да разчитам на хора, които не познавам.

Което, разбира се, не беше точно отговор на нейния въпрос. Той наистина не обичаше да зависи от други, особено, когато залогът беше толкова висок.

Но с течение на времето щеше да привикне.

— Канцеларията на комисар Ванис Д'арл — произнесе отегчен глас от екрана на видеофона.

— Джейми Моро, ако обичате — помоли любезно Джони, като следеше внимателно реакцията на секретарката. Готов бе да прекъсне връзката при първия сигнал, че са го разпознали.

— Кой го търси, моля?

— Тиги Стилман — бях градски наместник в неговия роден град. Кажете му, че е важно.

— Почакайте минутка. — Джони задържа напрегнато дъх. На екрана се появи часовник и започна да отброява секундите. Джони реши да изчака две минути, над този период съществуваше възможност жената да е предупредила полицаите и тогава трябваше час по-скоро да напусне района.

— Здравей, Джони.

Джони вдигна очи към екрана. Дори и да беше изненадан, че го вижда, Джейми не го показва с нищо.

— Здравей, Джейми — отвърна предпазливо. — Аз...

— Линията е чиста — успокой го брат му. — Добре ли си?

— Добре съм, но се нуждаю от помощта ти. Трябва да...

— Да, вече зная всичко. По дяволите, Джони, не виждаш ли как си го загазил?

Джони почувства ледени тръпки по гърба си.

— Защо?

— А ти защо мислиш? — Джейми махна ядосано с ръка. — Няма значение, прави каквото щеш. И без това накрая двамата ще сърбаме попарата.

Джони изскърца със зъби.

— Намирам се в един обществен видеофон на улица „В’алтер“, в северния край на парка „Карли“.

Джейми въздъхна.

— Добре. След половин час съм при теб. Няма да мърдаш никъде — разбра ли?

— Разбрах. Джейми... благодаря ти.

Чертите на Джейми се посмекчиха, а на лицето му се появи измъчена усмивка.

— Да. Скоро ще се видим.

Джейми пристигна точно след двадесет минути. Макар да не познаваше последните модни тенденции, Джони бе готов да се закълне, че колата му е модела на годината.

— Много е хубава — промърмори той, докато се настаняваше на предната седалка. — Поне едно ниво над старата таратайка на тате.

— Няма да изглежда дълго така, ако ни забележи някой — отвърна Джони, докато маневрираше колата по доста оживената улица. — Имаш късмет, че те търсят само военните. Какво си намислил този път, да го вземат дяволите?

— А ти какво очакваше, да седя със скръстени ръце, докато онзи помпозен кретен Рей даде началото на войната?

— Че Рей е един самовлюбен кретен, в това не се съмнява никой. Но едва ли би сторил нещо подобно, като знам как трепери за кожата си. Вече беше уредил транспортирането ти с кораб на Звездните сили, веднага щом изтече карантинния период. Още преди четири дни щеше да си тук — само един ден след него.

Джони неволно сви ръцете си в юмруци. Наистина ли беше преценил погрешно намеренията на бюрократа?

— Дявол да го вземе — прошепна той.

Джони въздъхна.

— А сега, вместо да те отведат пред Комитета, за да им разкажеш какво е станало на кораба, ти си първи в списъка на

издирваните. Не зная дали Рей е вярвал в дрънканиците си, че си сключил тайна сделка с трофтите, но лекотата, с която твоите приятели те измъкнаха, кара някои хора да се чувстват притеснени. Как, всъщност, организирахте цялата тази операция?

— Не бях аз — призна Джони. — Добре де, съгласен съм, че този път прекалих. Но това не променя необходимостта час по-скоро да се срещна с Комитета.

Джейми поклати глава.

— Никакъв шанс. Няма да успееш да преминеш и първата врата на Купола.

Джони едва сега забеляза, че се движат към покрайнините, а не към центъра на града.

— Къде отиваме?

— В извънградското имение на комисаря Д'арл.

Джони почувства, че устата му пресъхва.

— Защо?

Джейми му хвърли мрачен поглед.

— Нали току-що каза, че искаш да разговаряш с някого? Комисарят се съгласи да те изслуша.

— В неговото собствено имение? — Където Джони можеше да излезне, ако е необходимо — безшумно, без следа.

Джейми въздъхна отново.

— Виж какво, братле. Известно ми е, че не се погаждате хич с комисаря, но това е единственият начин да кажеш, каквото имаш да казваш. Трябва да знаеш, че на цялата територия на Купола няма да намериш по-внимателен слушател. — Той хвърли поглед на Джони. — Хайде, отпусни се. Зная какво ти е, мислиш, че цялата вселена е срещу теб, но ако не можеш да се довериш на по-малкото си братче, тогава кой ти остава?

— Май си прав — призна неохотно Джони и се засмя.

— Разбира се, че съм прав. А сега — имаме не повече от час, за да ми разкажеш всички новини от живота на нашия фамилен клон на Авентини. Така че започвай.

По площ извънградското имение на Д'арл сигурно надхвърляше целия град Капитолия. Кой знае защо Джони си спомни за имението на

стария Тайлър на Адирондак. Вероятно заради засилените мерки за сигурност. Шест поредни пъти въоръжени до зъби постове спираха колата за проверка и всеки път Джони засичаше със звуковите и оптически усилватели скрити в близките храсти подкрепления и роботизирани оръжия. Но изглежда ги очакваха, защото ги пропуснаха без повече въпроси.

Къщата вземаше ума на посетителя още с външния си вид, а вътрешната ѝ подредба носеше познатите следи на умерен разкош и лукс, които Джони бе забелязал на кораба на Комисаря преди доста години. Те говореха малко и за характера на човека, който живееше тук — човек, познаващ добре силните страни и недостатъците на обкръжаващия го свят и умеещ да ги използва.

Д'арл вече ги очакваше в неголям кабинет, обзаведен по-скоро за работа, отколкото за посрещане на гости. Когато влязоха, вдигна глава, махна им мълчаливо към креслата и завъртя своето към тях. Докато се настаняваха, комисарят разглеждаше Джони.

— Е, губернаторе — поде той, — все още сте губернатор, нали? Голяма бъркотия сте забъркали с това ваше дипломатическо пътуване. Предполагам, брат ви вече ви е запознал с последствията от доста зрелищното ви бягство от Адирондак, така че ще го подмина без повече коментари. Кажете ми сега, заради какво точно решихте да се излагате на удари?

— Разполагам с информация за Асамблеята на трофтите, за която вероятно не знаете — отвърна невъзмутимо Джони. — А също и с реална възможност да предотвратят войната. „Полза за мнозинството, дори за сметка на някои дребни загуби“ — не помните ли своето кредо?

Д'арл изкриви устни в огорчена усмивка.

— Наблюдавам определен напредък в политическите ви умения, губернатор Моро. Добре, да започнем отначало — защо преди малко нарекохте Империята на трофтите Асамблея?

— Защото така я наричат самите трофти и защото тя е такава. Няма централизирано управление, във всеки случай нищо, което да наподобява Комитета или Купола. Асамблеята не е нищо повече от свободна федерация на демесни — групи от две до четири планети.

Д'арл сбърчи вежди.

— Простете моя скептицизъм. Нима искате да кажете, че някакво събираще от различни по характер и управление планетни системи, обединени от взаимен интерес, е в състояние да задържи цялата военна мощ на Доминиона за период от три години?

— Точно така, само че не съм споменавал нищо за взаимен интерес.

Д'арл поклати глава.

— Ако такъв интерес липсваше, несъмнено между отделните демесни щяха да възникнат противоречия.

— Освен ако не съществува нещо по-важно от тези противоречия. Като например, инвазията на някоя чужда раса. Ние.

— Джони, не ние, а трофтите започнаха тази война — намеси се Джейми. — И това не е само официална версия — виждал съм записите.

— В такъв случай, може би си виждал и записите от изследователска експедиция 471 до Скорпий? — отвърна Джони. — Тъкмо тя, според трофтите, е причината за избухването на войната.

Д'арл понечи да отговори, но вместо това се обърна към компютъра, поставен на една ниска масичка до креслото.

— Не помня да съм срещал нещо подобно — рече Джейми.

— Става дума за една двойна звезда със собствена планетарна система, която изглеждаше подходяща за добив на различни метали — обади се Д'арл. — Съдейки по информацията в компютъра, първите сондирания са приключили близо десет години преди да бъде нападнат Силвърн.

— Да, сър — кимна Джони. — Толкова е било необходимо на засегнатите демесни, за да убедят останалите, че войната е неизбежна.

Д'арл седеше неподвижно, зареял поглед в екрана на компютъра и потропваше замислено с пръсти по облегалката на креслото.

— Искате да кажете, че Комитетът е бил напълно сляп през последните тридесет години — произнесе накрая той.

Джони сви рамене.

— Трофтите едва ли щяха да дадат гласност на един инцидент, благодарение на който са разкрили своята сериозна военна изостаналост. Последвалите събития вероятно само са затвърдили представите им за начина, по който Доминионът решава своите

проблеми. Известна ли ви е числеността на групата, която са изпратили на мирните преговори след войната?

Д'арл отново се съсредоточи върху компютъра.

— Присъствали са... почакайте да видим... двадесет и шест официални представители, плюс осемдесет и четири помощници и обслужващ персонал.

— Двадесет и шест. А колко изпрати Доминионът — десет?

— Дванадесет — помня, че тогава комисарят Х'орм дори изрази опасения да не сме раздули прекалено групата. — Той погледна озадачено Джони. — Двадесет и шест демесни?

Джони кимна.

— По един от всяка гранична система, само онези, чиито територии са били заплашени от заселване. Но на следващата година сте започнали преговорите за Коридора и тогава засегазатите демесни са били над осемдесет.

Д'арл вече бягаше с пръсти по клавиатурата.

— Сто и шест официални представители — обяви той и бавно поклати глава. — Точно осемдесет повече.

— Обърнете внимание и на още един факт — продължи Джони в последвалата тишина. — Командорът на кораба, който ни освободи, очевидно е имал необходимите пълномощия да взима подобни решения, стига да се намерят достатъчно причини, за да го стори. Сега си спомням, че когато ме заловиха по време на войната, офицерът ме остави жив, въпреки изричната заповед всички пленени кобри да се разстрелват на място. Джейми, мисля че съм ти разказвал тази история.

Младият Моро вдигна глава.

— Да, спомням си... но не разбирам къде е обяснението. Говориш за някаква федерация от иначе автономни полуфеодални княжества, наречени демесни, но ако някой опита да организира всичко това под единно военно командване, резултатът най-вероятно ще е пълен хаос.

Джони вдигна рамене.

— Аз също не го разбирам напълно — призна той. — Според командора, съществувала строга йерархия, основана на взаимно уважение и подчинение в зависимост от личните постижения на всеки един от тях. Той твърдеше, че системата функционирала гладко, без

никакви сътресения, но на мен всичко това продължава да ми звучи като магия.

— Добре де — надигна се Д'арл. — Да приемем за миг, че е истина. Тогава какво?

Джони се извърна към него.

— Тогава, за да се избегне войната, ще е необходимо единствено да бъде премахнат онзи фактор, който принуждава демесните да се обединят. В случая, това е Коридорът.

— Изключено — произнесе с нетърпящ възражение тон Д'арл. — Последното решение на Комитета е да запазим Коридора на всяка цена — дори ако трябва да воюваме с трофтите.

— Всяко решение е предпоследно — възрази Джони. — Всъщност, целта на това решение е била да се предпази Авентини от евентуална атака. Хубаво, но сега вече разполагаме с далеч по-добра възможност да оцелеем, при това *без вашата* подкрепа и ако цената, която трябва да заплатим, е загубата на връзка с вас, ние сме съгласни да го сторим.

— Съгласни сте, значи — рече Д'арл. — И какво ще стане, когато вашите машини и електроника започнат да се развалят? Авентини не разполага с достатъчни промишлени ресурси, за да ги поддържа.

— Не, но трофтите ги имат. Бихме могли да търгуваме с тях, също както правите и вие.

— *Нашият* търговски обмен беше почти незначителен, главно с разузнавателна цел...

— О, стига — прекъсна го Джони. — И двамата знаем за какво говорим. Всички ваши транспортни кораби за Авентини са спирали съвсем редовно на техните станции. В противен случай защо щяха толкова дълго да мълчат засегнатите демесни? Те са получавали стоки и информация, които иначе е трябвало да купуват — с доста голяма надценка, от своите съюзници по границата.

Д'арл го погледна с кисело изражение.

— Така е, от години се опитваме да сложим край на тази нелегална търговия.

Джони разпери ръце.

— Каква по-подходяща възможност?

Д'арл въздъхна.

— Губернаторе, вие все още не разбирате напълно политическите затруднения, пред които сме изправени. Комитетът е приел определена позиция, не можем да се откажем от нея без належаща причина.

— Ами измислете някаква — отвърна Джони, загубил търпение. — Вие сте професионален политик — можете доста умело да смесвате лъжата и истината, за да получите търсения резултат. — Лицето на Д'арл потъмня, но Джони не му обърна внимание. — Авентини не желае война, трофтите също, не я искат и вашите хора. Не мога да разбера, толкова ли е кръвожаден този ваш Комитет, че никой не е в състояние да го разубеди?

— Джони! — извика Джейми.

— Няма нищо, Моро, ще се справя — успокои го Д'арл. — Губернаторе, утре ще запозная Комитета с препоръките ви. Това е всичко, което мога да сторя за вас.

— И какво ще промени това? Там всички са на вашето мнение.

— Готов съм да защитавам всяка добре подплатена политическа причина за затваряне на Коридора — продължи Д'арл. — Но трябва първо да ми я намерите.

— Искате солидна политическа причина? Добре, ще я имате още сега. — Джони се изправи и продължи, като се мъчеше да преглътне надигация се в него гняв. — Какво според вас, ще предприеме Комитетът, ако някой официален представител на Авентини застреля един от неговите членове?

— Джони! — този път Джейми Моро скочи на крака.

— Сядай, Джейми. — Джони не откъсваше очи от Д'арл. — Слушам ви, комисарю. Ще последват икономически санкции за колониите или по същество — затваряне на Коридора, нали?

— Нещо такова — призна неохотно Д'арл. — Но вие едва ли бихте ме застреляли хладнокръвно само заради това.

— Не бих ли? „Полза за мнозинството, дори за сметка на някои дребни загуби“ — не помните ли? Какво значение, че аз или вие ще бъдем жертвани? Що се отнася до мен, знаете, че имам и лични причини — заради всичко, което направихте със стотици авентински момчета. Това е напълно достатъчно, за да ви убия. Назад, Джейми.

Но брат му не обърна внимание на заповедта. Той пресече кабинета, свел глава и застана между двамата. Известно време братята

се измерваха с поглед. После Джони протегна ръце и без никакво усилие вдигна брат си във въздуха, завъртя се и го премести встрани. Краткият изблик на гняв беше утихнал, оставяйки само непоколебимо убеждение и хладната увереност, че след като е стигнал дотук, връщане назад няма.

— Съветвам ви, комисарю, да вдигнете видеофона и да се свържете последователно с всички членове на Комитета. Умолявайте, настоявайте, припомняйте ако щете услугите, които сте правили, но решението за затварянето на Коридора трябва да бъде прието.

Д'арл не помръдна.

— Под заплахата да бъда убит? Не. Няма да го сторя и заради несправедливото ви отношение към създаването на нов учебен център за кобри на Авентини.

Джони преглътна болезнено, готов да отвърне... и изведнъж разбра.

— Вие не знаете, нали? — попита той, по-скоро огорчен, отколкото ядосан. — Не се ли е случило още с вашите кобри?

— Какво да зная?

Джони бръкна в джоба, извади двата флакона с лекарства и ги пусна в шепата на Д'арл. Комисарят погледна намръщено препаратите, обърна се и изписа имената им в компютъра. Миг по-късно получи отговора, обърна се и погледна Джони в лицето.

— Анемия и артрит — прошепна невярващо той.

— Да — кимна Джони, озадачен от реакцията му. — На колониите почти всички кобри от първото поколение вече си изпатиха в резултат от имплантираните сервоусилватели и керамични пластини. Последните изследвания говорят и за засягане на имунната система. Лекарите ми дават не повече от десет-дванадесет години живот. Това е истинското наследство, останало на Авентини от вашия проект кобра.

Д'арл загледа флаконите в ръката си.

— Тук също имаме подобни случаи, губернаторе. От няколко години започнаха да пристигат съобщения за хронически заболявания при бившите кобри. Все още недостатъчно, за да се направят статистически изводи... лично аз се надявах да е някаква грешка. — Той погледна към встрепенулото лице на Джейми. — Прехвърлях докладите на Алверес, Моро — не виждах смисъл да те безпокоя, заради здравето на брат ти.

Джейми дишаше тежко.

— Комисарю... ако това, което Джони каза, е вярно, ако е вярно, че сте подкрепяли тайната търговия с трофтите, само за да държите Коридора отворен, в такъв случай създаването на учебен център на Авентини наистина е било излишно или поне преждевременно.

— Сега вече имаме нужда от тези кобри.

— Не — поклати глава Джони. — *Ние* ще продължим търговията с трофтите, а след като затворим Коридора, заплахата от война ще отпадне. Те няма да ни нападнат, а можете да сте сигурни, че и ние не ще ги провокираме. Що се отнася до вас, комисарю, правете си сметка — ако войната избухне, не разчитайте значителна част от силите на противника да бъдат блокирани край Авентини.

— Искам да кажа, сър... — поде Джейми, но Д'арл го спря с жест.

— Предавам се, Моро — произнесе умерено той. — Никога не съм казвал, че не желая да ви помагам, а само, че се нуждая от подходяща причина. Сега вече я имам. Извинете ме.

Той се изправи, заобиколи Джони и спря пред едно малко бюро в ъгъла.

— Диспечер — произнесе той, като включи видеофона. — Говори комисар Д'арл. Незабавно пригответе звездолет номер едно за излитане, под командването на Джейми Моро. Списъкът на пътниците и товарът ще бъде уточнен от него. Направление: Адирондак... Благодаря ви.

Той изключи връзката, обърна се и огледа братята.

— Връщам се в Купола, за да дам ход на нещата. Губернаторе, вие и брат ви ще подготвите списък на последните неща, които Доминионът ще изпрати на Външните колонии. Можете да стартирате веднага, щом сте готови, ще се свържа с вас на Адирондак. — Той тръгна към вратата.

— Комисарю... — повика го Джони. — Благодаря ви.

Д'арл се обърна и Джони забеляза изненадан, че на устните му трепка иронична усмивка.

— Ще спра войната, губернаторе. Но запазете благодарностите си, преди да научите как ще го сторя. — Той излезе от стаята и вратата се затвори безшумно зад него.

Джони никога повече не го видя.

Тук пътищата им се разделяха и двамата го знаеха. Известно време, кратък миг, който им се стори вечност, те останаха край опустялата рампа на „Менсаана“, загледани един в друг. Пръв наруши мълчанието Джони.

— В новините тази сутрин официалният говорител на Авентини изглеждаше доста разгневен от начина, по който Куполът се отнася с Външните колонии.

Джейми кимна.

— И по-лошо ще стане. Докато приключим с работата тук, нищо чудно дипломатическите отношения да бъдат прекъснати напълно — като отговор на Комитета срещу непристойното поведение на колонията.

— С други думи, историята ще хвърли вината изцяло върху Авентини.

Джейми въздъхна.

— Това е единственият начин — единственият *политически* начин — Комитетът да се измъкне от положението, без да губи своето достойнство. Съжалявам.

Джони погледна към града и го сравни със спомените си от някогашния, почти напълно разрушен Адирондак.

— Няма значение — каза той. — Ще го преживеем, щом е единственият начин да оцелеем.

— Надявам се. Вероятно обаче не си чул другата, тайна причина, заради която Комитетът прие предложението на Д'арл.

Джони вдигна вежди.

— И тя е...?

— Нищо повече от леко променена версия на вашия сблъсък в имението. Той успя да ги убеди, че авентинските кобри могат да се разгневят и да потърсят отмъщение, ако своевременно не бъдат прекъснати връзките с Външните колонии. — Джейми се изкиска доволно. — Чудна работа, знаеш ли. Още от края на предишната война Комитетът си блъска главата над това как да се отърве от кобрите и когато най-сетне откриха начина, трябваше здраво да бъдат сритани в задниците, за да се съгласят.

— Никой не е твърдял, че политиката е последователна — сви рамене Джони. — По-важното е, че стана.

— Значи вече си се запознал с куриерския доклад — кимна Джейми. — Най-интересна ми беше онази част за реакцията на трофтите. Направо са били шашардисани, като разбрали, че доброволно затваряме Коридора.

— Не се учудвам — рече Джони. — Но това едва ли ще доведе до нови прецеденти. Нали знаеш колко трудно постигат разбирателство демесните? — Той погледна към космодрума, надявайки се да зърне за последен път Дениз Толан.

Джейми проследи погледа му и изглежда разгада неговите мисли.

— Едва ли ще я видиш. И без това има достатъчно проблеми с Обединеното командване — намислили са да закрийт всички нелегални полувоенни формирания на Адирондак. — Той се засмя, но изведнъж стана сериозен. — Джони нали не си решил да обречеш своя нов свят на бавна смърт, само за да предотвратиш войната? Искам да кажа, тази идея за търговия с трофтите звучи много добре на теория, но досега никой не го е правил.

— Така е, но се надявам бързо да навлезем в тайните на технологиите им, а и с помощта на „Менсаана“ ще можем да общуваме по-бързо с тях. Освен това, не започваме от нулата. — Той потупа с ръка джоба, където държеше списък с подходящи търговски партньори сред трофтите, който му бяха изготвили Дру Куорахайм и Рандо Хармън. — Ще се справим, не бери грижа.

— Надявам се да си прав. От нас доста време няма да получиш нищо.

Джони поклати глава.

— Твърде дълго си бил на Асгард и изглежда си позабравил какво е да живееш на граничен свят. Хърайзън, Адирондак, а сега и Авентини — аз друго и не познавам. Ще се справим, Джейми... ако не друго, поне за да докажем на вселената, че можем.

— Губернатор Моро? — разнесе се глас откъм кораба зад него. — Сър, капитанът ви засвидетелства уважението си. Имаме разрешение от контролната кула за излитане.

С други думи, настъпи време да се сбогуват.

— Пази се, Джони — каза развълнувано Джейми. — Поздрави от мен на всички, разбра ли?

— Как иначе? — Джони пристъпи напред и стисна брат си в здрава прегръдка. Погледът му се замъгли. — Ти също се пази, братле. И... благодаря за всичко.

Две минути по-късно той стоеше на мостика на „Менсаана“.

— Ах... губернаторе — посрещна го капитанът, опитвайки се смутено да прикрие завладелия го ентузиазъм. Всички членове на екипажа бяха като него — млади, пламенни и не особено добре подготвени за онова, което ги чакаше. Но те бяха най-добрите сред доброволците за тази еднопосочна мисия. Последните колонисти, които изпращаше Доминионът — и те, също като „Менсаана“ и нейния товар, бяха прощалният подарък на Д'арл и Комитета. — Всички са по местата си — докладва младият офицер. — Курсът е зададен, разполагаме и със специален пропуск от трофтите, който програмирахме в предавателя. Потегляме веднага, щом наредите.

Джони погледна към монитора, който показваше космодрума и за миг зърна стопяващата се в далечината фигура на Джейми.

— Да тръгваме, тогава — рече той. — Да си вървим у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.